

PROPHET DER VERGANGENHEIT /
TANRILARIN AYAK İZLERİ
ERICH VON DAENIKEN'in araştırması
türkçeleştiren : halit kakinç

●
1979 Econ Verlag Gmb H
1982 cep kitapları a.ş. İstanbul
yayın hakları : (c) Econ Verlag Gmb H, 1979
onk/cep kitapları a.ş. 1982

ERICH VON DÄNIKEN

tanrıların ayak izleri

1979 econ verlag baskısından eksiksiz olarak
türkçeleştirilmiştir.

●
cep kitapları: 10/bilgi dizisi: 1
birinci baskı: ağustos 1982
ikinci baskı: eylül 1982
üçüncü baskı: ağustos 1983
dördüncü baskı: kasım 1984

●
kapak düzeni: ekin nayır sağiroğlu
kapak filmi ve baskısı: ebru grafik
dizgi: doğuş matbaası
baskı: engin ofset

cep kitapları a.ş.
p.k. 183 sirkeci

**Dost ve eleştirmen
olarak yardımlarını
esirgemeyen Rolf R. Bigler'in
anısına...**

İ Ç İ N D E K İ L E R

1 — Ahid Sandığı'nı Ararken	7
2 — insanoğlu Doğaya Üstün Geliyor	53
3 — Çözülmemiş Sırların Cenneti Malta	85
4 — Tarih Tekerrürden ibarettir	142
5 — Tanrıların Alâmetleri mi? Tanrılar için Alâmetler mi?	178,
6 — Gerçek Kral Listeleri	209
7 — Geçmişin Peygamberi	229
Bibliyografya	252

FOTOĞRAF HAKLARI

Manna Makinesi (Dale-Sassoon, Londra, 1978), Küresel Futbol Şebekesi (Sputnik, 9/1974) ve Kral Listesi WB 444 (Schmidtke: Babilonya Kronolojisi'nin Kuruluşu, Münster 1952) dışında kalan tüm çizim ve fotoğraflar ile her türlü yayın ve kullanım hakları Erich von Daeniken'e aittir.

BİR

AHİD SANDIĞINI ARARKEN

Rakipsiz dedektif hikâyeleri" yazan Agatha Christie, bir röportajı sırasında, iyi bir cinayet kurgulamasıyla ilgili olarak ideal motifleri açıklamıştı. Ona göre, sağlam motiflerle işlenmiş bir cinayetin işin en sonunda açığa çıkması, hem tatmin edici hem de heyecanlandırıcı bir faktördü. Bununla birlikte, zihinleri hemencecik terk etmeyen şüphe kırıntılarının üzerinde de önemle durmak gerektiğini vurguluyordu. Hayal ürünü cinayetlerden söz ediyordu Agatha Christie. Oysa ben sizlere gerçekten olup bitmiş, fakat bu yaşlı bayanın çizmiş olduğu çerçeveye hiç nü hiç uyum göstermeyen bir cürümden söz etmek istiyorum.

Benim için bu suç, dinsel bir çerçeve içerisinde işlenmiştir. Bize anlatılanlara göre, Tanrı'nın Musa'ya bir «Sandık» yapmasını emrettiğini biliyoruz. Konuyla ilgili direktifleri Tevrat'ın «Çıkış» bölümünde okuyabiliriz. (25, 10) Anlaşılan odur ki, bu direktifler yalnızca sözlü olmayıp, belirli bir Sandık Modeli'nden kaynaklanmaktadır:

«Bak ve dağda sana gösterilen örneklerine göre yap.»

-Tevrat, Çıkış 25, 40 -

Bu sandık, işlenen cürmün maddî delillerinden biridir. Bu nedenle de öncelikle göz önünde bulundurulması gerekmektedir. Fakat, söz konusu cinayetler öylesine eski bir zamana aittir ki* çağdaş bir TV dizisinin aile içerisinde tartışıldığı gibi, uzmanlar üzerinde hâlâ kafa yoraktadırlar.

Acaba bu sandık ne tür bir nesne idi?

İşte hikâyenin tam bu noktasında, dinbilimciler gerçek birer polis müfettişi rolüne bürünerek, birbirleriyle çelişen fikirler ileri sürerler. *Pierre Universal* Sözlüğünde, Ahid Sandığı diye bilinen sandık şöyle tanımlanır:

'Akasya ağacından bir sandık. 1.75 m. uzunluğunda, 1 m. boyunda ve 1 m. genişliğinde; içi ve dışı altınla kaplı'

Ünlü ilâhiyatçılardan Dr. Hugo Gressmann'a kalırsa, sandık biraz daha ufakcadır: (2)

'Yaklaşık 1.25 m. uzunluğunda, 0.75 m. boyunda ve 0.75 m. genişliğinde.'

Doğrusu kusursuz, fakat oldukça noksan ayrıntılar. Çok daha meraklı araştırmacıların elinden çıkan Kabbalistik eserlerin en ünlüsü olan Zohar'da daha geniş bilgilerle karşılaşırız. Fakat, büyük ihtimal ile, M.S. 130 ile 170 yılları arasında gün ışığına çıkan bu kitap, gizli bir Musevî eseri olduğundan, resmî kayıtlar için kaynak oluşturmamıştır.

Bununla birlikte, Ahid Sandığı'na yaklaşık 50 (!) sayfa ayırmış ve de diğer suçbilimcilerin gözünden kaçan çok ince ayrıntılara kadar inmiştir.

Ahid Sandığı'nın Zohar'da «Günlerin Eskisi» şeklinde tanıtılması da ilk bakışta oldukça şaşırtıcıdır. Biraz daha dikkatle eğilindiğindeyse bu isnadın sandığa yönelik olduğu açıkça ortaya çıkar.

Zohar'daki tanımlar, Çıkış bölümündeki hesaplara uygundur. İsrail'in Tanrısı Yahova, kesin ayrıntıları da vererek, Musa'ya «Günlerin Eskisi» için bir sandık yapmasını emreder. Bu kap, o olağanüstü «Günlerin Eskisi» ile birlikte Çöl Yolculuğu'na birlikte götürülecektir.

Buraya kadar böyle bir sandığın varlığına hiç kimse itiraz etmemektedir. Ölçüleri ise, uzmanlar arasında ihtilaf yaratmaktadır. Dinbilimsel Cinayet Bürosu, bu sır dolu sandığın amaçlarıyla ilgili olarak da hemfikir olmaktan uzaktır.

Eski bir Tevrat'tan alınan tasvirde, Ahid Sandığı'nın nakledilişi gösteriliyor.

Reiner Schmitt'e göre sandık, 'kutsal bir taş için öngörülmuş bir çeşit kap'tır. (3)

Martin Dibelius bu konuda kuşkuludur: «İlâhî özellikler içeren boş ve devingen bir taht» ya da «üzerinde kutsal bir kişinin durması veya oturması için yapılmış bir yolculuk arabası.» (4)

Dinbilimciler bile henüz amacı doğru dürüst belirlemediğimizken, biz nasıl edip de maddî kanıtlara ulaşacağız?

Dinbilimci R. Vatke'nin 1835'lerde, Ahid Sandığı'nın boş olduğu, çünkü içinde Tanrı'nın oturması için hazırlandığı şeklindeki yaklaşımı, daha öte araştırmaları gereksiz kılmıştır.

Harry Torczyner (5), ikisi Musa'ya verilen yasaları içeren Kitabeler olmak üzere, Ahid Sandığı'nın protokolleri içerdiğini öne sürmüştür. Harry Torczyner, bu noktada,

hem klasik «Ahid Sandığı» kavramına hem de bu sandığın içeriğine belirli bir şüphe ile bakan meslektaşı Martin Dibelius'un⁽⁴⁾ görüşlerine yaklaşmaktadır.

Bu esrarengiz sandığın ağırlığı da başlıbaşına bir tartışma konusudur. Hâkimler'den biri olan Peygamber Samuel, profesyonel bir -gözlemci gibi şunları yazar:

«Ve şimdi, bir yeni araba ile boyunduruk vurulmamış emzikli iki inek alıp hazırlayın... Ve R[^]:UİN sandığını alıp arabanın üzerine koyun: ve gu*«dh takdimesi olarak ona ödeyeceğiniz altın şeyleri küçük bir sandık içinde onun yanına koyun?»

- Tevrat, I. Samuel 6, 7-8 -

Üstelik, Hâkim Samuel, sandığın nakli için kullanılan diğer bir arabadan da söz açar:

«Ve Â4[^]'ın sandığını yeni bir arabaya koydular, ve onu tepede olan Abinadab'm evinden kaldırdılar: ve Abinadab'm oğulları Uzza ve Ahyo yeni arabayı sürüyorlardı.»

- Tevrat, II. Samuel 6, 3 -

Yahova'nın ruhbanları Levililer tarafından taşınabilirdiği düşünülürse, bir veya iki araba üzerinde nakledilen ve de iki yetişkin inek tarafından çekilen sandığın, 300 kilodan daha ağır olduğu söylenemez:

/İ' • •

«Ve öyle oldu ki, <JR/y>. ^İN sandığını taşıyanlar altı adım yürüyünce bir ö^üz ve besili bir buzağı kurban etti.»

- Tevrat, II. Samuel 6, 13 -

Aslını isterseniz, Musa'nın «Levililer»de bu söz konusu ruhban sınıfını eğittiği gibi, bizler de şu Kutsal Kitap

«...Ve vaki oldu ki, R[^]:UİN SANDIĞINI TAŞIYANLAR ALTI ADIM YÜRÜYÜNCE...»

suçbilimcilerine doğrudan bir müdahalede bulunabilmeliydik.

Düşünür ve matematikçi Lazarus Bendavid (1762-1832) Berlin'de yaşamıştı. Musevî Serbest Okulu'nun yöneticisi ve aydın kafalı bir insandı. Aynı zamanda da, ünlü *Spencerschen Zeitung* gazetesinin⁽⁷⁾ başyazarı idi. Çağdaşlarına göre, tanınmış bir Yahudi bilim adamı ve düşünürü olan Bendavid, konuya şöyle bir yaklaşım getiriyordu:

«Musa'nın günlerindeki bu Sandık, elektrik aygıtları ile donanmış komple bir sistemi içeriyor ve bu sistem dahilinde iş görüyordu.»

Lazarus Bendavid yalnızca zekî bir insan olmayıp, çağının da oldukça ötesinde bir kişiydi. Ortodoks bir Yahudi

olarak Zohar'ı okumuş muydu? Eger okumuş ise, «Günlerin Eskisi» ile karşılaşmış mıydı? Bu bölüm zihninde birtakım şüpheler uyandırmış mıydı? Elde ettiği mevcut araştırmalarla tatmin olmamış mıydı? Hiç şüphesiz, sadece belirli ve seçkin bir grubun Sandık'la temas hâlinde bulunduğunu, bu ileri gelen ruhban sınıfının bile her aîlaktn günü sandığın yanına sokulamadıklarını gayet iyi biliyordu. Çünkü Sandık, tehlike arz ediyordu!

Bendavid.

«Talmudçulara kalırsa, Kutsalların Kutsalı'na yapılacak her ziyaret, beraberinde ölüm tehlikesini de taşımaktaydı.

Ruhbanların başı daima belirgin bir korkuyla yaklaşıyor ve sağsalim geri dönmesi hâlinde, .o günlük var-tayı atlattığından ötürü sevinç duyuyordu,»

Cinayet hikâyemiz giderek karmaşıklaşıyor! Ve Ahid Sandığı el değiştiriverdi! Muzaffer bir savaşın ardından, Batı kökenli bir İbranî Kabilesi olan Filistîler, Sandığı müsadere ediverdiler. Bu esrarengiz aygıtın İsrailoğulları için taşıdığı önemin farkına varmış ve sahipliğine konmakla birtakım ayrıcalıklar edineceklerini ummuşlardı.

Ne var ki, Filistîler bunu kullanabilecek talimatlardan yoksundular ve konuya yabancıydılar. Kısa bir zaman sonra, Sandık ile yakın ilişki kurmayı deneyenlerin ya hasta düştüğünü ya da ölüp gittiklerini fark ettiler. Aygıtı şehirden şehire dolaştırmaya başladılarsa da, netice değişmedi. Ne idüğü belirsiz nesneye her kim yaklaşırsa, çıbanlar döktü, derileri pul pul soyuldu, tüyleri, kılları yolundu. İster çocuk ister ergin kişi, korkunç ağrı ve sızılar her yanlarını kapladı, kusmalar ve ıstırap dolu ölümler birbirini izledi.

Hâkim Samuel, olaylara tanıktı:

«Ve çağırıp Filistîlerin bütün beylerini topladılar ve dediler: İsrail A">hmm sandığını gönderin, ve yine

yerine gitsin, ve bizi ve kavmimizi öldürmesin. Çünkü bütün şehirlerde ölüm şaşkınlığı vardı: *t\$ISb.m eli oralarda çok ağır oldu. Ölmeyen adamları *âa* urlar kapladı, ve şehrin feryadı göklere çıktı.:»

- Tevrat, I. Samuel 5, 11-12 -

Filistîler tam yedi ay boyunca bu şeytanî aygıtın tasallutuna uğradı. Sonunda hepsi, bu belâdan kurtulmayı murad etti. İki öküz tarafından çekilen bir arabanın üzerine yerleştirdiler ve hayvanları Beyt-şemeş sınırına doğru kamçıldılar.

Bir sabah vakti, Beyt-şemeş'liler derede buğday biçerken, karşılarında arabayı ve üzerinde sandığı gördüler. İnekleri kurban ettikten sonra, Sandık'la ilgili olarak ne yapılması gerektiğini bilen Levilileri çağırdılar. Ne var ki, Sandığın ne denli tehlikeli olduğunu bilemeyen tam 50.070 insan korkunç bir şekilde can verdi. Biraz fazlaca meraklı olduklarından Sandığa yaklaşmışlardı ve Tanrı cezalarını vermişti.

- I. Samuel, 6-19 -

Bu noktada, Sandık, yeniden kendisini imâl eden halkın eline geçmiş durumdadır. Fakat ne çare ki, ne işe yaradığını hâlâ bilememekteyiz.

Cinayet hikâyesi devam etmekte, fakat belirli bir çözüm yavaş yavaş kendi kendini ele vermektedir.

1978 yılında *Matna (Kudret Helvası) Makinesi* adında bir kitap yayınlandı. Elektronik danışman George Sassoon ile biyolog ve mühendislik üzerine yazılar yazan Rodney Dale'in ortak çalışma ürünü olup Londra'da basılmıştı. Britanyalı araştırmacılar Zohar'ın «Günlerin Eskisi» bölümüne günümüz biyolojik ve teknik bilgiler ışığında eğilerek yeni bir bakış açısı getiriyorlardı. Aynen Bendavid'in de öngördüğü gibi Ahid Sandığı'nın teknik bir aygıt olduğuna ve İsrailoğullarının çöldeki yolculukları sırasında, bol miktarda protein ihtiva eden «kudret helvası» ürettiğine karar vermişlerdi.

Britanyalı bilim adamları George Sassoon ve Rodney Dale, Zohar'daki tanımlama ve tasvirden hareketle, «Kudret Helvası Makinesi»nin bir benzerini meydana getirdiler. Sonuç: Yeşil yosunu protein yüklü bir gıdaya dönüştüren radyasyon yüklü bir aygıt.

Artık sorgu-sual faslı dev bir adım katetmiş bulunmaktadır. Ahid Sandığı = Günlerin Eskisi = Kudret Helvası Makinesi. İşte denizyollarının sefer çizelgesi kadar hatasız bir formül! Teknoloji, dinbilimciler için özel bir ilgi alanı oluşturmadığından, kendilerini suçbilimciler takımından ayrı olarak ele alamıyoruz. Artık şu noktalar açığa çıkmıştır:

— Ahid Sandığı Kutsalların Kutsalı olmayıp, yiyecek üreten bir makinenin deposudur;

— Yanma yalnızca seçkinler yaşayabilir, çünkü bu kişiler, makinenin kullanımıyla ilgili olarak eğitilmişlerdir;

— Makinenin yanma sokulan fazlaca meraklılar, ağır bir şekilde hastalanmakta veya ölmektedirler, çünkü makine yüksek dozda radyoaktivite yüklüdür.

Bu bilgilerin ışığı altında, Ahid Sandığı Davası, yeni bir görünüm kazanmıştır. Şöyle ki:

Bilinmeyen birtakım nedenlerden ötürü, dünya dışı varlıklar bir grup insanı çevrelerinden ve insanlığın geri kalan bölümünden iki nesil için koparmayı uygun bulmuşlardır. Kendilerine aracılık eden bir peygamber vasıtasıyla, bu seçilmiş grubun, uygarlıktan uzaklaşmasını emretmişlerdir. Bu seçkinlerden biri olan Musa'nın önderliği altında, İsrailoğulları sahraya doğru yola koyulmuştur. YB^öya dışı varlıklar bu göçebe kavmi düşmanlarından korumuş, saldırıya geçen Mısırlıları suda boğmuştur:

«Ve sular dönüp savaş arabalarını ve atlıları, onların arkasından denize girmiş olan bütün Firavun ordusunu örttü; onlardan bir nefer bile kalmadı.»

- Tevrat, Çıkış 14, 28 -

Benzeri tüm yetkin araştırmacılar gibi, FBI da, yukarıdaki olguyu açıklamaya çalışan dinbilimcilerin tüm iddialarını bir çırpıda reddeder ve saçmalıklarla tanımlar. Çünkü bu iddialara göre, Beni İsrail, çekilmiş suların önünde sazlıklar ve kum tepeciklerinin arasından yürürken, aynı hattı izlemeye çalışan Mısırlıların üzeri seller gibi sular tarafından örtülüyordu.

Bu seçkin kavme birtakım özellikler atfedebiliriz. Fakat, Nil Nehri'ni gözleyerek, bir yılı ilk kez 365 güne bölen bir Mısır insanının da gel-git olayı hakkında tamamen cahil olabileceğini düşünemeyiz.

Hayır! Mısırlılar, gözleri kapalı bir şekilde ölüme gitmemişlerdir! Mısırlılar, esrarengiz bir melek, bir ateş sü-tunu tarafından, kasten yollarından saptırılmışlardır:

«Ve İsrail ordusunun önünde yürüyen *Atehin meleği* yerini değiştirip arkalarında yürüdü; ve bulut direği önlerinden yerini değiştirip arkalarında durdu; ve Mısırlıların ordusu ile İsrail ordusunun arasına geldi;

ve bulut ve karanlık vardı; fakat geceyi aydınlatıyordu; ve bütün gece biri ötekine yaklaştı.

-Tevrat, Çıkış 14, 19-20 -

Bu bulut, bazı araştırmacıların tahmin ettikleri gibi, meteorolojik bir olgu değildi. Musa, bulut direğinin, İsrailoğullarına yol gösterici olduğunu açıkça ifade etmektedir:

«Ve gündüzün ve geceleyn yürüsünler diye; *k*ü* onlara yol göstermek için, gündüzün bulut direğinde ve geceleyn onlara ışık vermek için, ateş direğinde, önlerinde gidiyordu; gündüzün bulut direği, ve geceleyn ateş direği kavmin önünden ayrıldı.»

- Tevrat, Çıkış, 13, 21-22 -

Rastlantısal meteorolojik fenomenler genellikle birkaç saniye, birkaç dakika bazen de birkaç saat sürer. Aylar ve yıllarca devam edegeldikleri ise görülmemiştir. Bu açıklama da pek deneysel sayılmaz.

Bireysel olarak bir tek İsraili'nin ya da küçük bir grubun peşinde olmadığımız için, daha dar kanallardan geçmek zorunda olan suçbilimcilere kıyasla, işimizin kolaylığından söz edilebilir. Vahşi bir beldeyi katleden büyük bir göç dalgasının peşindeyiz. Düşman mağlup edilmiştir ve yol açıktır. Şüphesiz, binlerce kadın, erkek ve çocuğu günümüzün en modern ordularının bile zorlukla baş edebileceği bir vahşet diyarından geçirmek ve taze gıda ihtiyaçlarının üstesinden gelmek, son derece zorlu bir teşebbüstür.

Her şeyiyle düşmanca olan tüm çevresi ile birlikte çöl iklimi, + 58 C° ile - 10 C° arasında değişen bir ısı sunar insanoğluna. Yıllık yağış ortalamasının 10 santimetreyi aştuğu nâdirdir. Dev bir konuk kitleyi doyurarak açlığını giderecek doğal ürünlerden yoksundur. Bütün bunlara rağmen,

men, Musa, halkını bu yanar cehennemden geçirme riskini göze almıştır.

İsrail halkının yiyeceğini kim temin etmiştir?

Kendilerine dünya dışı varlıklar yardımcı olmuştur ve Musa durumdan haberdardır. «Yanar Çalı» da kendini gösteren Tanrı, Çıkış döneminin zorlu yılları boyunca yardımcı olacak bir de makine arz etmiştir.

Harika bir makinedir bu. Gecenin çiği ile mikroskopik bir çeşit yeşil yosunu karıştırarak ihtiyaca uygun miktarda yiyecek üretmektedir. Musa'nın da işaret ettiği gibi, zaman zaman menünün tekdüzeliğinden yakınmalar olursa da, hiç değilse aç kalan yoktur.

Çiğ ve yeşil yosun bileşiminden oluşan yiyecek, radyasyon yoluyla üretilir. Radyasyon enerjisi gerektirir. Çıplak çölün göbeğinde bu enerji nereden temin edilebilir? Bu ne tür bir enerji kaynağıdır ki, aradan kırk yıl geçtiği halde hâlâ tükenmez?

Bugün ise bu soru işaretini kazıyabiliriz. Mevcut teknolojimiz, bize söz konusu aygıtın olsa olsa bir mini nükleer-reaktör olduğunu söylemektedir. Bu tür reaktörler hâlihazırda mevcuttur ve bir süreden beri faaliyettedir. 1978 Şubat ayından bu yana, resmî kaynaklar aracılığıyla bu konuda bilgi sahibiyiz.

Rus Casus Uydusu «Cosmos 954», Kanada'da Büyük Esir Gölü kıyılarına düşer. ABD Hava Kuvvetleri Stratejik Bombardıman Komutanlığı alarına geçer. Denizaltılara şifreli mesajlar ve emirler iletilir. Rbket üslerindeki bütün izinler kaldırılır. NATO tam kırmızı alarm durumundadır. 'Cocos 954', 45 kilodan fazla radyoaktif uranyum taşımaktadır. Uzmanlara göre bu miktardaki bir enerji 1000 yılı aşkın bir süre boyunca hiç durmadan radyoaktifite üreterek ülkeyi zehirleyebilir ve gökyüzünü radyoaktif bulutlarla kaplamayı sürdürebilir. 'Cosmos 954' düşerken, sürtünmeden ötürü reaktör yumuşayarak erimiş, ölümcül muhtevası boşalmıştır. Politikacılar kibarca el sıkışır ve

tanrıların ayak izleri

17/2

karşılıklı güvenceler verilir. Ne var ki, bu tokalaşmalar yalnızca politik gerginliği yumuşatabilir. Radyoaktif emisyon ise yerli yerinde durmaktadır.

Bundan bir süre sonra Hindistan Hükümeti, yıllar önce CIA tarafından uzman dağcılara, Himalayalara bir mini-reaktör taşındığını, bu aygıtın Çin'i dinleme ve gözleme operasyonları için bitmez tükenmez bir kaynak oluşturduğunu açıklamıştır.

Mini-reaktörler plütonyum atomlarının dağılmasıyla enerji üretir. Ağır su ve sıvı yakıt gücü kullanan büyük ölçekli atomik istasyonların aksine, mini-reaktörlerde radyasyon enerjisi doğrudan elektriğe dönüşür. Mini-reaktör radyasyon salıverir. Tehlikelidir, fakat bu tehlike kaçınılmaz değildir. Nitekim yürekli bir grup dağcı. Himalayaların tepesine taşımış ve sağ-salim geri dönmüşlerdir.

Mini-reaktörler geleceğin uzay gemilerinin bağımsız enerji kaynağıdır. Radyasyon kullanarak su ve yeşil yosundan besin üreten bir makine, yıldızlararası uzay yolculuğu yönünden büyük bir önem taşımaktadır. Sassoon ve Dale'in bu yaklaşımlarının uzay yolculuğu uzmanlarıncı dikkatle gözden geçirildiğinden eminim. Güvertelerinde 'Kudret Helvası' makinesi bulunduran uzay gezginleri için, hiç şüphesiz en önemli sorunlardan bir tanesi çözülmüş olur.

Kutsal Dağın üzerinde 'Tanrı' tarafından Musa'ya gösterilen sandık, herhalde açıkta bırakılamazdı. Belki bitmek tükenmek bilmeyen kum fırtınaları aygıt için zararlı idi. Belki değişken ve yüksek ısı oynamalarına karşı mutlaka bir koruyucu mekanizma gerekiyordu. Eelki de, yola koyulan İsrail Halkı'nın, gıdalarını temin eden kaynak hakkında bir şey bilmemeleri zorunlu idi. Şöyle veya böyle, verilen ölçülere göre, belirli bir modele uygun bir de muhafaza sandığı yaptırılmıştı. Bu açıdan, Ahid Sandığı asıl madde değil, yalnızca Manna Makinesi'ni barındıran bir kutudan ibaretti. Böylece her iki hedef de gerçekleşmiş

oluyordu. Hassas makine, hem zarar verici dış etkenlerden hem de meraklı nazarlardan korunma altına almıyordu. Uzun molalar boyunca bu «fabrika»nm çevresine bir çadır kuruluyor ve radyoaktivite tehlikesini bertaraf edebilmek için daima kampın dışına yerleştiriliyordu:

«Ve Musa çadırı alırdı, ve onu ordugâhtan dışarı, ordugâhtan uzak kurardı; ve ona Toplanma Cadın derdi.»

- Tevrat, Çıkış 33, 7 -

Maddî delillerin peşinde iz sürmeye devam edelim. Artık epeyce yol katettik, nasıl çalıştığı hakkında bile fikrimiz var.

Sassoon ve Dale, Zohar Kitabı'nı etüd ederek makinenin yapımı üzerinde çalışırken, «Günlerin Eskisi» bölümünden yeni bir şey öğrendiler. Kudret Helvası için bıkıp usanmadan tam altı gün çalışılıyor, belli ki yedinci gün ise makine temizleniyordu. Ve bu bakım işlemi, Musa'nın kardeşi Harun tarafından yönetilen Levililer tarafından gerçekleştiriliyordu. Harun da Musa ile birlikte dağa tırmanmış ve büyük ihtimalle bu konuda belirli bir eğitime tabi tutulmuştu. Tanrı öğretmişti ona:

«Ve R.-!a- ona dedi: Git. in; ve sen ve seninle beraber Harun çıkacaksınız; fakat kâhinlerle kavra R.-.'^M çıkmak için geçmesinler, tâ ki O, onlara hücum etmesin.»

- Tevrat, Çıkış .19, 24 -

Araştırmanın bu aşamasında ne tür hükümler yürütülebilir?

— Göçen halkı himaye ve onlara refakat eden dün-yâ dışı varlıklar, belirli bir grubu çevreden soyutlamışlardır;

—r- Dünya dışı varlıkların uzay gemileriyle servis imkânları yoktur. Yoksa himayelerine aldıkları halkı bu şekilde nakledebileceklerinden söz edilebilir;

— İniş yapan dünya dışı varlıkların sayısı son derece kısıtlıdır. Dağa iniş yapar yapmaz, uzay gemisinin komutanı, derhal Musa ile temas kurarak, dağın çevresinde bir koruyucu mekanizma oluşturmuş ve dağı meraklılardan uzak tutmuştur:

«Ve R.^{s?} Musa'ya dedi: İn, kavme (enbih et, sakın R^j^İ görmek için sınırı geçme);«ler, ve bir çoğu yoK olmasın... Ve Musa RAİ*H6 dedi: Kavm Sina Dağına çıkamaz; çünkü sen: Dağa sınır koy, ve onu takdis et, diye bize tenbih ettin.»

- Tevrat, Çıkış 19, 21-23 -

Sayıda az olan uzay dışı varlıklar, üstünlüklerini teknolojik gösterilerle kanıtlamışlar, Mısır Ordusu'nu püskürten İsrailileri koruyan Ateş Direği ile sıcak gazları yakan ve yüksek sesler çıkaran geminin bazı ünitelerini kullanmışlardır:

Musa, Ahid Sandığı ile karşı karşıya.

«Ve Sina dağı, hep tütüyordu, çünkü R. \ onua üzerine ateş içinde inmişti; ve onun dumanı ocak dumanı gibi çıkıyordu, ve bütün dağ çok titredi»

- Tevrat, Çıkış 19, 18 -

Uzay Gemisinden bir besin üreten makine indirilerek Musa ile Harun'a teslim edilmişti;

— Makinenin nakli gerektiğinde, belirli bir kutuya, Ahid Sandığı'na yerleştiriliyordu;

— Makine, boyunduruğa koşulmuş bir çift öküz tarafından taşınmakla birlikte, 300 kg.'dan daha fazla olamazdı, çünkü arasıra da olsa, erkeklerin omuzlarında nakledilmesi oluyordu;

— Sandığın yanma yaklaşanlar ya hastalanıyor, ya ölüyor veya çıban ve sivilceler döküyorlardı;

— Sandığın içinde ne taşındığını hiç kimse bilmiyordu. Halkın tek bildiği, Tanrı'nın kendilerine yiyecek temin ettiği idi. Sandığın çevresini saran çadır bezi aynı zamanda büyük bir sırrı da gizliyordu;

— Özel eğitim gören Levililer, koruyucu kıyafetleri ile bakım hizmetlerini yerine getiriyor, fakat onlar bile ne tür bir makine olduğunu bilemiyorlardı. Ruhbanların bile öldükleri birtakım olayları göz önünde bulundurarak, makineden haklı olarak korkuyorlardı.

«Ahid Sandığı Davası» ile ilgili araştırmalarımızın neticesinde bugün için söyleyebileceklerimiz bu kadardır.

Peki daha sonraları ne oldu?

Sandık ve gizemli muhtevasının başına neler geldi?

Nerede son buldu?

Varlığını hâlâ sürdürüyor mu?

Onu yeniden bulabilir miyiz? Nasıl bulabiliriz?

O boyut ve ağırlıktaki bir nesne, toz olup uçamaz ya.

İz sürmeye devam edelim.

'Çıkış'taki tanımlardan hareket edecek olursak, makine, normal düzendeki hizmetini sürdürmüş, Vâdedilen Ülke'ye gelmesi ile, fonksiyonunu yitirmiştir. Süt ve bal akan pirdede, aynı monoton menüye gerek yoktur.

Ne var ki, ilk gelenlerin, yolculuklarında, kendilerine yiyecek sağlayan bir makine getirdiklerine ilişkin dedikodular yayılır. Endüstri casusluğu başlamıştır. Her hükümdar bu yorulmak nedir bilmeyen makineye sahip olmak ister. İsrailoğulları'na galebe çalarak makineyi ele geçiren, ardından bir dizi belâya uğrayan Filistîler konusuna daha önce değinmiştik.

Beyt-şemeş'e ulaşan Sandığın kaderi ne gibi bir yol izlemiştir? Hiç değilse 20 yıl boyunca bir barakada muhafaza edilmiştir:

«Ve Kiryat-yearim ahalisi geldiler, ve . RAftŞİN sandığını çıkardılar, ve onu tepede t' >u ABİNADAB'ın evinin içine götürdüler, ve B. \j£BİN. sandığını beklemek için oğlu Eleazar'ı takdii'ettiler. Ve vaki Oldu ki sandığın Kiryat-yearim'e konduğu günden sonra çok vakit geçti, ve yirmi yıl oldu; ve bütün İsrail evi it' : Bİ ödediler.»

• Tevrat, I. Samuel 7, 1-2 -

Büyük ihtimalle, makine uzun zamandır çalışmıyordu; hiç kimse ilgilenmediğinden tamamen unutulup gitmişti.

Yaklaşık M.Ö. 1000 yıllarında yaşayan İsrail'in ilk kralı Saul, damadı Kral Davud'a (M.Ö. 1013-973), zamanında o denli ilgi toplayan aygıtı hatırlatan ve hatırlayan ilk kişi oldu. Kral Davud'un Sandık ile ilgilenmeye başladığı sıralarda, söz konusu nesne, hâlâ Abinadab'm barakasında bulunuyordu. Her ne kadar merakı uyandıysa da, bu möfak, sandığı yeni yaptırdığı sarayın bir odasına naklettirecek bir ölçüye varmadı. Belki de tüyleri döken hastalıkların anısından ürkmüştü. Ya da bu ucubeye, özel bir oda açtıracak kadar önem atfetmedi. Şöyle veya böyle, kayınpederini talimatına uyarak yanında 30.000 kişi ile birlikte **«Aİrthm sandığını Baale-yahuda'dan çıkarmak»** (Tevrat, II. Samuel 6, 1) için harekete geçene kadar belirli bir zaman gerekti.

Bu nakliye sırasında bir başka harika daha yaşandı:

«Ve AUfe.va sandığını yeni bir arabaya koydular, ve onu tepede olan Abinadab'ın evinden kaldırdılar; ve Abinadab'ın oğulları Uzza ve Ahio yeni arabayı sürüyorlardı; ve Ah. 4n sandığı ile beraber onu tepede olan Abinadab'ın evinden kaldırdılar, ve Ahio sandığın önünde yürüyordu... Ve Nakon'un harman yerine geldiler, ve Uzza Aik/an sandığına elini uzatıp tuttu; çünkü öküzler tökezlemişlerdi: ve Uzza'ya karşı RABMN öfkeli alevlendi; ve düşüncesizliği yüzünden All%,<. onu orada vurdu: Orada Alıyım sandığı yanında öldü.»

- Tevrat, II. Samuel 6, 3-7 -

Makine ile ilgili araştırmalarımızda bir yeni belge daha. Yirmi yıllık bir atâletten sonra yine elektro-şoklaç üretiyor! Diğer bir deyişle, mini-reaktör hâlâ enerji yaymaya devam ediyor. Bundan somaki kovuşturmamız için son derece önemli bir nokta.

Ufak tefek aksilikler atlatılır ve sandık ile muhtevası güvenlik içinde Kudüs'e ulaşır. Kral Davud Öylesine sevinir ki, memnuniyetinden dans eder. Bütün elbiselerini savurup atar ve anadan doğma çıplak kalır. Sahip olma duygusundan ötürü müdür bu sevinç? Yoksa, makinenin yeniden faaliyete geçmesi için Yahova'ya yakaracak mıdır? Halkı için kudret helvası mı isteyecektir?

Sandığa sahip olmaktan dolayı onur duymaktadır, fakat ne sarayına kor, ne de onun için bir tapmak yaptırır:

«Ve Rj-i4|pN sandığını içeri getirdiler, ve onun için Davud'un kurmuş olduğu çadırın ortasındaki ve*rine onu koydular.»

- Tevrat, II. Samuel 6, 17 -

Esrarengiz nesne, Davud'un halefi Kral Süleyman (M.Ö. 965-926) yönetimine kadar bir kez daha suskunluk

dönemine girdi. Kral Süleyman, Kutsalların Kutsah'ıu Tappmak'ta özel olarak korunan bir odaya yerleştirdi. Burada, tam 300 yıl boyunca İsrail Krallığı'nın savaş ve felâketlerinden etkilenmeden kaldı. Bu dönem zarfında çapulcular 4 kez alto ve mücevher gibi kıymetli birtakım eşyaları yağmaladtlarsa da, sandığa dokunulmadı. En azından kayıtlarda bu konuda bir bilgiye rastlanılmadı. Anlaşılan çapulcular ziyet ve mücevherat ile daha fazla ilgilenmişlerdi. Sandığın varlığından haberdar değiller miydi? Esrareniz muhtevastından mı korkmuşlardı? İsraililer, çöl serüveninin bu paha biçilmez armağanını gizlemişler miydi? Nerede olduğunu bilen yok muydu? Acaba bu yüzden mi izleri yok olmuştu? Tevrat'ın bir başka bölümünden, artık pek fazla önem atfedilmediği sonucunu çıkartabiliriz:

«Mukaddes sandığı İsrail Kralı Davud'un oğlu Süleyman'ın yapmış olduğu eve koyun; artık sizin omuzlarınızda yük olmayacaktır.»

-Tevrat, II. Tarihler 35.3 -

Tahminlere göre, Sandık, Kudüs'ün tahribatı sırasında (M.Ö. 586) kaybolmuştur; Soruşturma ne kadar zorlaşırsa zorlaşm yolumuza devam edeceğiz. Mücadeleden bu kadar çabuk vazgeçecek değiliz.

Fakat, öncelikle ikinci bir durum-fespit raporu hazırlayalım:

— Makine, artık «kudret helvası» üretmemektedir.

.. — .Nasıl çalıştığını bilen yoktur.

— Uzun bir süre âtil kaldığı halde, mini-reaktör hâlâ işlemektedir. Meydana getirdiği elektrik gücü, sandığa dokunan Uzza'yı öldürmeye yetecek kadar yüksektir.

— Üç kral; Saul, Davud ve Süleyman Sandıktan ürkmekte ve onu gizli tutmaktadırlar.

— Zamanın akışı içinde, sandık, çöl yolculuğu boyunca taşıdığı espriyi ve dinsel önemini yitirmiştir.

— Muhtemelen, dünya dışı varlıklar ortadan kaybolmuşlardır.

Yeni izimizi sürmeye koyulalım.

Peygamber Yeremya (M.Ö. 627-585) ve çağdaşı Hezekiel dönemlerinde, dünya dışı varlıklar birdenbire yeniden arzı endam ediverirler. Yeremya'dan, hâlâ tehlikeli bir biçimde radyoaktif tehlike barındıran aygıttan kurtulmasını isterler.

Eski Ahid'in büyük peygamberlerinden biri olan Yeremya, huzursuz bir karakter çizer. Kudüs'ün kuzeyinde Küçük Anatotta kentinde yetişmiş, putperestlere karşı sertliği ve her türlü ahlâksızlığa karşı katı tavırları ile çağdaşlarına oldukça sevimsiz bir portre sunmuştur. Diğer bir deyimle, herkesin kendi iç dünyasını seyrettiği birer ayna vermiştir insanlarına. Diğer peybamberler gibi, o da, yıkılışını kehânet eder. Yahuda Kralı Yehoyakim'in (M.Ö. 608-598), Yeremya'nın sözlerinden pek hoşlanmamasını, olağan karşılamak gerekir. Yine de bu durum karşısında gerilememiştir. Yönetiminin ilk yıllarında tapınağının kapısında zehir-zemberek bir konuşma yapar. Herkese öylesine ters düşer ki, hasımları onu ebediyen susturabilmek için tuzaklar kurarlar.

Bütün bu entrikalar arasında, kurnaz Yeremya'nın aklına parlak bir fikir gelir. M.Ö. 605 yılında, öğrencisi Baruk'tan sözlerini yazmasını ve yaymasını ister. Bir yıl sonra, bir dinsel bayram sırasında, Baruk, tapınakta toplanmış bulunan cemaate. Yeremya'nın sözlerini okur. Görevliler galeyana gelir ve Kral Yehoyakim'e karşı bir isyan tertiplemeyle itham ederler. Baruk'un elindeki tomarı alır ve Kral'a iletirler. Kral da aynı şekilde öfkeye kapılır, tomarı bıçakla dağlar ve parçaları ateşe atar.

O andan itibaren Yeremya ve Baruk, bir çeşit casusluk faaliyetlerine karışacaklardır.

Peygamberler, kendilerini tamamen dini konulara adayamaz olmuşlardır.

Zamanla birer demagog ve politikacı kesilirler. Konuştukları zaman, hedefleri güncel politik çıkarlarıdır. Öylesine ustalaşırlar ki, kitleleri nasıl ve ne yöne kanalize edebileceklerinden emin hâle gelirler. Kral Yehoyakim ve Kral Tsedekiya, Mısır vasalları görünümündedirler. Yeremya ise daha ziyade Kaide (Babil) tarafını tutar ve Mısır aleyhtarıdır. Yehoyakim ve Tsedekiya putperest geleneklerine izin verirler ve bu tür adetler İsrail'de yaygınlaşır. Yeremya bu ahlâksızlıklara karşı büyük infial gösterir. İsrail kavmi o sıralarda haraca bağlanmış olduğundan, isyana teşvik için uygun bir ortam söz konusudur. İsrail Kralı, çözümü Mısır'la anlaşmakta bulur ve tazminat ödentilerini savsaklar.

Kaide Kralı II. Nabukadnezar (M.Ö. 605-562) duruma müdahale eder ve Suriye'den bir ordu göndererek M.Ö. 597 yılında Kudüs'ü ele geçirir.

Bu darboğazda, Tsedekia, nefret ettiği Yeremya'ya bir elçi yollar. Anında, sihirli bir el değmişçesine, bir Mısır Ordusu devreye girer. Babilliler, hem İsrail hem Mısır olmak üzere, iki ateş arasında kalırlar. Yüzeysel olarak, Yeremya'nın kehâneti boşa çıkmış gibi gözükmüşse de, bir süre sonra, olayların akışı kehâneti doğrular. Babilliler, Mısır Ordusu'nu kesin bir yenilgiye uğratarak yeniden Mısır'a dönerler.

Tarihin hiçbir döneminde hiçbir yönetici, haricîlerin galebe çalışından bu denli mutluluk duymamıştır. Cezalandırma yöntemleri farklılaşmış, fakat ortadan kalkmamıştır. Ya kendileri gözden düşer, ya da itibarları lekelenir. Yeremya'nın saraydaki hasımları, Tsedekia'yı nihâî darbeyi vurma için ikna ederler. Kral, peygamber politikacıyı tavanı zehirli çamurla kaplı bir zindana atar. Başa belâ peygamber, orada açlıktan ölmeye terk edilir.

Her güzel cinayet hikâyesinde «kahraman», son anda ve beklenmedik bir biçimde kurtarılır. Yeremya da talihlidir bu konuda!

Tsedekia'nın danışmanları arasında Ebedmelek adlı

bir de genç Habeş vardır. Ebedmelek, hükümdarın üzerindeki nüfuzunu kullanarak açlıktan ölme ve donma tehlikesi ile karşı karşıya bulunan peygamberi zindandan kurtarır.⁽⁹⁾

Kudüs de fâzla dayanmaz. Babilliler, şehrin surlarını aşarlar; Kral tutsak alınır ve gözleri kör edilir. On bin İsrailli sürgüne yollanır.

«...bütün ordu komutanları ve eli silah tutan erkekler, çilingirler ve demirciler... yalnızca önemsizler geride kaldı. Tapınak ve kraliyet sarayının hazineleri de Babil'e taşındı. Süleyman'ın alım kapları tapmağın içinde parçalandı.»⁽¹⁰⁾

Sonunda Yeremya yeniden özgürlüğüne kavuşmuştur!

Ne var ki, soru işareti yerli yerinde durmaktadır: Ahid Sandığı nerededir? Bu tür cinayet davalarında çözüme ulaşmak zordur. Doğru yolu bulabilmek için birçok iz sürmek gerekir. Biz de, her ne kadar dolambaçlı yollar izlese de, süper makinenin peşinden ayrılmamalıyız.

Zaman içinde bir sıçrama yapalım.

Kudüs, Bâbil Kralı Nabukadnezar tarafından M.Ö. 597 tarihinde ele geçirilir. Oğlu Belşazzar, M.Ö. altıncı yüzyıl ortalarında hüküm sürer. Derken esrarengiz bir olay meydana gelir.

Kral Belşazzar, büyük bir tören için bin kadar konuk davet etmiştir. İçkili kafayla, babasının Kudüs'ten getirdiği altın ve gümüş kapların doldurularak salona getirilmesini emreder ve bu buyruğu coşkuyla karşılanır. Tatlı şarabın da etkisiyle, şamatacı konuklar, kutsal nesnelere el atarlar. Doğrusu, harika bir fikir ortaya koymuştur şu Belşazzar!

Bütün bu âlemin ortasında, birden tüyler ürpertici bir sahne yaşanır. Salonun puslu karanlığının arasından bir parmak belirir ve duvara şöyle yazar:

«Şarap içtiler, ve altın, ve gümüş, tunç, demir, ağaç, ve taş ilahlara hamdetttiler.

Hemen o saat, bir insan elinin parmakları görüldü, ve şamdanın karşısında kral sarayının duvar sıvası üzerine yazdı; ve kral yazan bu elin ayasını gördü. O zaman kralın benzi değişti, ve düşünceleri kendisini üzdü; ve belinin oynak yerleri çözüldü, ve dizleri birbirine çarptı. Falcıları, Kıldanîleri, ve büyücüleri getirsinler diye, Kral yüksek sesle bağırdı... Ve çizilen yazı şudur: MENE, MENE, TEKEL, UFAR-SÎN (sayıldı, tartıldı ve eksik bulundu)... Kıldanî Kralı Belşazzar, o gece öldürüldü.»

- Tevrat, Daniel 5, 4-7 ve 25-30 -

Bütün bu sahnelerden çıkarabileceğimiz yegâne sonuç, tapmaktan getirilen kapların, büyüdüğüdür. Ahid Sandığı'ndan söz edilmemektedir.

Biz yeniden Yeremya'ya dönelim ve bu noktadaki bir tuhaflığın üzerine eğilelim. Yazıcısı Baruk tarafından naklonulduğuna göre, Üstad'ı, Arş-ı Alâ'nın bir meleği tarafından, Bâbil Ordusu'nun katliamı ile ilgili olarak haberdar edilmiştir. Büyük ihtimalle", olabilecek peşinen bilen bu melek, Yeremya'yı, Tanrı tarafından Musa'ya verilmiş olan kaplan, ergeç saldırıda bulunacak olan Bâbililerden saklaması için uyarıda bulunmuştur. Diğer bir deyimle, melek Belşazzar'ın daha sonra getirttiği kap, tepsi, kadeh ve lambalarla değil de, Musa'nın yolculuğu sırasında yanında taşıdıklarıyla ilgilenmiştir. Hiç şüphesiz, içindeki «Kudret Helvası Makinesi» ile birlikte, Ahid Sandığı da bunların arasında idi.

S İşin ciddiyetini kavrayan Yeremya, Habeş dostu Ebedmelek de aralarında olmak üzere, güçlü-kuvvetli adamlar çağırır. Hep birlikte, şehir halkının dikkatini çekmeden, söz konusu nesnelere çıkarır ve bir mağarada gizlerler. Bu duruma göre, Ahid Sandığı'nın Bâbillilerin eline

geçmesi söz konusu değildir. Fakat, yine de hiçbir iz bırakmaksızın sırı kadem basar. Din müessesesince mesrû kabul edilmiş^*) metinlerde bundan fazlası söylenmemiştir.

Konu ile ilgili yegâne atıfları, gizli tutulan Apokrifa metinlerinde buluyoruz. Apokrifa, Hıristiyanlarca Eski Ahid'in parçası olarak kabul edilmemekle birlikte, resini akış ve içerik olarak diğer Ahid bölümlerine uygundur.

Apokrifa'ya dahil bulunan «Makkabi'nin İkinci Kitabında şunları okuyoruz:

«Ve aynı yazıda denir ki, peygamber, Tanrı tarafından uyarılmış olarak, çadıra ve *sandığa kendisiyle . gelmelerini* —Musa'nın tırmanıp elâ Tann'nın mirasını gördüğü dağa— emreder. Ve Yeremya oraya gittiğinde bir mağara kovuğu bulur; Çadırı, sandığı, bu hurdanlık mezbahını içeri kor ve kapıda durur. Kendisine eşlik eden bazı kişiler yolu işaretlemeye heves ederlerse de, sonuç alamazlar. Dutumu sezen Yeremya, onları şöylece azarlar: *Tanrı'nın halkını yeniden bir araya toplayacağı ve onlara mağfiret ifnan eyleyeceği yer olarak bilinsin.*»

- Apokrifa, II. Makkabiler, 2, 4-7 -

Mişna'da ise (Mişna, Talmud'un bir parçası olup, sözlü yasaları sistemleştirir) bir ruhban kişinin Kudüs dışında sandığı ararken iri bir kaya bulduğu, fakat işin ayrıntılarına girmeden garip bir hastalığa yakalanarak öldüğünden söz edilir:

«Ruhbanlar, *Ahid Sandığı'nın* orada saklı olduğunu biliyorlardı.»

- Talmud, Mişna, Bölüm 6, 2 (14) -

Ahid Sandığı, bir kez daha elimizden kayıp gitmiştir.

Olaylar yöresel çerçeve içinde kısıt kaldığından, o döneme ilişkin araştırmalar da, bir yerde tıkanmaktadır. 1910 yılında Parker Araştırma ekibi bölgeye gitmiş ve eli boş dönmüştür.

Ne gelmiş olabilir Ahid Sandığı'nın başına?

Durum raporu çıkarmamızın tam zamanıdır:

— Mişna'ya göre, ruhbanlar Sandığın Kudüs civarında olabileceğinden şüphelenmektedirler. Bir din adamı, esrarengiz bir biçimde ölmüş ve bu ölümle Sandık arasında bir ilinti çağrıştırılmıştır.

— Devrin gelenekleri, dünya dışı varlıkların Yeremya'nın günlerinde de faaliyet gösterdikleri izlenimini vermektedir.

— Yeremya, Tann'nın Meleği tarafından uyarılmıştır. Çömezi Baruk, gökyüzünde ışıklar gördüğünden söz etmektedir.

— Peygamber Hezekiel'in uzay gemileriyle karşılaşmasını tasviri de⁽¹⁵⁾ aynı döneme rastlamaktadır.

— Yeremya'nın dostu ve öğrencisi Baruk, tartışmalı dinsel metinlerden «Baruk'un Kelâm'tnm Bakıyesbnde Habeş Ebedmelek'in dünya dışı varlıklarla bir serüveninden söz etmektedir.

Aşağıdaki türden mantık yürütmeler, oldukça akılcı çağrışımlar yapmaktadır.

— Dünya dışı varlıklar küçük bir gruptur. Savaşlara karışmamış, taraflardan herhangi birine yardım etmemişlerdir. Halk kitlelerine görünmek istememişlerdir.

— Bilinmeyen nedenlerden ötürü bu grup, Sandık < ve «Kudret Helvası Makinesbni kendileri taşımamışlardır. İnsanların işine müdahale etmekten mi kaçınmışlardır? Yoksa onlar da makinenin güçlü radyoaktivitesinden mi çekinmişlerdir? Bir tek nokta kesindir ki, dünya dışı varlıklar, Sandığın Bâbillilerin eline geçmesini istememişler; Yeremya ve güvenilir birkaç yoldaşını, bu tartışmalı aygıtın gizlenmesi ile görevlendirmişlerdir.

— Komando Operasyonu, diğer bazı kişileri de sırta ortak etmiştir. Habeş Ebedmelek bunlardan biridir. Yeremya'nın uyarıyı almasıyla Bâbil Ordusu'nun saldırısı sırasında, küçük bir zaman dilimi geçmiş, bu nedenle güvenli bir muhafaza yeri bulunamadığından, Sandığı mağaraya gizlemiştir.

— Ağırlık göz önüne alınırsa, Yeremya ve yardımcıları mutlaka bir taşıyıcı, belki de bir öküz arabası kullanmışlardır. Operasyon tek bir geceye sığdırıldığına göre, Sandık, Kudüs yakınlarında gizlenmiş olmalıdır. Bâbilliler Batı'dan, bugünkü Ürdün'den saldırıya geçmişlerdir.

— Yeremya'nın, makinenin esprisinden anladığı muhakkaktır. Belki, nasıl çalıştığı da bilgisi dahilindedir. Yardımcılarının başına bir şey gelmemiş, daha sonraysa» fazlaca yaklaşan bir din adamı hayatından olmuştur.

— Dünya dışı varlıklar, Bâbillilerin eline geçmesine izin vermediklerine göre, makineye büyük bir önem atfetmektedirler. Tersine gizlenmesini emretmişlerdir. Yeremya bu ateşten gömleği nereye gizlemiş ya da nereye gömmüş olabilir?

Kudüs'ün kayalık çevresinde sayısız gizleme imkânları mevcuttur. Genasereth Gölü'nün doğusunda kalan tepelik kesimde, yarıklar ve doğal mağaralar, ideal bir sığınak oluşturmaktadır. Yine de, karga uçuşu mesafesi ile Yeremya'nın 130 km. katetmiş olduğuna inanasım gelmiyor. Yol şartları ve öküzle ulaşımın ağır akışıyla Genasereth Gölü'ne varmak, birkaç günlük iştir. Ayrıca, dosdoğru bir yol izlemeleri de, derhal düşmanın kucaklarına düşecekleri için, çılgınlık olacaktır.

Her neyse. Yeremya Kudüs yakınlarında bir yer bulmuşsa da, söz konusu yer, bugün kendini örtetek gizlemiştir. Hiç kimsenin, makinenin nerede olabileceği hakkında en küçük bir fikri bile yoktur Hepsinden önemlisi, tarih kayıtlarında bundan öte bir değinme bulunmamaktadır.

İz bizi nerelere sürükleyecek?

Habeş Ebedmelek'in, Sandığın gece gezintisine tanıklık ettiğini unutmuş değilim. Vatanına döndüğü zaman, bu harika makine hakkında konuşmuş olabilir mi?

İz bulma umudunu tamamen yitirse bile, bir suçbilimci havlu atmaz. Uzun bir zaman, Habeşlerin yazılı gelenekleri üzerine eğildim. «Kralların Haşmeti» ya da «Kraların Sâni» anlamlarına gelen «Kebra Nagast» destanının varlığından haberdardım. Dünyamızın bize ait olan kesiminde bu destanı bilen yok gibidir. Habeşçe orijinalin Almanca bir kopyasını bulabilmek, doğrusu hiç de kolay olmadı.

Şükürler olsun ki, bir adet mevcuttu. Bavyera Devlet İlimler Akademisi'ne bu konuda teşekkür borçluyuz. Vakti zamanında ünlü Asurolog Cari C.A. Bezold'a (1859-1922) bir burs tahsis ederek, Berlin-Londra-Oxford ve Paris'teki⁽¹⁶⁾ manuskriplerden oluşan bu bilinmeyen eserin gün ışığına çıkmasını sağlamışlardır.

Kebra Nagast'm tam olarak ne zaman yazılmış olduğunu söyleyememekteyiz. Bezold'un Almanca çevirisi, İshak ve Yemharana-Ab adlı iki Arabın M.S. 409 yıllarında Habeşçeden Arapçaya yaptıkları tercümeyle dayanmaktadır. M.Ö. 850 yılları akla gelen bir ihtimaldir. Çevirmenler, giriş bölümünde şunları yazmışlardır:

«Bu eseri bir Kıptî kitabından Arapçaya çevirdik...
« Rahmet'in 409'uncu yılında, Habeş Ülkesinde, Lalibala adı verilen Kral Gabra MaskaFın günlerinde, İyi Piskopos Abba George'in günlerinde... Aciz hizmetkârınız olan bendeniz İshak için dua edin ve ifade kusurlarımı mazur görün.»

Bizler de, orijinal Kebrn Nagast ile hiçbir ilgisi olmayan. Hıristiyanlık doktrinleri ve İsa'nın yeniden gelişine ilişkin sokuşturmaları için, zavallı İshak'ı mazur görelim.

Bu konuların eserde yer alması, İsa'nın doğumundan önce yazıldığı için, imkânsızdır. İsa'dan önce 965-926 yılları arasında yaşamış olan Kral Süleyman, İsa, çarmlıha gerilme ve yeniden diriliş hakkında nasıl söz söylesin?

En iyisi, Sandığın İsa öncesine dayanan izini bulabilmek için, İsevî eklentileri atlamak yerinde olacak. Kebra Nagast'ın daha ilk girişinde bile, Sandıkla ilgili bir referans var:

«Kurtların kemiremeyeceği cinsten, ağaçtan bir Sandık yapın ve içini saf altınla doldurun. İçine Yasa Kelâmım koyun ki, benim bizzat parmaklarımla yazdığım ahid olsun... Onun **içindeki** semavî ve manevî (aslanan) çeşitli renklerde, işlenmesi harikuladedir, yeşim taşına, köpük taşına, topaza, yemen taşına, kristale ve ışığa benzer; nazarı, cebren hapseder, akı şaşırtır, hayrete düşürür. **Sanat erbabının, insanog-lunun elinden değil**, tanrının zekâsından çıkmıştır. O, bizzat kendisi — kendi meskeni için yaratmıştır... ve içinde bir gomor (muhtemelen üç litrelik eski İbrani ölçüsü olan Ömer ile aynı şey) ölçeklik, **gök-yüzünden inen kudret helvası** var; ve üzerine değen Harun'un Asası ile hiç kimse içine sü dökmemiş, hiç kimse iki parçaya ayırmamış; ve üç asadan tek bir asa teşekkül etmiştir.»

- Kebra Nagast, Bölüm 17 -

Habeşlerin, o günlerde, hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadıkları bir aygıt için oldukça makûl bir tanımlama. Kelime hazinelerinden olabildiğince zekice seçimler yapmışlar. Hezekiel de Tanrı'am ihtişamı için safir - kristal ve değerli taşlardan hareket etmiştir. Enok da, yan gerçeküstücü bir tavırla, dünya dışı varlıkların başkanını şöylece tanımlamıştır: «**Bedeni safir, suratı zeberced taşı gibi... tasviri imkânsız bir ışık ve ışıpta şekiller vardı...**» İşte İbrahim'in Vahyinde bulduklarımız. Her iki imaj da ne kadar birbirlerini andırıyor!

tanrıların ayak izleri

Kebra Nagast'ta Ahid Sandığı ile ilgili olarak geçen en önemli nokta. Sandığın içinde insan elinden çıkmamış tüm nesneden ilk kez söz edilmesidir.

Kebra Nagast, ayrıntılı ve renkli Lira'nın verhor, Habeş Kraliçesi Makeda. çizimini Hira tacilden, İsrail Kralı Halevu'nun zarif bir insan olduğunu ve muhteşem bir kraliyet yönetimi kurduğunu anlatıyor. Kraliçe Makeda. İsraililerin İmparatorluk ve halkına olan iyilik ve şükranını anlatıyor. Bu haberden esinlenen Makeda, komşu ülke kralını ikna etmeyi arzuluyor. Masrafları dikkate almadan düzenli hazırlanıyor, 797 deve yükleniyor. Sayısız eşek ve katırla birlikte 300 de yardımcı alıyor.

50>lentilere göre, Musa Şeriatına hiç de uygun düşmeyecek kadar hızlı bir *playboy* ve kadın düşkünü olan Bilge Süleyman, yalnızca kendi ülkesinin kadınları ile yetinmiyor ve sınırlarının ötesinden de gönül eğlenceleri buluyordu. Bu nedenle, Habeş Kraliçesi'nin onuruna böylesine görkemli bir şölen vermesi doğal olsa gerektir;

«Süleyman, Ona büyük değer verdi ve kendi sarayının yanında bir konaklama yeri tahsis etti. Gündüz ve akşam yemekleri için her seferinde, on beş ölçek 'kori' (364 litrelik eski İbrani ölçüsü) saf beyaz unla pişmiş zeytinyağı ve etsuyu ile soslanmış ekmele, 30 ölçek 'kori' 350 kişilik pide, yeterli sayıda tabak-çanak, on öküz, beş boğa, sayısız geyik, kajuca, oğlak, elli koyun, yağlı kümes hayvanları, altmış gerrat ölçeklik bir teneke şarap ile, 30 ölçeklik eski şarap gönderdi... Ve her gün, görenlerin gözlerini büyüleyen muhteşem elbiselere garketti.»

- Kebra Nagast, Bölüm 23 -

Bilge Süleyman'ın sonu gelmez harcamaları (!)... Kraliçeyi adeta resmî bir yoldan ayartan kral, uğurlama-

da da konukseverliğinin zirvesine çıkmıştır. Kebra Nagast'taki listeye bir göz atalım:

«O... ona, harikulade zenginliklerinden ve kıyafetlerinden, her ne diledi ise verdi... Öyle ki, Habeşistan'da bunlar için yeni bir hazine açıldı, altı bin civarında deve ve araba, ağızlarına kadar yüklendi ve çöle doğru yola çıktı... ve bir de, *Tanrı'nın bahsettiği bilgelikle Süleyman tarafından yapılan ve kişinin havada uçmasını sağlayan bir de gemi armağan edildi.*»

-Kebra Nagast, Bölüm 30 -

Bu metni iki kez okumalı. Makeda'nın Habeşistan'a götürdükleri arasında develer, arabalarla birlikte, bir de havada uçan araç var! Tarihçiler kesin ayırımı yapmışlar, arabalardan bir çeşidi karada, biri ise havada gidiyor. Doğrusu şaşırtıcı bir tipmiş şu Süleyman. Garajında her türlü araba varmış!

Ve kaçınılmaz şey gerçekleşir.

Geri dönüşünden tam dokuz ay ve de beş gün sonra, Kraliçe, bir oğlan çocuk doğurur ve «Bayna-lehkem» adını verir. (Bakın, konunun neresinden neresine geliyoruz. Fonetik açıdan Bayna-lehkem, Ebed-melek bileşimine çok yakındır. Konuşma dilinde, sesli ve sessiz harfler kaymıştır. Kronolojik açıdan ise, Süleyman dönemi, Yereya ve Ebedmelek'ten dört yüz yıl kadar gerilere dayandığından, bu yaklaşım anlamsız gözükmemektedir. Fakat, tarihçilerin, isimleri karıştırma gibi hatalarına rastlanmıştır. Her ne ise, bu yalnızca bir saplamadır.)

Fırtınalı aşkın meyvesi Bayna-lehkem, bütün sanatlarda eğitim görür, her tür silah kullanımında ustalaşır ve 22 yaşına bastığında, o da, babasını görmek üzere Kudüs'e gider:

«Genç Bayna-lehkem zarifti, ve bütün vücudu ve hatları, omuzlarının duruşu, babası Kral Süleyman'mki gibiydi; ve gözleri, ayaklan ve yürüyüşü Kral Süleyman'a benziyordu.»

-Kebra Nagast, Bölüm 32 -

Bu ziyarete son derece sevinen Süleyman, oğlunu armağanlara boğar. Ne var ki, Bayna-lehkem, oldukça açık-gözdür!

Bu armağanlardan hiçbiri onu sevindirmez. Gizli bir niyeti vardır. Ahid Sandığı'nı istemektedir!

Babası Süleyman'a Sandığı annesine götürmek istediğini söyler. Çünkü, her kim ona sahip olursa, Kadir-i Mutlak tarafından korunmaktadır.

Süleyman, önce biraz telâşlanırsa da, işi velveleye vermez. Musa'dan kalan bu paha biçilmez nesne, tapmağın özel bir odasında muhafaza edilmekte ve yanına yalnızca seçkin ruhbanlar girebilmektedir. Kralın açısından, artık bir esprisi kalmadığı söylenebilir. Hatta, Makeda'nın sarayına göndererek hem korumuş hem de geçirdikleri mutlu saatleri hatırlatmış olacaktır. Bundan da öte, Sandığın muhafazasını bir başkasına devretmek de, hakkı olmalıdır.

Sandık, o ana dek, özel tedbirler alınmadan nakledilmiş değildir.

Süleyman da, iki ana nokta belirler:

— Mutlak bir gizliliğe riayet edilecek;

«— Ve bu nakil, resmî açıdan kendi bilgi ve iradesi dışında gerçekleşmiş olacaktır.

Bu ikisi de doğaldır. Halkın, Kralın Sandığı elinden çıkardığını duyması hâlinde, isyan etmesi gayetle olağan karşılanabilecek bir durumdur.

Bayna-lehkem, babasmdan bilgelik, annesinden ise kurnazlık almıştır. Sırdaşlarına, söz konusu gerekleri nasıl yerine getirebileceklerini danışır. Belirli bir komplo

üzerinde karar kılarlar. Kralın oğlu sıfatı ile Bayna-lehkem, güvenilir bir kişi durumundadır. Ve mahrem yerlere girebilir. Bu ayrıcalığından yararlanarak, Sandığın muhafaza edildiği odaya girerek, inceden inceye ölçü alacaktır. Daha sonra da adamları şehirdeki değişik marangozlara sandığın muhtelif parçalarını sipariş edeceklerdir.

«Ve ben, parçalar birbirine eklenmeden, çatıyı alacağım ve onları bir araya getireceğim, (daha soma) Siyon meskeninin (sandık) altına yerleştirecek ve Siyon örtüleri ile saracağım, ve Siyonu alacak, toprakta derin bir çukur kazacağım ve Siyon'u —yola çıkana ve yanımıza alana kadar— buraya yerleştireceğim.»

-Kebra Nagast, Bölüm 45 -

Basit, fakat ustaca bir plan.

Marangozlar, Sandığım orijinaline uygun renk ve ağaçtan ısmarlanan bölümleri hazır edince, Bayna-lehkem, bir gece yarısı tapmağa girer, adamlarının da kendisini izleyebilmeleri için kapıyı aralık bırakır. Musa'nın Sandığı'nı eski kumaşlarla örterek, Kudüs dışına Habeşlerin konaklama mekânına taşır ve gömerler. Taklit parçalar birleştirilir ve odaya yerleştirilir. Hiç kimse aradaki farkı sezmeyecektir:

«Doğrudan yöneldi ve ihvanını, üç adamı uyandırdı, parçaları alarak Tanrı'nın Evi'ne gittiler —ve bütün kapıları açık buldular, dışarı açılan ikisini de, içeridekileri de—. Siyon'u, Tanrı'nın Yasası'nın Tapınağından ve beraberlerinde alıp götürdüler... Ve dördü Siyon'u taşıdılar, Azaryas'ın evine getirdiler, yeniden Tanrı'nın Evi'ne döndüler, parçaları yerine yerleştirip, Siyon örtüleriyle örttüler ve kapıları kapattılar.»

- Kebra Nagast, 48. Bölüm -

Bir hafta kadar sonra, Habeşler, kamplarını söktüler. Kudüs'te bir tek kişi bile Sandığın başına gelenlerden haberdar olmamıştı. Bu bile artık Kudret Helvası üretmeyen aracın, İsrailileri pek ilgilendirmediğinin bir başka kanıtıdır.

«Ve veda ettiler (krala) ve ayrıldılar. İlk iş olarak Siyon'u çıkarıp bir arabaya yüklediler, değersiz ve eski püskü bezlerle, her çeşit kumaşlarla gizlediler. Bütün arabalar yüklenmişti, kervanın ustaları uyandırıldı, boru üflendi, şehir heyecana kapıldı, gençler yüksek sesle bağıştılar.»

- Kebra Nagast, Bölüm 50 -

Kudüs'ten uzaklaşınca kendilerini güvende hisseden Habeşler, Ahid Sandığını yeni bir arabaya naklettiler. Ve olağanüstü olgular dizisi bir kez daha başgösterdi. Zâten şimdiye kadar, mahud Sandığın bir kez bile olaysız yolculuğuna tanık olmuş değiliz:

«Başmelek Mikail önden yürüyordu... ve kendisini bir bulut şeklinde üzerlerine yayarak, güneşin yakıcılığından koruyordu. Hiç kimse arabayı çekmiyor. Mikail bizzat kendisi, vagonlarla yürüyordu ve ister insan, ister at, koyun, yüklü deve olsun; her canlı **bir gez kadar yerden yükseltilmişti**. Hayvan sırtında gidenler de, eğerleri üzerinde birer karış havalanmış-Jardı... ve hayvanların sırtlarına yüklenmiş **her türlü eşya** da aynı şekildeydi... Arabada yolculuk eden herkes de, **rüzgârın önünde savrulan deniz ortasındaki gemiler gibiydiler... ve gövdesi rüzgârla kayıp giden kartal gibiydiler**. Böylece yolculuk ettiler; önde ya da geride kimse yoktu, sağdan veya soldan taciz edilmediler.»

-Kebra Nagast, Bölüm 52 -

Daha taze bir rapora ihtiyacımız var.

— Süleyman'ın Habeş Kralı'na verdiği çeşitli armağanların arasında bir de havada uçan araba mevcuttur.

— Süleyman'ın gizliden onayı ile Kralın Oğlu, Sandığı Kudüs'ten kaçırmıştır.

Sandık, bir hafta kadar şehrin dışında saklanmış, daha sonra bir arabaya yüklenerek, üstü, eski-püskü bezlerle örtülmüştür.

— Kudüs dışına çıkılır çıkılmaz, Sandık yeni bir arabaya nakledilmiştir. **Bu** araba, belirli bir miktar havalanarak yolculuk etmiştir. Atlar, develer ve katırlar da göz önüne alınırsa, bu araba, inanılmayacak kadar geniş bir yüzeye sahip olmalıdır. Çünkü kervanda daha birçok araba bulunmuş olmakla birlikte, tarih kayıtları, yalnızca bir tek arabadan söz etmişlerdir.

— Kralın oğlu. planında her şeyi düşünmüştür. Babasının annesine verdiği uçan arabaya binerek, Kudüs dışına çıkıp arabayı bırakmış, sıradan bir gezginci gibi, yayan geri dönmüştür. Sandığı çalmış ve uçan arabaya yüklemiştir. Bu arabanın uçuş hızına, kovalayacak olanların yetiştirebilmelerine imkân yoktur.

Bu varsayımlar, kayıtlarla güç kazanmaktadır.

Kudüs'teki tapmağın ruhbanları, hırsızlığın iarkının varır ve durumu Kral Süleyman'a bildirirler. Ocikilneüen, asker toplayıp Habeşlerin peşine düşmesi için ısrar «derici. Süleyman, bu isteklerini kıramaz. tabii oğlunun bu hırsızlığın içinde bulunduğunu da kabul etmek isteme/..

Süleyman'ın hızlı atlıları bile Habeşlerin izlerini* yetiştiremez. Mısır'a uçtukları için, bunda jayılacak bir şey yoktur. Mısırlılar. İsrail kesil' birliklerine şu açıklama^dn^{1^} ünurlar:

Ve Mısırın adamları onUra dediler ki «birku, gai, ">nce Habeşistan: dan beirli adamlar buradan geçti la*; ve **onlar melekler gibi dört tekerlekli bir arabada yolculuk ediyorlardı, .e oitiur gökyüzünün Uu fallarından daha çabuktular.**

Ve şehirler ve kasabadakiler bu insanların Mısır ülkesine gelişlerine şahit oldular, ki tanrılarımız ve kralın tanrıları aşağı düştü ve parçalara bölündü ve mabutların kuleleri de aynı şekilde tuzla buz oldu.»

- Kebra Nagast, 58. ve 59. Bölümler -

Son derece dikkate değer bir durum.

Uçan bir araba, kuleler yıkıyor... Üzerinde atlar, buniciler ve develer için bile yer var... Doğu hayalciliğinin aşırı bir örneği mi? Devasa uçan cisimlere Hint destanları *Mahabharata* ve *Ramayana'da* rastlanır. Bunlardan biri de, tanrılar tarafından bırakılmış olup, 'tapınak kadar büyük ve beş kat yüksekliğindedir.' *Ramayana*, dağları titreten, gökgürültüleri çıkaran, ağaçları, çayırları ve evlerin damlarını kavurarak uçan cisimlerden söz eder. Mısır kaynaklı bu korku hikâyesinin gerçekliğini kabul etmeliyiz.

Kral Süleyman işi bu kadarla bırakmamıştır. Bir grup seçkin askerin başına geçerek, olaya doğrudan katılmış, oğlu Bayna-lehkem'in ne zaman geçtiğini sorduğunda, Mısırlılardan şu karşılığı almıştır:

«Bizden üç gün önce ayrıldı. Hiç biri yerde gitmeyen, hele hele biri *havada asılı duran arabalarını* yükledi; ve onlar gökyüzünde süzülen kartallar gibiydiler. Bütün yükleri de, onlarla birlikte rüzgâra yoldaşlık ediyordu. Biz düşündük, onları rüzgâr ile yolcu eden senin bilgeliğindir. Ve Kral onlara sordu, 'peki ya Siyon Tanrı Yasası'nın Çadırı da onlarla birlikte miydi?' Ve onlar ona dediler: Biz bir şey görmedik.»*

- Kebra Nagast. Bölüm 58 -

Süleyman, oğlunun kendisini kandırdığını; ne Sandığı *ac* de içindekileri bir daha elde edemeyeceğini anlamıştı. Süleyman ve ruhbanları, Sandığın yitilmesi karşısında gizlice ağladılar. Gizlice, çünkü Kral bu hırsızlığın gizli kalması gerektiğini kavramıştı. İsrail, Sandığın himayesinde

değildi artık. Kendi halinde krallar bile birden İsrail'e saldıracak kadar arslan kesildiler. Süleyman'ın, Sandığın başına gelenlerin gizli tutulmasına ilişkin buyruğu da, zamanla halk arasında duyuldu:

«Ve Süleyman cevap verip onlara dedi: 'Artık konuşmaya bir son verin, Sizler. Verin ki, sünnetsizler övünüp de, 'debdebeleri geçti, Tanrı onları terk etti' demesinler. *Yabancılara açılmayın*. Bu tahtaları birleştirdim. *Altınla kaplayıp Sandığa benzetelim*. Yasa Kitabını da içine koyalım.»

- Kebra Nagast, Bölüm 62 -

Süleyman, "hırsızlığı örtbas edebilmek için, *sahte* sandığın *gerçek* sembollerle süslenmesini emretmek zorunda kalır. Fakat, sonu yaklaşmıştır. Kebra Nagast'tan 11 yıl daha yaşadığını, ne var ki Tanrı'dan yüz çevirerek kendini muhteris aşk ilişkilerine verdiğini öğreniyoruz. Bayna-lehkem'in tasarrufuna geçen Sandık, daha sonra ne olmuştur?

Kralın oğlu, adamları ile birlikte Habeş sınırına yaklaşınca, uçan kafilesine iniş emri verir ve aynen bir zamanlar Kral Davud'un yapmış olduğu gibi, zıp zıp dans eder.

«Ve Kral ayağa kalktı ve genç bir koyun gibi sekti ve anasından süt emmiş keçi yavruları gibi sıçradı, aynen büyükbabası Davud'un *Tanrı'nın Yasası'nın* çevresinde sevinçten zıplaması gibi döndü. Ayakları ile yeri dövdü, kalbi neşeyle dolup taşı, ağzından mutluluk çığlıkları yükseldi. Habeşistan Kralı'nın konak yerindeki sevinç ve gururdan neler nakledebilirim ki? Bir adam komşusuna anlattı. Genç boğalar gibi tepindiler, el çırpıyorlar ve ellerini semâyâ kaldırdılar

ve yüzleri ile toprağa kapandılar ve Tanrı'ya bütün kalbleriyle şükranlarını sundular.»

- Kebra Nagast, Bölüm 53 -

Anne Makeda. tacını, bundan böyle Kral Menelik olarak bilinecek olan başarılı oğluna devretti. Menelik, yeni Habeş Hanedanı'nın kurucusu oldu.

1955 tarihli Habeş Anayasasının ikinci maddesinde⁷⁾ şöyle deniyordu:

«Kraliyet Asaleti, ebediyyen aynı aile ağacından Habeşistan ve Şeba Kraliçesi ile Kudüs Kralı Süleyman'ın oğulları Kral I. Menelik'in soyundan gelecektir.»

Habeşistan Negüs'ü, Etyopya İmparatoru Haile Selâsiye 1974'de sürgüne gönderilen sülâlesini Menelik'e kadar uzatıyordu. Habeş hükümdarları kendilerine bazen kral, bazen imparator, kimi zaman da Kralların Kralı adını veriyor; Ahid Sandığı sayesinde Kudretli Tanrı'nın himâyesi altında diğer bütün yöneticilerin üzerinde olduklarına inanıyorlardı.

Ahid Sandığı ile ilgili araştırmalarım sırasında, Hindistan'ın dağlık bölgelerinden Srinagar'da başımdan geçmiş bir olayı hatırladım. Yıllardan 1976 idi ve Proi. Hassanin adlı bir arkeolog ile tepesinde bir Müslüman ibadethanesi bulunan Tahkti Süleyman diye bir dağı gezmiştik.

Tahkti Süleyman'ın anlamını sorunca, şu karşılığı almıştım: «Süleyman'ın Dağı!*

Hindistan'daki bir dağın İbranî Kralı'nın adını taşımasını garipsemiş, sorularımı genişletince. Profesör, şu açıklamada bulunmuştu:

«Kral Süleyman'a hem Müslümanlar hem de Hindular hürmet besler. Burası onun dağı ve onun tapınagıdn-' Ge

leneklere göre uçan bir makine ile buraya bizzat gelmiş ve tapmağın yapımına nezaret etmiştir.»

O zaman için, bu sözlerin bir tekine bile inanmamış, fakat dindar bir Müslüman olan profesörü rahatsız etmemek için, şüphelerimi açığa vurmamıştım.

Kebra Nagast'ı okuduğum günden beri, Kral Bilge Süleyman'ın dünyanın dört bir tarafına uçmuş olabileceğine inanıyorum. Eski Ahid'de, Süleyman'ın hiç durmaksızın vurgulanan bilgeliği, belki de teknolojik bilgisinden ileri geliyordu.

Ne yazık ki. bunun ne tür bir uçan makine olduğunu bilmiyoruz ve bilemeyeceğiz de. Tufan öncesi peygamberlerinden Enok'un sözünü ettiği Gökyüzü'nün Oğulları, gerilerinde bir yolcu gemisi mi bıraktılar?

Ve bu garabetin nasıl çalıştığını bilen, gizli bir tekniklonca, özel eğitim görmüş bir tarikat mı vardı? Cevaplanması imkân dışı koskocaman sorular. Kebra-Nagast'a dayanarak emin olabildiğimiz tek nokta, Süleyman'ın Habeş Kraliçesine «uçan bir makine» armağan ettiği ve bu nesnenin daha sonra Ahid Sandığı hırsızlığında önemli bir rol oynadığıdır.

Kral I. Menelik'in uçuşunda ilk durağı, Habeş kenti VVagerom olur. Sonra da «Dabramakeda» adı verilen başkente uçar:

«Ve Kral, büyük bir debdebeyle annesinin şehrine geldi, ve sonra **yükseklerde güneş gibi ısk saçan** semavî Siyon'u gördü. Ve Kraliçe... başını geriye atıp, gökyüzüne baktı ve yaratıcısına şükretti: ellerini çırpıtı ve yüzünden gülücükler saçarak ayaklarının üzerinde dans etti; ve içinden taşan sevinçle, bütün vücudunu süsledi. Küçükten büyüğe, kadından erkeğe ve de insanından hayvanına kadar Habeş Ülkesini saran sevinci nasıl anlatayım. Ve Dabramakeda etkelerinde, iyi suyun kenarında çadırlar kuruldu, ve 32

bin öküa ve boğa kestiler. Ve Siyon'u (sandık) Dabramakeda Kalesi'ne yerleştirdiler, ve Siyon'u beklemek için üç yüz kılıçlı muhafız diktiler.»

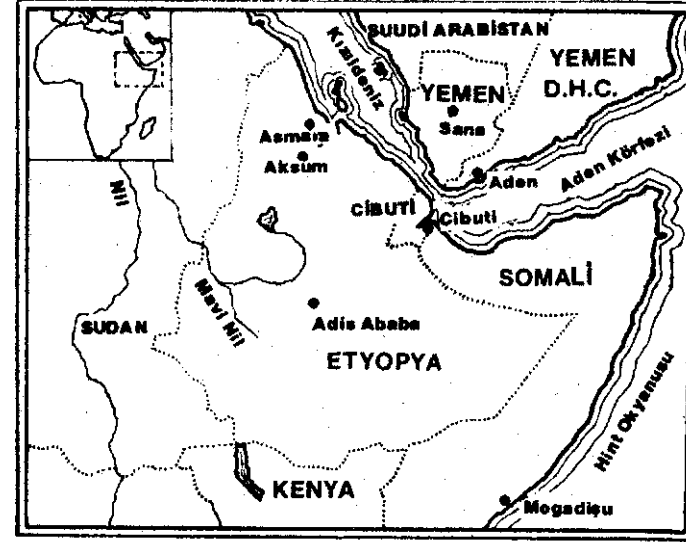
• Kebra Nagast, Bölüm 85 -

Eski Ahid'de, Kral Süleyman'ın Habeş Kraliçesine değil de, Saba Melikesi tarafından ziyaret edildiğinden söz edildiğine dikkat çekmeden geçmeyelim. (Saba Krallığı, bugünkü Yemen'de bulunuyordu) Metinlerden Kraliçe Makeda'nın aynı zamanda Saba Melikesi de olup olmadığını anlamak mümkün değildir.

Diğer yandan, Ahid Sandığı'nın *bugünkü* Habeşistan'a getirildiği kesindir. Kebra Nagast, Habeşistan'a dönüşte izlenen uçuş rotasını açıkça çizmektedir. Kudüs'ten Akdeniz kıyısı üzerinden «Mısır Irmağı» olarak zikredilen Nil'e inilmiştir. Menelik ve ekibi, Nil'i sefer haritalarının temel rotası olarak kullanmışlar, uçarak yol aldıklarından ve yanlarındaki sandık bilindiği için, Mısırlılardan bir zarar görmemişlerdir. Mısırlılar, Sandıkla ilgili anlatıları bildiklerinden, fazlaca yanaşmaktan çekinmişlerdir. Kebra Nagast'ta sandığın güneş kadar parlak olduğu söylenmektedir. Uçan makinede bir esrarengizlik söz konusudur. Ölümcül ışınlar düşmana mı yöneltilmiştir? Yoksa uçan makine yalnızca güneşin ışınlarını mı yansıtmıştır? Kesin bir açıklaması yoktur.

Ahid Sandığı, Kızıldeniz üzerinden Yukarı Mısır veya Habeşistan'dan Yemen'e götürülmemiştir. Habeşistan Krallığı'nın sınırları açık bir biçimde ifade edilmektedir.

«Habeş Kralı'nın Krallığı'nın doğu sınırı Yahuda Ülkesi'nin Gaza şehrinin başlangıcıdır... Ve onun sınırın Eriha gölüdür. Ve Leba ile Saba kıyılarından geçer... Ve onun sınırı siyahilerin denizi ve çiplak

adamlardır, ve Kebereneyon dağından karanlıklar denizine uzanır, ve işte orası, güneşin battığı yerdir.»

- Kebra Nagast, Bölüm 92 -

Sandık bütün ülkeyi dolaşmış, sonunda, Habeşistan'ın kuzeyinde yer alan, Nuh'un torunlarmca kurulduğuna inanılan eski başkent Aksum'da karar kılmıştır.

24 Ekim 1970 tarihinde *Neue Zürcher Zeitung* gazetesinde şöyle bir haber yer almıştır:

«Yaklaşık 3000 yıl kadar önce, Saba Kraliçesi Makeda ile Kral Bilge Süleyman'ın oğulları I. Menelik'in, *kutsal Ahid Sandığı'm* Kudüs'ten Aksum'a getirdiği ve *söz konusu nesnenin bugün hâlâ Meryem Katedrali rahiplerinin nezaretinde bulunduğu ileri sürülmektedir*, özel bir önem taşıyan Aksum, Kıptı Hıristiyanlığın dinsel merkezidir.»⁽¹⁹⁾

Ahid Sandığı ve esrarengiz «Kudret Helvası» makinesi hâlâ Aksum'da mıdır? Asmara kentinin 180 km. kadar güneyinde yer alan Aksum, turistik bir yerdir. Turistler tapmakları, kabirleri ve Saba Melikesi'nin banyosu denilen bir su deposunu gezerler. Devrilmeden önce en uzununu 33.5 m'yi bulan tas sütunlar vardır. Sütunların altında, mezarların bulunduğu sanılmakla birlikte, kesin bir şey bilinmemektedir.

Sandık hâlâ Aksum'da ise, bunu kimden sormalıdır? 1935-1936 yıllarındaki ikinci İtalyan-Habeş savaşından sonra. Etyopya ve Eritre, Roma yönetimine geçmişti. İtalyanlar bu değerli hazineyi Roma'ya taşıma şansını kaçırmışlar mıdır? Faşistlerin sayesinde, belki bugün hâlâ Vatikan'da muhafaza ediliyor. Bunu bilebilmemize imkân yoktur. Gerçek olsa bile, öğrenemeyiz. Hatta oldukça tehlikeli hır ükir olduğu bile söylenebilir.

Bir durum raporu daha:

Sandığın Habeşler tarafından kaçırılması, yüzlerce yıl bu konuyla ilgili olarak hiçbir dokümanda söz edilmemesini açıklar mı? Ruhban sınıfı, Kral Süleyman'm, Kral Menelik'in hırsızlığının gizli tutulmasına ilişkin buyruğuna itaat etmiştir belki de.

Diğer bir ilginç fikir de, Peygamber Yeremya'nın, bu olaydan 400 yıl sonra, *sahte* sandığı saklamış olmasıdır! Kralın oğlunun, sandığın bir benzerini yaptırdığını, gerçek sembollerle bezediğini, hatta içine Yasa Tabletlerini yerleştirdiğini biliyoruz. Yeremya için, sahtelik arzeden bir kanıt mevcut değildir. M.Ö. 600 yıllarında, yani M.Ö. 933'te ölen Süleyman'dan yaklaşık üçyüz yıl sonra yaşamıştır. Babillilerden Sandığı kurtarabilmek için içtenlikle mücadele etmiştir.

Bu saplama, dünya dışı varlıkların, *Sandık'la ilgili olarak* Babil saldırısına ilişkin uyarılarım içeren önceki spekülasyonumla çelişmemektedir. Dünya *dışı* varlıkların Sandığın Habeşistan'a kaçırılışından haberleri olmayabilir. Çünkü Musa ile Yeremya ve Hezekiel arasındaki dönemde,

varlıklarını gösterir hiçbir olay meydana gelmiş değildir. Arada olup bitenler konusunda bilgisizdirler.

Geriye iki ihtimal kalmaktadır:

1 — Yeremya, Babillilerden gerçek sandığı kurtarmıştır ki, bu durumda sandık hâlâ Kudüs civarında bir oyuk ve mağaradadır.

2 — Gerçek sandık, Bayna-lehkem tarafından Habeşistan'a götürülmüş, bu ülkede herhangi bir yerde, belki de kutsal Aksum kentinde gizlenmiştir.

Bu arada, uçan makineye ne olduğuna ilişkin yüzeysel soruya da sağlıklı bir yaklaşım getirebilmiş değiliz:

«Fakat Kral... ve sözüne itaat edenlerin hepsi, arabanın üzerinde acı veya bir yorgunluk duymadan, acıkmadan ve susmadan, terlemeden ve sıkılmadan, uçuyorlardı ve üç ayda varılacak bir menzile bir günde ulaşıyorlardı.»

- Kebra Nagast, Bölüm 93 -

Kral Menelik «uçan halı» sim savaşta da kullanıyordu. Zekâsı sayesinde eşdeğer bir araca sahip olamayan tüm düşmanlarına üstün geliyordu. Eleştirmenlerimin: «Haydi öyleyse, şu uçan makineyi göster bakalım!» dediklerini duyar gibi oluyorum. Üçbin yıldan geriye ne kalır ki; çoktan çürüyüp gitmiş, meyveye-sebzeye karışmıştır. Diğer ülkelere, geleneklerin kaydedilmediği ülkelere düşmüş olabilir. Bugün bile, izine rastlanılmayan uçak kazaları olmuyor mu? Hayır, bu değerli armağanı artık asla ele geçiremeyiz. Ahid Sandığı'nın izini bulabilme şansımız ise çok daha yüksektir.

Neden mi?

Kayıtlardan edindiğimiz bilgi ile Sandığın ve içindeki aygıtın tehlikeli bir ışın yaydıklarını biliyoruz. Bu ışınlar öylesine güçlüdür ki, Sandığın yanına sokulanlar ya dü-

şüp ölmekte ya da ciddi şekilde hastalanmaktadırlar. Güneş ışınlarının yansıtılması bu denli etkin olamaz.

Aygıtın enerji üreten bölümü, oldukça küçük olmalıdır. Bugün kullanılan cinsten bir mini-reaktör varsayımına daha önce değinmişim.

Bu ne tür bir ışındır ki a) hem güçlüdür b) hem de Sandığın ortalarda gezdiği her zaman için uzun ömürlü kalabilmiştir? Plütonyum bir ihtimaldir. 24 360 yıl için yarım ömrü vardır. Yani orijinal radyoaktivitenin yarısı, 24 360 yıl sonra hâlâ tükenmemiş kalır. Bugün elan tıkırdayan saat, bu realitenin göstergesidir.

Bu tür ışınların yerlerini belirleyebilmek için, günümüz teknolojisine başvurulabilir. Son derece basittir de. Hassas dedektörlerle donanmış bir helikopterdir gereken. Potansiyel bölgelerin üzerinde uçmaktan başkaca bir iş yapmayacaktır. Eğer tezimiz doğru, ve de madde plütonyum ise, nesnemiz hâlâ radyoaktivite yüklü olmalıdır.

Başka bir radyoaktif madde kullanılmış olsa bile, Sandığın mini-reaktörü hâlâ ışın yayıyordur. Küçük bir ihtimaldir. Kabul. Fakat, ne de olsa bir şanstır. Ve bugün çok daha küçük şans taşıyan projeler uğruna milyonlar sarfolunmaktadır. Neden bir kerecik de geçmişin araştırılması için harcamayalım? Geleceği kazanabiliriz. Ahid Sandığı'nı ve de Kudret Helvası Makinesi'ni bulabilirsek, en azından şunları idrak etmiş oluruz:

1 — Dünya dışı ve bizden üstün yaşam biçimleri mevcuttur.

2 — Dünya dışı varlıklar yerküreyi ziyaret etmişlerdir.

3 — Dünyanın eski sakinlerinden bazı grupları belirli yönlere kanalize etmişlerdir.

4 — Zekî yaratıklar için birlikte yaşamının ilk kuralları, dünya dışı varlıklardan gelmiştir.

5 — Dünya dışı varlıkların bir zamanlarki teknolojilerini, metalürji yeteneklerini, özetle bilgi düzeylerini öğrenmiş oluruz.

İsrail'de, Ürdün ve/veya Habeşistan'da yapılacak bu tür araştırmalara, dinsel ve siyasal bir muhalefetin tepki göstereceğini gayet iyi idrak ediyorum. Ütopik bir düşünce ağızdan çıkar çıkmaz, benim de içimi burğu gibi oymaya başlayan şüpheciliği bana anlatmayın. Fakat çevresindeki izleri incelemek için parmaklarını bile oynatmayanlar da, lütfen dünya dışı varlıkların varlıklarıyla ilgili **gözle görülür bir kanıt** sorup durmasınlar bana.

Ahid Sandığı hâlâ bir yerlerde olmalıdır.

Gerçekten çok fazla arzulanmış olsaydık, «Ahid Sandığı Davası» şu an için bile mutlu sona ulaşmış olabilirdi.

RESMİ KAYITLARDAN

1753 yılında Portekizli Joac de Silva Guimaraes, aynı yıl keşfedilmiş olan devasa metruk şehirler ile ilgili raporunu yayınladı. Bugün bu doküman, Rio de Janeiro devlet arşivinde muhafaza edilmektedir.

Guimaraes, kendisi ile on sekiz arkadaşının Gongu Irmağı'nın kıyılarında, Boa Nova kentinin kuzeyinde altın ve elmas arayışlarını hikâye etmektedir. Ormanlar ve bataklıklarda geçen nice ayların ardından, yön inisiyatiflerini tamamen yitirir ve kendilerini bir anda bir tepede bulurlar. Söz konusu an, şöylece dile getirilmiştir:

«Altımızda, ormanla çepeçevre sarılmış bir şehrin binaları uzanıyordu. Üzerine birtakım yazılar kazınmış, geniş bir kemerli kapıdan geçtik. Enli cadeler ve her tarafa dağılmış kırık dökük sütunlar bulduk. Meydanın birinde siyah bir sütun, sütunun üzerinde de bir eli kalçasında diğer eliyle kuzeyi işaret eden bir adam vardı. Yine, taşa kazınmış bol bol resim ihtiva eden —fakat bu resimler büyük ölçüde tahrip olmuştu—bir salona rastladık. Dikili taşların üzerinde okuyamadığımız birtakım karakteristik yazılar vardı. Yıkık bir salonda, pembe-kırmızı bir disk çıktı karşımıza...»

1925 yılında Londra Kraliyet Coğrafya Derneği üyelerinden Albay Percy Harrison Favvcett, esrarengiz şehri bulabilmek niyetiyle bir araştırma gezisine çıktı. Favvcett ve ekibi, bir daha hiç geri dönmediler.

1928-yılında, bir arama ve kurtarma seferi düzenlendi. Sonuçsuz kaldı.

1930'da Britanyalı gazeteci Albert de Winton başkanlığında bir diğer sefer daha yola koyuldu. Winton da kayıplara karıştı.

1932 yılında İsviçreli avcı Stefan Rattin, Rio de Janeiro'daki Britanya Konsolosluğu'na başvurarak. Albay Favvcett'i gördüğünü bildirdi. Albay Favvcett, bir kızılderili kabilenin elinde tutsaktı. Başvuru, kelimesi kelimesine aynen şöyle idi:

«16 Ekim 1931 gün batımına doğru, arkadaşlarımla birlikte, İguassu Ximary Irmağı'nın kollarının birinde çamaşırlarımızı yıkarken, birden kendimizi kızılderililerle çepeçevre sarılmış bulduk... Gün batımından sonra, beyazımtrak sarı sakallı ve derilere bürünmüş uzun saçlı ve yaşlı bir adam peydah oluverdi... Kederli bir hâli vardı ve gözlerini üzerimden ayıramıyordu... Birden, beyaz olduğunun farkına vardım... Kızılderililer uykuya dalınca, yanıma sokuldu ve ingiliz olup olmadığımı sordu... Devam etti: 'Ben ingilizim ve Albay'ım. Britanya Konsolosluğu'na git ve Binbaşı Paget'a, burada tutsak ediliğimi söyle.'»

Kayıp adamın oğlu Bryan Favvcett, Rattin'in babasını gördüğüne ilişkin hikâyesine inanmaz. Oğlu durumu umursamayınca, son derece öfkelenen İsviçreli, kendi namına yaşlı adamı kurtararak yeniden uygarlığa getirmeye karar verir. Stefan Rattin de kayıplara karışır.

1952'lerde, bu kez de Bryan Favvcett, 27 yıl önce sırta kadem basan babasını bulmak üzere bir sefer tertipler. Seferinde şu yargıya varır ki, Albay Percy Harrison Favvcett ve yol arkadaşları, kızılderililer tarafından katledilmişlerdir.

Ya 1753 tarihli Portekiz dokümanında sözü edilen şehir? Burayı bir daha gören olmaz. Ciddi ve resmî seferler tertiplenmez. Bugün ise, Moskova Kızıl Meydan' da toplanmış bir ahalinin, uydular tarafından tek tek sayılabilmesi mümkündür. Şu kadar kilometre tepeden, Leonid Brejnev'in «dacha»sının ısıtılıp ısıtılmadığını

söyleyebiliriz. Uçaktaki bir aygıtla toprağın derinliklerindeki madenleri ve petrolü belirlemek artık sıradan olaylardandır.

Bütün bunları yapabiliriz de, bakir ormanların içine gizlenmiş kentleri bulmak için zerrece sıkıntıya giremeyiz. Hiç değilse bir tek şehir. Albay Favvcett'in aradığı bile bu işe değmez mi? Neden hiçbir hükümet ya da araştırma enstitülerinin komisyonları bu kayıp kentle ilgilenmez? Oysa NASA için ideal bir proje olmalıydı. Albay Favvcett, şöyle demişti:

«İster oraya varıp da geri dönelim ister oralarda bir yerde kemiklerimiz çürüsün, şurası muhakkaktır ki, eski Güney Amerika bilmecesinin ve hatta tarih öncesi dünyanın gizlerinin çözümü, bu eski şehirlerin ne zaman kurulduklarını anlamak ve bilimsel araştırmalara açmakla mümkündür. Bu şehirlerin mevcut bulunduğunu biliyorum.»

Kaynaklar: Bryan Fawcett ed., Fawcett Araştırması, Londra, 1953 Ravista, Cilt 1, sayfa 181, 514 no'lu doküman.

İnsanların insanlar tarafından meydana getirildiği ve bunun oldukça zevkli bir süreç olduğu bilinen bir konudur. Gelecekte, insanların robotlar tarafından yapıldığı bir gün de gelecektir. İnsanların tanrılar tarafından meydana getirildiklerini iddia edip durdum. Bugün de, insanların da aynen tanrılar gibi, sunî insancıklar yaratabileceklerini kanıtlayacağım.

BristoPlu 32 yaşındaki Lesley Brown'un unutulmamacak yardımı sayesinde ki, 1978'in insanı canından bezdirici yaz sezonu, dünya basını için kayda değer bir dönem olarak geçmiştir.

Bayan Brown kısırdı; dölyatağma uzanan rahim karnalları tıkalıydı.

Dr. Patrick C. Steptoe adlı jinekolog, Lesley'in onca zamandır arzuladığı çocuğa kavuşmasına yardımcı oldu. Döl yatağından bir yumurta alaral *'in vitro'*, yani bir deney tübünde (*'in vitro'* deyimi doktorlar tarafından kullanılıyor ve Latince 'cam içinde' anlamına geliyor) eşinin sperm hücrelerinden birisiyle birleştirdi. Embriyon, doktor nezaretinde, besleyici bir eriyik içinde serpildi. En uygun zamanda, cenin, Bayan Brown'un rahmine aktarıldı. 1978. yılı yazında dünyaya gelen Louise, gayet sağlıklı bir çocuk oldu. *'In vivo'* (bedenin içinde) teşekkül eden benzerlerinden hiçbir farkı yoktu. Diğer bebeklerden tek ayrıcalığı, dünyaya geliş biçimiyle ilgili olarak kopan gürültü ve şöhereti idi. Herhalde dünya üzerinde hiçbir bebek başlıkları bu

denli işgal etmemiş, dünyaya geliş hikâyesi bu kadar çok yayın organma konu olmamıştır. Ve yine başka hiçbir bebeğin ön sayfalarda bu kadar geniş fotograflan çıkmamış ve henüz beşikte iken bu kadar çok evlenme teklifi almamıştır.

1978 yazının tüp bebeğinin bu denli sansasyonel bir etki uyandırışı, herhalde ebeveyn ve doktorlarının cesaretiyle yakın ilgili olsa gerektir. Yoksa, BristoFlu Brown Jr.'un ilk olduğunu söylemek oldukça zordur. Olsa olsa, yüzlerce, belki de binlerce kız ve erkek kardeşi arasında «GİZLİLİK» olayını aşan ilk örnektir. Büyük ihtimalle bunlardan çoğu da, suskunluk perdesinin gerisinde sağlıklı olarak büyümüşler, kendilerini üreten doktorlar ise, bilimsel çevrelerle kilisenin hışmına uğramamak için sessiz kalmayı yeğ tutmuşlardır. Son olayda da her iki taraftan da bir takım sesler yükselmekle birlikte, *in vitro* döllemenin dinî ve ahlâkî yaklaşımlarla pek zıt düşmediğini dikkatli bir dille de olsa kabul etmişlerdir.

Bolognalı Daniele Petrucci, 1950'lerde, beş yüzden fazla insan embriyonunu tüpte geliştirmeyi başardığını duyurdu diye başına neler gelmiştir neler. Ben bu Petrucci çocuklarından hiç değilse bir tanesinin sağ olduğunu, fakat bu arada kendi neslini «*in vivo*» sürdürmeyi de unutmadığını ümit etmek isterim.

Papa XII. Pius'un, doğrudan adını zikretmese de, Tanrı'nın işine karışılmamasına ilişkin uyarısı üzerine, Petrucci, bir daha benzer deneylere girişmemeye yemin etmiştir.

On altıncı yüzyılda doktor ve tabii ilimler bilgini Paracelsus (1443-1541), insan embriyonlarını bedeninin dışında geliştirme gibi o zamana kadar hiç duyulmamış bir düşünceyi geliştirdi⁽²⁰⁾, Kilise son derece şüpheli bir tavır almıştır. Paracelsus, vücut ısısı altında muhafaza edilen ve insanın öz cevheri olan kan atmosferini ihtiva eden bir

kap içerisinde, erkek spermelerinden *homunculus* adını verdiği küçük bir adamcık geliştirebileceğini ileri sürüyordu.

Paracelsus'un bu cüretli teorisi, Goethe'yi etkiledi. *Faust*'un ikinci bölümünde, bu tarifnameye uygun olarak geliştirilen bir laboratuvar *homunculus*'una yer verdi. Faust'un yardımcısı Wagner, alman sonuçtan memnundu:

«Bir insanoğlu yapıyor!

Kudretli bir tasan, delilik gibi çağrışır önceleri,
Başarımlar yollarını kestirince, gülüyoruz şimdi:
İnsan zihninin derin harikalarına bürünmüş bir
düşünür de,

• Sonunda yaratabilir düşünen bir beyni.

Şimdi ahenk içinde camlar, kudretin en tatlı notası ile,
Sisleniyor ve açılıyor sonra, en uzak düşünme gerçek
oluyor,

Özlem dolu gözlerim boylu boyunca görüyor:
Zarif bir şekil, yaşayan, nefes alan ve hareket eden.
Adamcığım benim! Şu dünya başka ne isteyebilir?

Simyacıların tezgâhından üç yüz yıl sonrasına kadar intikal eden gerçeğin ultfa-modern laboratuvarlardaki bilimadamlarının da, katı bir gizlilik içerisinde efsanelerden efsaneler yaratmaya çalıştıklarını öğrenmek, ilginçtir.

Kalıtsal faktörlerin yönlendirilmesi, yüzyılımızın ortalarından itibaren genetik moleküler biyolojinin büyük bir hızla gelişmesi sayesinde, olabirlik şansını kazanmıştır. Burada söz konusu ettiğimiz moleküler genetik ve kalıtsal moleküler temellere, mutasyona, kalıtsal sistemlerdeki değişmeye vb. dayanmaktadır. Diğer bir deyimle, organizmaların oluşum sırrını taşıyan hücreleri incelemektedir.

Bu mikrokosmos'taki araştırmaların ne denli zor olduğunu anlamak için, insanoğlunun gövdesinde 50 milyar civarında hücre bulunduğunu hatırlamak yeterlidir. Bir kıs-

tas olabilmesi için şu ölçüleri verebiliriz: bir sperm hücresi 0.05 mm. uzunluğundadır. En geniş yumurta hücresi 0.1 mm. çapındadır. Sinir hücresiye yalnızca 0.008 mm. çapındadır. Bununla birlikte, kuruluş planı olan gizli kod (DNA) tüm insan ve hayvanlarda ve de tüm bitkilerde, her hücrede mevcuttur. Bir hücrenin kendi halefinden doğuşu, doğa açısından son derece mantıklı bir biçimde meydana gelir. Olayı en basite indirgemek gerekirse, elli milyar hücreden bir teki bile canlı kalsa, koskoca insanın yeniden inşa edilmesi için yeterli olur. Bir başka benzetme ile tek bir taş, St. Paul Katedralinin bütün temel planını ve de cephe görüntüsünün esasını içermektedir.

Dr. Steptoe'nun *in vitro* başarısı için ne denli itibar kazandığı ve de tebriklere boğulduğunu hayâl ederseniz, önemli bir yanılığa düşmüş olursunuz. Yine de, meslektaşları L.B. Shettles kadar sıkıntı çektiği söylenemez. Shettles de, Florida'lı bir çiftin talebi üzerine *in vitro* döllemede başarı kazanmış, ne var ki daha bu dölleme aşamasına bile gelinmeden, üniversitesini karşısında bulmuştur.⁽²¹⁾ Dr. Steptoe da, «insanlığı küçük düşürmekle suçlanmış ahlâksızlıkla damgalanmıştır.» Hemen her taraftan ağır suçlamalar gelmiştir.

Doktorların, çocuk sahibi olarak mutluluğa erişmek isteyen evli çiftlere yardımcı olmalarında ne ahlâksızlık var, anlayamıyorum. Fakat, ister nükleer enerjinin barışçı yollardan kullanımına, ister gezegenlerarası uzay yolculuğuna yönelik olsun, her türlü ilerlemeye karşı direnen ve çılgınlıklar koparan bir «kötümserler yasası»nın varolduğu muhakkaktır. Akla gelebilecek her türlü araştırma kuruluşlarının hemen yanibaşında hazır bekleyen bu «Yasa» bombardımanına geçmek için zerrece tereddüt göstermemektedir.

Geleceğin yıkıcıları olan bu kişiler, birtakım karanlık düşüncelerin tasalludu altında olmalılar. Herhalde, bütün araştırmaların yalnızca olumsuz yönlerde kullanılabileceğine inanıyorlar.

İlerlemeyi, imha edici bir Mahşer Savaşı'na benzetiyorlar. Hiç şüphesiz, akli ve insanî sorumluluğu, bu profesyonel kötümserlere kıyasla çok daha üstün bir köşeye koyarım. Uygarlık tarihinin binlerce yılında olduğu gibi, insan zekâsının üretebileceği her türlü eserin ustaları olarak kalmalıyız. Bütün zamanlar için böyle olmalıdır bu.

İnsanoğlunun doğal dölleme dışında çoğalabilmesi görünebilir gelecekte ulaşılabilir bir hedef olarak gözükmektedir ve tüp bebeklere kıyasla çok daha ileri aşamalara varılacaktır.

Bundan on yıl kadar önce yürüttüğüm tahminler—samimi söylemek gerekirse, ben bile kendimi fazlaca cüretli bulmuştum— 'in vitro' bebek sayesinde doğrulanmıştır.

O zamanlar şu bölümü okumuştum:

«ASah adamı yarattığı günde, onu *AiUx* benzeyişinde yaptı; onları erkek ve dişi yarattı; ve onları mübarek kıldı, ve yaratıldıkları günde onların adını Adam koydu.»

- Tevrat, Tekvin 5, 1-2 -

Ve de:

«Ve RA\$ A%h adamın üzerine derin uyku getirdi, ve o uyudu; ve onun kaburga kemiklerinden birini aldı, ve yerini etle kapadı; ve F>\B Ai^h adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı, ve onu adama getirdi. Ve adam dedi: şimdi bu benim kemiklerimden (!) kemik, ve etimden (!) ettir; buna Nisa denilecek, çünkü o insandan alındı.»

- Tevrat, Tekvin 2, 21-23 -

O zamanlar, hümanaoid zekâ varlıklarının genetik kodu yoluyla sunî bir mutasyon sayesinde programlanıp programlanmadıkları sorusu takılmıştı aklıma. Ve yine, kendi kendime sevgili Havva Anamızın çiftleşme olmaksızın erkeğin

sperm hücresinden meydana getirilip getirilmediğini soruştum.

Akla uygundur. Sümer çivi yazısında kaburga kemiği için kullanılan karakter «ti»dir ve «hayat gücü» anlamına gelmektedir. Tevrat'ın modern bir çevirisi şöylece olabilir mi: «AiL'a, hayat gücünü Adem'den aldı?!» Ve bu hayat ^gücü denilen nesne de hücredir. Hücre olmaksızın hayat olmaz. Hatta cennette bile.

Günümüzün moleküler biyoloji ile ilgili araştırmaları tamamen bu gerçeğe dayanmaktadır.

Bazı şeylerin öneminin sonradan kavranmasıyla akıllanmak, kimi zaman daha kolay bir yoldur insan için.

İlk sorularıyla ilgili sondajlarım yeterince derine inemedi. Adem'in nasıl sahne aldığını sormalıydım aslında. Öncelik hangisinde idi: Yumurtada mı, tavukta üü yoksa horozda mı? Adem, bir tüp bebek olabileceği gibi, hücre bölünmesi yoluyla da üretilmiş olabilir. Benim ilgilendiğim bu ilk bölünmedir ve bu konu üzerinde biraz kafa yormak istiyorum. Umarım, pek fazla ileri gitmiyorumdur.

Oldham'daki tüp bebek hangi ırktandır? Ebeveyni beyaz olduğuna göre, tabii beyaz ırktan.

Peki ya bizim atalarımız —onlara Adem ve Havva «üyelim— onlar hangi ırka aittirler? Beyaz • siyah - yoksa sarı mıydılar? Ya da tenleri, bugün bulunmayan bir başka renk mi arzediyorrrjö?

Evolüsyoncular, insanın maymundan türediğini söylerler.

Şimdiye kadar beyaz bir maymun göreniniz var mı? Ya da siyâhî ırkı andıran kıvrıkcık saçlı ve de koyu renkli bir maymun?

Fizik yapı olarak maymunla belirli bir benzerlik içinde bulunduğumuzu hiç kimse reddedemez. Araç kullanmaya yatkın el yapısı ve öne çıkık uzamsal gözler de işin cabasıdır.

Banların hepsi kabul, fakat arada bir ilâve faktör söz konusu olmalıdır. Bana göre, bu ilâve faktör, uzaysaldır. Dünya gezegeni ile (hayvan) Kosmos'un (zekâ) bir kesişmesidir söz konusu olan. Çünkü, ayan-beyan ortadadır ki, bugünkü hâli ile zekî insan, maymun ve maymun öncesi bir kökenden çıkmış olamaz. Yalnızca ırk belirlemeleri bile bunun kanıtıdır.

İnsanoğlu, öncelikle hangi ırktan meydana gelmiştir? Çeşitli ırklara neden gerek görülmüştür?

Etnoloji, biyolojik antropolojinin bir dalı ve insan ırklarının tarihçesidir. Irk derken, aynı türün bir alt grubundan, farklı dış özellikleriyle ayrılan bir başka alt grubu kastediyoruz. Bu Özellikler; orantılar, yüzün biçimi, derinin rengi (deri hücrelerinde meydana gelen bir pigmentin neticesinden başka bir şey değildir), saç, gözlerin renk ve pozisyonu, dudaklar ve kan grubu gibi ortak noktalardır.

UNESCO'nun 1951 tarihli tanımına göre, üç ana ırk mevcuttur. Kafkasyen, Mongoloid ve Negroid temel ırklar birbirlerinden temel karakteristiklerde ayrılmakta ve kalıtım yoluyla devam etmektedirler.

İnsanoğlunun ırk grupları, dünya üzerine yaygın bulunan tek temel biyolojik türün üç değişik örneğinin alt gruplarını oluşturmaktadır. Türlerin bireyleri birbirleriyle çiftleşebilmektedir. Bu çiftleşmeyi engelleyebilecek fizyolojik ve morfolojik etkenler söz konusu değildir. Bu gerçek, dünyanın dört bir yanında hemen her gün yeni baştan kanıtlanmaktadır...

Ne var ki, bu açıklama da değişik ırkların kökenlerine ışık tutmaktan uzaktır. Konuya yaklaşan kuramlardan çok şey yoktur. Fakat ciddi ve herkesçe kabul edilebilir olanına rastlanmamıştır! Bilinen odur ki, bizce malum olan tarih, ırkların oluşmasına etkide bulunmamıştır. Bu oluşma süreci, çok daha önceleri gerçekleşmiştir.

Sümer, Babil ve Mısır gibi ilk uygarlıklar ırk sorununu, sanki daima mevcut imişçesine karşılamışlardır. Herodot, Hipokrat ve Aristo değişik ırklardan dünyanın en doğal bir şeyi olarak söz etmektedirler. Irk polemikleri, ırk sa-

vaşlan, korkunç kıyımlar kan kızıllı izlerini yazılı ve yazılı olmayan tarihe adeta kazımıştır. Bir dönem belirli bir ırk kendini diğerlerinden üstün görmüş, bir zaman sonra ise yerini bir başkası almıştır. Kimi zaman da, bir ırkın mensupları, diğer bir ırkın insanları tarafından sırf o ırktan olmadıkları için tahrik edilmişlerdir.

Yüzyılımızda da, bir türün temsilcileri Hitler'in ırk cinnetine kaptırmışlardır kendilerini. Ve geriye kalan yalnızca kan ve cinayetlerle dolu cehennem prototipi olmaktadır insanlık tarihi için. Gelecek nesiller için duvarlardan hiç silinmeyecek acı bir yazıdır bu. Ülkeler, halklar, ırklar ve kabileler arası azamî derecede gelişen günümüz iletişim araçları, artık hepimizin de tek bir türün parçaları olduğumuz gerçeğini aşlamaktadır. En azından, ben böyle olduğunu umuyorum.

Bu konuyu böylece berraklaştırdıktan sonra şu soruyu yöneltebiliriz: Öyleyse insanlar arasındaki farklılıkların nedenini nasıl açıklayabiliriz? Irk araştırmalarının modernize okulu olan genetik ilmi, genetik karakteristikleri elde etmemizi sağlayacak objektif sınıflandırmalar yapmaktadır. Çeşitli ırk bölümlerine ait kan grupları, serum proteinleri ve Rhesus faktörleri ayırıcı karakteristiklerin bulunabilmesi için ilmin ışığı altında incelenmekte ve karşılaştırılmaktadır.

Bu sayededir ki, Hintlilerin % 89.3'lük bir yüzdesinin 0 kan grubundan olduğu, B grubunun ise yalnızca 0.8'lik bir oranda kaldığı ortaya çıkarılmıştır. Mongoloidlerde ise alınan sonuç farklıdır: Bu gruptaki insanların % 18.3'ü B, % 55.7'si ise 0 grubundandır.

Bu tür kan grubu karşılaştırmaları, hiç şüphesiz insan genetiği açısından oldukça ilginçtir, fakat kesin çözümlere ulaştırılabileceği yönünden oldukça kuşkuluyum. Çünkü bu tür klasifikasyonlar yalnızca bugün için geçerlidir! Zamanın akışı içerisinde ne gibi değişikliklere uğradığını göstermediği gibi, ilerisi için de fikir vermekten uzaktır.

Ayrıca, bana kalırsa bu tür yaklaşımlar, ırk ayırımı için yeni yeni motifler de sağlamaktadır. Bir zamanlar Yan-

kilerin ağzından şu tür bir yaklaşım gelmesine alışılmıştı: «Ne de olsa zencidir... Ne de olsa kızıldiridir!» Geleceğin insanları ise şöyle tersleneceklerdir birbirlerine: «Ne de olsa A-Rh pozitif grubundan!» Hele hele bir kan grubunun diğerlerine olan üstünlüğü diye bir şey ortaya çıkarsa, siz seyreyleyin bilimsel ırk polemiklerini.

Fakat, ister dış özellikleri, ister genetik karakteristikleri kullansınlar, ırk karşılaştırmaları benim sorularımı cevaplandırmaktan uzak kalıyor: İlk insan hangi nktandı ve üç temel ırkın nitelikleri neden böylesine birbirlerinden farklıdır?

Negroidlerin (özellikle Jamaica yerlileri arasında çok tipiktir) derileri koyu renktir, çıkık dudakları, (dominant özellik olarak) kıvrık saçları ve de enli burunları vardır (Kafkasyalılarla, belirli birtakım özellikleri ortaktır.) Ana negroid ırk içerisinde farklı karakteristikler içeren 18 alt grup yer alır. Bunun nedeni de açık ve basittir: Evrim tarihinin akışı içerisinde ana motifler, mutasyonlar yoluyla ana ırkın kalıtsal özelliklerini farklılaştırmıştır. Ayrıca benim için önemli olan da, ana ırk içindeki karşılaştırmalar değil, ilk ana ırkın kökenine iniş sorununun çözülmesidir.

Konuya yaklaşabilmek için ilk yola çıkış noktası, bütün ırkların aynı anatomik fizik yapıya sahip olmaları ve yine bütün ırkların çiftleşebilmeleridir. Bütün ırkların bütün bireylerinin hücrelerinde aynı protein yapısı mevcuttur. Bu noktada, maymuna benzer atalarımızla malum ilgi bağlantılarında biri çıkıyor karşımıza. Şempanzelerin de protein yapısı bizlerle aynıdır!

Bu nasıl olabilir?

Charles Darwin'den (1809-1892) bu yana, türlerin, doğanın seleksiyonu tarafından farklı olarak geliştirildiği, doğanın kökündeki ortak ürünü olan maymun ve insanın

belirli bir 'x' zamanında bu nedenle birbirlerinden ayrıldıkları kabul edilmektedir. Ve bu evrim süreci milyonlarca yıl sürmüştür. Böyle olabilir de. Diğer bir deyişle, milyonlarca yıl içerisinde milyonlarca mutasyon sonunda yaradılışın tacını başımıza yerleştirmiştir. Doğrusu hiç de fena çağrışmıyor.

Ne var ki, bir noktaya dikkat etmeden geçemeyeceğiz. Bu hiç durmadan devam eden ve yüzlerce farklılık meydana getiren evrim süreci, ne hikmetse şempanzeyle insanların protein yapısına dokunmadan geçmiştir.

Hemoglobinin (alyuvarların rengini veren cevher) proteinde yer alan 146 makro-molekülden tutun da, tekli yapı taşı olan amino-asitlere kadar şempanzeyle insan birçok ortak özellikler arz etmektedir. Bu denli benzerliklerden söz edip dururken, doğrusu, şempanzelerden *homo troglodytes* (mağara adamları) diye örnek getiren İsveçli botanikçi Carl von Linné'yi de (1707-1778) mazur görmekten kendimizi alamıyoruz.

Bu ortak protein yapısı, insanın, doğal mutasyon ve evrim sürecinden tek başına geçmediğini kanıtlamaktadır. Neden olmasın?

İki kurbağanın protein yapılarını karşılaştıracak olsak, şempanzeyle insanınkine kıyasla 50 misli büyük varyasyonlara rastlarız. Halbuki, bu kurbağalardan biri, bir çığ damlası kadar yekdiğerinin aynıdır. Sonuç: Kurbağalar, insan ve şempanzeyle kıyasla birbirlerine çok daha yakın olduklarına göre, protein yapıları da kayıtsız şartsız aynı olmalıydı. Buna karşılık, insan ve şempanzenin protein yapılarının ise birbirleriyle ilgisi bile bulunmamalıydı. Oysa, kanıtlanan bunun tamamen tersi olmuştur.

Kaliforniya Üniversitesinden Profesör Alan C. Wilson ve meslektaş Mary Claire King, iki araştırmacı biyokimyager, proteinle ilgili bu şaşırtıcı sonuçlarla karşılaştınca, o güne kadar *henüz keşfedilememiş, fakat çok daha et-*

kin bir itici evrim gücünün⁽²³⁾ mevcut bulunması gerektiği konusunda karar kılmışlardır.

Bu güç ne olabilir? Pennsylvania Üniversitesinden Profesör Loren Eiseley adlı antropologun gayet açık ve kesin iddiasına göre, insan gruplarının oluşması sırasında mental yetenekler meydana getiren bir faktör, bütün evrim teorisyenlerince gözden kaçırılmıştır. Ben de bu görüşe katılıyorum. Peki ama, insanla şempanzenin, protein yapıları tamamen farklı olan iki patlak gözlü kurbağaya kıyasla, birbirleri ile daha yakın olmaları (ya da öyle iddia ediliyor) olgusuna ne diyelim? Üstelik Darwin ve izleyecilerine kalırsa, dünya tarihine kısacık bir sıçrama yapan kurbağaya kıyasla, şempanzeden insana kadar uzanan evrim süreci, milyonlarca yıldan fazla sürmüş ve birbiri peşisıra milyonlarca mutasyon yaşanmıştır.

İşte benim cevabım:

Maymundan insana geçişte sunî bir mutasyon söz konusudur. İddia edildiği gibi maymunlardan öylesine milyonlarca yıldır ayrı değiliz. Aile içindeki bu bölünme, yalnızca on binler şeklinde ifade edebileceğimiz bir dönem önce cereyan etmiştir. Maymunla insanın protein yapılarının aynı oluşunun esprisi de bu noktaya dayanmaktadır. İlk ilkel «hominid» ile *homo sapien* arasında gerçekten de öne sürüldüğü gibi milyonlarca mutasyon bulunsa idi, her genetik uzmanının kabul edebileceği gibi, bu iki canlının protein yapıları son derece farklı bir görünüm alırdı. Demek ki, durum böyle değildir ve atalarımız olan *homo sapien'ler*, maymun sürülerinden yalnızca on binlerce yıllık belirli bir süre önce ayrılmışlardır.

İnsan maymunla çiftleşemez, çünkü zekî insanoglu maymunun her çeşidinden tamamen farklı bir tür meydana getirmiştir. Evren tarihi için ancak «dakikalar» la ifade edilebilecek böylesine kısa bir zamanda insan türü nasıl olabilmiş de, bu kadar pozitif aşamalar kaydetmiştir? Maymun - ya da insan, nasıl olmuş da böyle birdenbire kür-

künü yürüvermiştir? Nasıl olmuş da, böyle aniden kendi kendini uygarlaştırmayı ve kültürler oluşturmayı akıl edebilmiştir? Eski yoldaşları olan hayvanları avlama fikrini ona kim vermiştir? Yemeğini pişirebilmek için ateş yakmak düşüncesini nereden almıştır?

Evet, ve de ilk erkek, eğer bir maymun sürüsünden mutasyona uğratıldı ise, kimle çiftleşmiştir? Kendine uygun bir eşi yoksa, kromozom sayısı olarak uygun düşmediği için maymun ataları ile de çiftleşemez.

Gülünç bir saçmalaktır ama, antropologların bu işler öyle aniden olup bitmedi, dereceli evrimin gerçekleşmesi milyonlarca yıl sürdü dediklerini duyar gibi oluyorum. *Homo Sapienm* zekî bir varlığa dönüşmesinin âni olması benim savımdır ve kanıtlayacak herhangi bir veriye sahip değilim. Ne var ki, insanla maymunun aynı karmaşık protein yapılarına sahip oldukları gerçeğine paralel olarak, bu sav da geçerlidir.

Şimdilere değin keşfedilememiş evrimin itici gücünü nerede aramalıyız (Wilson?) Evrim kuramcılarında eksik olan ve de insan gruplarına mental yeteneklerini kazandıran faktör nedir? (Eiseley).

Düşünülemeyeni düşünme cesaretini ne kadar kısa zamanda gösterirsek, bütün bu soruların cevap bulması da o denli çabuklaşacaktır.

Dünya dışı varlıklar *'homo sapien'i* maymun sürüsünden ayırmışlar ve sunî bir mutasyon yolu ile ona zekâ kazandırmışlardır. Kendi biçimlerine göre yapmışlardır bunu. Evrimin itici motoru, işte bu tartışmalı yönlendirmede aranmalıdır. Ve bu yönlendirme, hepimizin görmekte olduğu gibi mükemmel sonuç vermiştir.

Bundan sonraki spekülatif görüşleri, onların bu başarılı aracılıkları üzerine inşa ediyorum.

İlk insanlar hangi ırka mensuptular?

Şüphesiz ki, insan bedeninin yapısı bir tür maymundan geliyordu. Demek ki ilk insanlar da maymun akra-

baları gibi siyah, negroid ırktan olabilirlerdi. Eğer öyle idiye, dünyanın bu ilk sakinleri neden bütün gezegene yayılmadılar? Mongoloidler ve Kafkasyenler, «sarılar» ve de «beyazlar» nereden çıktılar?

Başlangıçta, dünya dışı varlıklar değişik ırklar arasında tercih yapma durumunda mıydılar? Değişik insan gruplarına değişik yetenekleri, farklı iklim ve coğrafi şartlara intibaklarını kolaylaştırmak için mi ihsan ettiler? Koyu renk tenlerin pigmentasyonu, ırkın sıcak iklim kuşaklarında yaşayabilmesi için mi programlanmıştı? Ve de bunun tersi, beyaz ırkın beyaz teninin ne gibi avantajları vardı? Daha ılımlı iklimler için mi öngörülmüşlerdi?

Bugün, ilkel insanın derisinin koyu renk olduğu kabul edilmektedir. Daha sonraları insanların ten rengi, dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşamalarına ve buna bağlı olarak ultraviyole ışınlarını sindirmelerine bağlı olarak giderek değişmiştir. Çoğu kimse, ultraviyole ışınlarında bulunan D vitaminini sorumlu gösterme eğilimindeyse de, fakir bir güneş altında yaşayan koyu tenli Eskimoları düşündükçe, bana hiç de mantıklı gelmiyor bu yaklaşım. Sakın hiç kimse, derilerinin balık yağıyla karardığını söylemeye filan da kalkışmasın. Ve de Mongoloidler neden sarıdır? Zenciler de güneşsiz bölgelerde yaşamalarını sağlayacak bölgelerde, farklı renkler içeren deriler kazanamazlar mı?

İleri ve üstün zekâlı dünya dışı varlıkların, mavi gezegenimizle ilgili ön araştırmalarında, değişik çevresel ortamları belirleyerek, yaratıklarını bu temele göre ana ırk gruplarına bölmüş olmaları mümkündür. Hominidleri kendi görüntülerine göre mutasyona uğratar ve zekâ kazandırırken, gelecek nesiller için, ilk varlık şekilleriyle ilgili olarak izler bırakmışlardır.

Diğer yandan, genetik yoldan farklı deri renkleriyle diğer karakteristiklerin oluşması, güçlü bir eğitim etkinliğini amaçlaması bakımından, yüksek bir zekânın, yüksek bir ahlâk anlayışının işareti olsa gerektir.

Şöyle bir çevrenize göz gezdirin. Deriniz hangi renk-

ten olursa olsun, hepiniz aynı türe mensupsunuz. Birbirinizle barış içerisinde yaşayın!

Tarih öncesi çağların ilk uzay gemisinin mürettebatı da, dünya dışı varlıklardan mı meydana gelmiştir?

İnsanlık tarihinin büyük efsanelerince bizlere naklonulduğu üzere, dünya kızları ile yatarak çocuklar mı üretmişlerdir? Dünya dışı varlıkların modeline, genetik örneklerine uygun farklı ırkların ortaya çıkışı, 'tanrıların emirleri'ne ters düşen bu cinsel trafiğe mi dayanmaktadır?

Ya da, birbirlerinden tamamen habersiz başka başka uzay gemileri değişik mekânları ziyaret mi ettiler diye kendi kendime sorarım. Yoksa belirli bir grup *'homo sapien'* maymunlar sürüsünden ayırarak geride bir de siyah ırk mı bıraktılar? Veya binlerce yıl sonra, bu kez de beyaz ya da sarı mürettebat taşıyan başka kozmik ziyaretler mi yaşandı? Siyahı ırk bir hata sonucu meydana geldi de, dünya dışı varlıklar bir takım araştırmalar sonucu genetik kodu değiştirerek beyaz veya sarı ırkları mı programladılar?

İrk kuramcıları benim yaklaşımlarımı bir kenara atacaklardır. Geçerlilik kazanmış ve kabul edilmiş açıklamalar onlar için yeterlidir. Fakat, aslını isterseniz, ne bilmektirler ki...

İlk bilgi düzeyimizin değersizliğini sergilemek için şu tek örnek yeterlidir:

Zenci bir aile tropikal kuşaktaki yuvasından göçer ve daha serince bir bölgeye yerleşir. Nesiller boyunca pigmentler değişir, koyu deriler öylesine açılır ki, beyazlaşır. Uzmanlara göre, artık güneşe karşı korunmanın gereği kalmadığından, negroid beyaz olmuştur. Tamam olmasına tamamdır da, siyah adam bu yeni çevresinde kıvrıkcık saçlarını, kara gözlerini ve çıkık dudaklarını da kaybetmelidir ki, gerçek bir beyaz adam olabilsin.

İşte bu kadar basittir. **Siyahi**, bir beyazla çiftleşektir ve böylece sizler...

Bir dakika durun bakalım Ben, tek bir ırkın var olduğu dönemlerden söz ediyorum. Başlangıçta, rengini maymunlardan alan tek bir ırk; yalnızca zenci ırkı olduğu konusunda, ırk kuramcılarıyla tamamen aynı fikirdeyim.

Ne var ki, siyahtan beyaza geçiş bir tek mutasyon ile gerçekleşmiş olamaz; bunun için sonu gelmez bir mutasyonlar zincirlemesine gerek vardır.

Ortada yalnızca bir tek cins varken, diğer türler nasıl ortaya çıkabilir? Su katılmamış bir zenci, iki ırk arasında bir çiftleşme olmaksızın nasıl beyazlaşabilir?

Günümüzün «ara ırkları» olan Araplar, Eskimolar ve Güney Denizi Adalılarının ara çiftleşmeler sonucu ortaya çıktıklarını kabul ediyorum, söz gelimi.

Fakat bu imkan, başlangıç için söz konusu olamaz. Bilim, başlangıçta yalnızca bir tek ırkın var olduğunu ve zamanın akışı içerisinde kendi içinde değişime uğradığını öne sürmektedir! Ya ikinci bir ırka ya da başka ırklara değişmedir öne sürülen.

Yalnızca şu noktada uyuşuyoruz ki, başlangıçta yalnızca bir tek ırk, siyah ırkın var olduğunu söyleyen, bilimin ta kendisidir. Ara çiftleşmeler için ortada ne bir beyaz vardır ne de melez. Sıfıra sıfır. Yalnızca siyahlar. Bu kadarını kafama yerleştirmiş bulunuyorum.

Ve şu karara varıyorum ki, beyaz ırk ortada olmadığına, siyahlar da kendi aralarında çiftleşmeler yoluyla beyaz üretmeyeceklerine göre, bu iş kendi kendine gerçekleşmiş olamaz. Kuramın kabul edilebilmesi için, siyahların bilmem kaç bin yıl boyunca, beyazlarla hiç durmadan çiftleşmiş olmaları gerekir. Diyelim ki mümkündür, fakat beyazları kim kaybetmiş de biz bulacağız?

Araplar, kendi ırk kökenleriyle ilgili olarak şöyle bir hikâye anlatırlar:

«Günün birinde Yüce Tanrı bir topak balçık alır ve ondan ilk insanı yaratır. Meydana gelen eserini sağlamlaştırmak için toprak fırınına yerleştirir. Yağmur düşer ve fırının ateşini söndürür. Ve Yüce Tanrı fırının kapağını açtığında görür ki, yarattığı beyazdır ve hiç de hoş değildir. Yine de, emeği boşa gitmesin diye, eserini alır içine can üfler ve düşük niteliğine rağmen, bırakır ki, nereye isterse çekip gitsin. İkinci bir kez, Tanrı balçık alır ve ikinci adamı yapar. Ocağı yakar ve iyice kızana kadar başında bekledikten sonra, adamı içine yerleştirir. Diğer tanrıların neşe dolu bir dansının cazibesine kapılır ve bu arada eserini unuttur. Sonunda akıl edip de fırından çıkardığında, ikinci adam da simsiyah kesilmiştir ve hiç de cazip değildir. Buna rağmen, ona da nefesi ile can üfler ve ondan da pek hazzetmediği için bırakır ki, nereye isterse gitsin. Ve Yüce Tanrı, şaheserini yaratmaya, siyahtan da beyazdan da güzel bir eser meydana getirmeye karar verir. Bir kere daha balçığa el atar ve yaptığı adamı firma yerleştirir. Bu kez en uygun zaman geçene kadar fırının başında bekler. Adamın derisi tam istediği tarzda esmerleşince, fırından çıkarır ve ona da nefesi ile can üfler. Bu iyi bir örnek olmuştur ve tanrı onunla dostluk kurar. İşte esmer tenli Arap bu şekilde meydana gelmiştir.»

Bu efsane Arapların kendilerini seçkin ırk olarak görmelerinin esprisini açıklamaktadır. Bu tür bir kibir, yalnızca Araplara özgü olmayıp, diğer ırkların da oldukça sık ve bolca başvurdukları bir tavidir.

Dilinizi yakmanın en güzel yolu, duyarlı ırk konularına temas etmek; elinizi kavurmanın en uygun yöntemiye, yine bu konularla ilgili olarak bir şeyler yazmaktır. Bunun birçok nedeni vardır. Kızgın demirin barışçı ve rasyonel düşünce sularında scrinleyememesinin tek nede-

ni de, herhalde dış görüntü değildir. Farklı ırkların kafalarında ve kalplerinde neler olup bitmektedir?

Farklı ruhsal yapılar ve benzerliği bulunmayan davranış normları, karşılıklı anlaşmayı zorlaştırmaktadır. Televizyonda, ölülerini son yolculuğuna tamtamlarla uğurlayan renkli insanlar gören bir Avrupalı, bu son yolculuğun sessiz geçmesine alışkın olduğu için, umutsuz bir eda ile başını sallar. Doğunun büyük masalcıları sayesinde, söz konusu dünyanın, kaderin her türlü akışını kayıtsızlıkla karşıladıklarını biliyoruz. Irk karakteristikleri yalnızca dış görüntülerden ibarettir. Asıl engeller çok daha içlerde, derinlerde yer alır. Bu derinliklere nüfuz edebilmek için öncelikle anlaşılabilir dış davranış normlarına alışkanlık kazanmalıyız. Önyargılardan ve üstünlük komplekslerinden kurtulabilmemiz ancak bu yolla mümkün olabilir.

Irak araştırmaları, üzerleri soru işaretleri ile bezenmiş bayraklarla kaplı bir yoldan inen bir slalom pisti sunar" araştırmacılarına. Belirli niteliklere sahip bulunan ve sırf bu nedenden ötürü özel ilerlemeler kaydedebilen bir ırk mevcutsa, doğrusu bilmek isterdim. Hemen bütün zenciler müziğe yatkındır; adeta kanları ritmik bir şekilde akar. Nedendir? Tibetlileri tepelerde güneş ışınlarına karşı daha az duyarlı yapan derilerinin rengi midir? Zenci, yakıcı bir güneş altında, moilgoloide kıyasla neden daha dayanıklıdır? Güney Denizi Adalarındaki erkeklerin göğüslerinde neden kıl bitmez? Bugün Orta Amerika dolaylarında yaşamakta olan Maya torunlarının saçları, en geçkin yaşlarda bile neden beyazlanmaz? Zencilerin neden gözleri mavi olmaz? Diğerlerine kıyasla daha üstün bir zekâ düzeyine sahip bulunan ırklar mevcut mudur?

Bu tür sorulara devam etmeye kalksak, kocaman bir şehrin telefon rehberi kadar yer kaplamak işten bile değildir.

Başlangıçta, dünya dışı varlıkların temel ırkları belirli yeteneklerle donatırken, onlara çok özel bir takım görevler yükleyip yüklemediklerini sorarak, dinamitle oynadığımı gayet iyi biliyorum.

İrkçî değilim. Dünya üzerindeki hiçbir ırka üstün ya da aşağı gözüyle bakmam. Ne var ki, bilgiye karşı olan susuzluğum, ırk konuları üzerinde sorular yöneltmenin zamansız ve tehlikeli olduğunu ima eden tabuya karşı çıkmama yol açıyor. Kanımca, sarı - beyaz ve siyah ırktan araştırmacılar «biz neden bîzfez» sorusunu hep birlikte şöyle iyice bir kurcalamalıdır.

Bu ana soruya bir kez girildi mi, o kaçınılmaz tehlikeli alana da ulaşılmış olunur ve beklenen soru gelir: Seçkin bir ırk var mıdır?

Batı bilgeliğinin temeli olarak Kutsal Kitabı alır ve de Eski Ahid bölümünü okursak, Yahudilerin kendilerini «seçkin ırk» olarak gördüklerini anlarız. Şöyle bir soru soramaz mıyız: Kim tarafından ve hangi gaye için seçilmişler? Özel bir görev için mi ayrılmışlar? Bu binlerce yıllık seçkinlik iddiası, Yahudi halkının uğradığı baskı ve zulümlerin nedeni mi olmuştur? Diğer ırklar bu iddiadan rahatsız olarak bir çeşit nefsi müdafaa mekanizması mı işletmektedirler? Neden? Oysa, Yahudilerin onlara bir kötülükte buldukları söylenemez.

19 ve 20. yüzyılların tabii bilimler tarihçesine şöyle bir bakınca, bütün bilimsel ilerleme ve keşiflerin yarından fazlasının Yahudi ilim adamları tarafından gerçekleştirildiğini görüyorum. Yahudiler astronom, biyokimyacı, matematikçi, botanikçi, fizikçi, doktor, zoolog ve biyologlar⁽²⁴⁾ arasında daima önde gelmişlerdir. 1901 ile 1975 yılları arasında Yahudi asıllı 66 (!) tane Nobel Ödülü sahibi vardır.

Yani bu «seçkin insanlar» seçkin bir ırka mı mensup-turlar? Elbette hayır. Aslında Yahudiler bir ırk da değildir. Biyolojik açıdan büyük bir çoğunlukla —aynen Arap komşuları gibi— Avrupa İrki'nin doğulu bir alt grubuna mensup-turlar. Bu nedenle de bir Yahudi ırkından değil de, Yahudi halkından söz edebiliriz. Ve Yahudi bilim adam-

ının kayda değer başarılarının da, dinsel öğelerle hiçbir ilgisi olamaz.

Şöyle veya böyle, çağdaş sahnemize uysun veya uymasın ve hatta isterse fazlaca duyarlı kulaklar için biraz rahatsız edici çağrışım yapsın, iddia ediyorum ki, dünya dışı varlıklar belirli bir ırk seçmişlerdir. Mitolojiler, belirli ırkların 'belirli tanrılar' tarafından düşmanlarına karşı nasıl korunduğu ve fertlerinin dünya gezegeninin önemli görevlerine getirildiğine ilişkin anlatımlarla doludur. Eski kaynaklar, hangi ırkın ne gibi özel avantajları yüzünden seçildiğini anlatmaz, fakat Eski Ahid'de seçilenin diğerleriyle karışmamasını talep eden birtakım kesin kanıtlar mevcuttur.

Musa, İsrailileri 40 yıl süren bir yolculukla Mısır'dan çıkararak Vâdedilen Ülke'ye götürürken, Tanrı Buyruğu olarak diğer ırklarla her türlü ilişkide bulunmalarını kesinlikle yasaklamıştır. Ve Tanrı onlara nezaret etmiş ve birlikte olmuştur. Ve bu eşliği boyunca bir de alâmet göstermiş, gündüzleri bulut sütünü, geceleri ateşten sütun olarak tezahür etmiştir. Kıskanç tanrı bu şekilde onları düşmanlara ve yabancılara karşı korumuş, manna denilen mucizevî ekmekle de (kudret helvası) beslemiştir.

Bu kırk yılın sonunda İsraililer Vâdedilen Ülke'ye ulaşmışlar, fakat, yalnızca yeni neslin duhûlü için izin çıkmıştır. İçinde süt ve bal akan ülke, Musa da dahil olmak üzere, yaşlılara kesin olarak yasaklanmıştır.

Ne olmuş olabilir ki?

Tarihsel ve teolojik açıklamaların, bu buyruktaki inceliğe inebildiklerini sanmıyorum.

Bundan on yıl önce ortaya koymuş olduğum kuramın da hâlen geçerli olup olmadığından emin değilim. Her neyse, o zamanlar demiştim ki, 'tanrılar' veya dünya dışı varlıklar, bu kırk yıl zarfında yeni genetik niteliklere sahip yeni bir nesil meydana getirmişlerdir. Ve bu niteliklere çevredeki diğer insan grupları sahip değillerdir. Bu izolasyon ve de Yahudilerin yalnızca Yahudilerle evlenmeleri buyruğu, yeni genetik malzemenin saflığını muhafazaya yö-

nelik olabilir mi? Musa tarafından konulan bu kural. Yahudi ırkının safiyetini değil de, bu belirli insan türünün insanlığın geri kalan bölümüyle arasındaki avantaj ve dezavantaj özelliklerini koruma fikrinden kaynaklanmış olabilir mi?

İrkçı önyargıların sivrileştiği günümüzde, bu tür yaklaşımlar oldukça zamansız birtakım öfke bulutlarını cezbedebilir. Seçkin ırk sorusunu yöneltirken taşıdığım sorumluluğun bilincindeyim. Ne var ki, birtakım sorunların da, yalnızca üzerini örtmekle, üstesinden gelinebileceği kanısında değilim.

İnsan genetiğiyle ilgili çağdaş araştırmalar, birtakım ırk özellikleri meydana çıkarmaktadır. Diğer bir deyişle, o malûm kızgın dam üzerinde gezinmektedir. Bu araştırmalar, hiç şüphesiz ki, günün birinde belirli bir ırk ya da belirli bir türün hangi genetik kombinasyonunun daha tatmin edici olup da, hangilerinin tasfiye edilebileceğini söyleyecek aşamaya ulaşacaktır. Daha açık söylemek gerekirse: DNA'mızdaki bir açık, hepimizin üç parmaklı ve tek kulaklı doğmamıza neden oluyor ise, bu açığın giderilmesinden herkes memnunluk duyacaktır. Hücrelerin doğal yapısına yapılacak bir müdahaleyi, genelde dayanıksız bir tohumun deneyler yoluyla güçlendirilerek bitkiler dünyasına armağan edilmesine benzetebiliriz. Hücrelerin değişik şekilde programlanması da aslında ineklerin süt veriminin geliştirilmesi işlemlerinden pek farklı bir olay değildir.

Yakın gelecekte insanoğlunun kalıtımsal faktörlerinin yönlendirilmesi de mümkün olabilecek midir? Bu konu, henüz oldukça ilerimizde yatan ve oldukça ürkütücü bir alandır.

Ya şu tür durum belirten bir metne ne buyudur?

«Cambridge Üniversitesi biyologlarından John Gurdon, dişi bir albinos kurbağadan embriyon hücreleri aldı. Ve bu hücreler öz, kalıtımsal içeriği ile birlikte,

daha önceden hücre özleri alınmış bir dişi kurbağanın yumurta hücrelerine aşılandı. Bu yumurta hücrelerinden tetariler geliştirildi. Ve bunlar, annelerine hiç benzemeyen albinos kurbağalarına dönüştüler.»⁽²⁴⁾

Deneydeki bu süreç, Yunanca'dan alınma ve «dal, parça» anlamına gelen «klon»a izafeten, **cloning** denildi. Günther Speicher, bu işlemleri en anlaşılabilir biçimde ifade edenlerden biridir:

«Kesilen bir bitkinin toprağa dikildiği zaman yeniden büyümesi, ana bitkinin bir karbon kopyasından başka bir şey değildir.»⁽²⁵⁾

Her organizmanın hücrelerden meydana geldiğini ve de her hücrenin organizmanın bütününe yeniden inşası için bilgi içerdiğini daima hatırlamalıyız.

Mikrobiyologlarla mikrocerrahlara göre, hücreden ana cevher çıkartılarak yumurtalı bir hücreye aşılanabilir - se, (ilkah olmaksızın) tek bir hücreden koskoca bir bütünü inşa etmek mümkündür. Bu bir kez olsun gerçekleşti mi, o zaman bilim adamlarına göre işin en zor tarafı çözülmüştür ve de. her bitki, hayvan ve insan organizmasının ana vericinin örneğine göre çoğaltılabilmesi olanaklıdır. Üstelik ikinci ürünü, birinciden ayırt edebilmek de olanak dışıdır. Doğanın bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine benzeyen tek hücre ikizleri ile yaptığı şaka, böylece suni olarak tekrarlanacak, üstelik bu tekrar, sonsuz derecede yenilenme şansına sahip olacaktır.

Profesör Gurdon bu yöntemi uygulayarak kurbağalar kolonisi geliştirmiş ve bu koloninin mensupları, yüzeysel benzerliğin dışında olağanüstü boyutlar göstermiştir. Her kopya, orjinalin gerçek bir taklidi olmuş, hataya rastlanmamıştır.

Fareler, memeliler sınıfındandır ve ilk türeyen fareler hâlâ hayattadır! Deney fareleri. Bir fare yumurtasının «in vitro» ilhakından sonra, kıl inceliğinde bir kanül kul-

lanılarak erkek hücre cevheri, yumurta hücresinden çıkarılmıştır. Böylece fare-embriyosu her iki ebeveynden gelen kalıtsal bilgiyi izleyemez duruma düşmüş, yalnızca annesininkini alarak, onun doğrudan bir kopyasına dönüşmüştür.

Diğer bir deyişle, bu yöntem yalnızca dişilerin bölünmesini mümkün kılmaktadır. Aman ne mutluluk! Peki ya erkekler? Oldukça basittir! Cenova Üniversitesi'nden Profesör Illmensee'ye kulak verelim:

«Dölllenmiş bir yumurtanın tüm kalıtsal malzemesini beden hücresi cevherine değışecek olursak, o zaman da erkek olanın kopyalarını ortaya çıkarmamız söz konusudur.»⁽²⁵⁾

İngiliz fizyolog Alan S. Parker, insan hücre çekirdeğini izole ederek rahme enjektasyonunu kurduğu zaman, henüz bu tür bölünmeler gündeme bile gelmiş değildi. Hatta bu kehânet sahibi, bir adım daha ileri giderek, erkek sperminin ne kadar bir süre için depolanabileceğine eğiliyordu. Şüphesiz bu değerli malzemenin replikasyonundan yola çıkıyordu. Genetik kodun bulunmasında büyük yararlılıklar gösteren Prof. Marshall W. Nierenberg'le de işbirliğinde bulunan Parker, günün birinde bütün zorlukların çözüleceğine inanıyordu. Bir tek sorun vardı ki, o da zamandı. 25 yıl içerisinde hücrelerin genetik bilgiyle programlanabileceğim de öngörüyordu. Stanford Üniversitesinden Prof. Joshua Lederberg adlı genetisyen de, onun bu iyimserliğini paylaşıyordu. O da, bu bin yılın tamamlanmasından önce, kalıtsal faktörlerin istenildiği gibi çekip çevrilebileceğinden emindi.

Öyle görünüyor ki, uzmanlar, tahminlerinde oldukça ihtiyatlı davranmışlardır. Oysa her şey, çok daha çabuk yürümektedir.

Kaderin rolünü üstlenmeye mi başlıyoruz?

Bu ilerlemeyi yürüten mekanizmaya yardımcı olamaz mıyız?

İçimizden programlanmış ve de izlememiz gereken

zihinsel süreçlerle kaplı bir zırhın ortasında mı yaşıyoruz? Bunun nedeni de, bizi yaratanların bizleri «kendileri gibi» zekî kılmaları mıdır?

Günün birinde bize yapmış olduklarım, bizim de tekrarlayacağımızı biliyorlar mıydı?

Tanrılar da, Tekvin'de şu kehânette bulunmamışlar mıdır:

«...yapmaya başladıkları şey budur; ve şimdi yapmaya niyet ettiklerinden hiçbir şey onlara men edilmeyecektir.»

- Tevrat, Tekvin, İL 6. -

Günün birinde bölünmeyle birbirine benzeyen insanlar grubu meydana getirmek mümkün olabilecek midir? Tek bir nitelik ve de istenilen nicelikte görüntüler? Memeleler üzerinde yürütülen başarılı deneyler, insanlarda (genellikle) bir "zaman sonra uygulanır. Gazeteci David Rorvik'in öne sürdüğü gibi, böyle bir hücre bölünmesi ile meydana getirilmiş ilk insanın sapasağlam olup da ABD' de yaşamını sürdürdüğü iddiasının gerçek olup olmaması ikincil derecede önem taşır, Önemli olan, mevcut veriler dahilinde ve de söz konusu bireysel anlatımın çerçevesinde, çok yakın bir gelecekte bu işin hakikaten yapılabilir olmasıdır.

Her araştırma kesitinin belirli bir amaç ve hedefi vardır. İster kan, ister deri, ister bir başka organdan olsun; bir hücreden çoğaltılmış insan imajının korkunçluğu, nasıl olup da anlamlı ve faydalı olarak gösterilebilir?

Bu yöntem yürürlüğe girince; politikacıları, askerleri, bilim adamlarını, uzay pilotlarını, din adamlarını, kâhinleri ve de komedyenleri topluca, kitle üretimi halinde mi ortaya çıkaralım? Orwell ve Huxley'in işaret ettikleri o cehennem mi açılacak önümüzde? Irk özellikleri yüzünden hiç durmadan birbirleriyle çekişen yeni ırk kategorileri mi yaratalım? Eski güzellik anlayışımızı bir kenara atarak, oto-

masyondan fırlamış mankenler mi salalım ortalığa? Belirli araştırma gayelerine uygun erkek tipleri mi üretelim? Erkek veya kadın, zamansız bir ölüme karşılık, kadın veya erkeğin hücrelerinden birkaç çift alarak istif mi etsin?

Entelektüel devlerin miniminnacık artıkları, her alandaki dehâların kalıntıları, «hücre bankaları»nda hazır bekleyerek, ölümlerin izlerini sürececek tıpatıp aynı yeni insanlar mı arzedecek?

Yüzyılın şu veya bu dahisinin bilgi birikiminin kendisi ile birlikte yitirilmemesi halinde, insanların önünde çok büyük kapıların açılacağına inanıyorum. Einstein ölümsüz olabilseydi, insanlığın izleyeceği yol biraz olsun farklı olmaz mıydı? Büyük düşünür, bedeninin yakılmasını, beyninin ise araştırmalara vakfedilmesini vasiyet etmiştir.²⁷⁾ Ve bu beynin ty'ichita'daki bir biyolojik deney laboratuvarında bir mukavva kartonun ortasındaki formaldehid dolu kavanozun içerisinde yüzedurması, bilim adına utanç vericidir.

Beynin bazı bölümleri uzmanlara yollanmış; beyincik ve beyin zarının parçaları tahlil edilmemiştir. Formaldehid'in antiseptik bir etkisi vardır. Einstein'ın ölümünün 34 yıl sonrasında, tek bir hücre bile hayatta kalamamıştır.

Bu büyük bilginin sıradan bir akademik inceleme dışında neler planlamış olduğunu hiç kimse kestiremez. Daha 1955Merde, hiç kimsenin hayâlini Jbile kuramadığı birtakım gelişmeler mi öngörmüştür? Bilim, 'fi' tarihi için öngörülmüş olağanüstü bir ihtimali tahrip mi etmiştir?

Bugünkü hücre biyolojisi ve mikrocerrahi tarafından esinlendirilen kişisel spekülasyonum, dünya dışı varlıkların, kendilerince bilinen yöntemlerle, *homo sapien* türünü hücre bölünmesiyle meydana getirdiklerini fısıldıyor kulağıma. Gezegenlerarası yolculuğa hükmedebilecek düzeyde olduklarına göre, genetik yönlendirme konusunda

uzman olmamaları için hiçbir neden yoktur. Üstün teknolojik 'know-how'ları ile ırklarının «DNA»sım geliştirmişler ve nakletmişlerdir. Ondan sonra da, insanın yapımıyla ilgili tanrısal program kendi yolunu izlemeye devam etmiştir. Başlangıçtan beri mevcut olan temel bir bilgiyi yakalamaya çalışıyoruz; bu bilgiyi içimizde taşıyoruz; tek yapacağımız, onu yeniden keşfetmekten ibarettir,

Önümüzde uzanan 'onlu' yıllarda gezegenlerarası yolculuğa açılacağız. Gezegenimizdeki hammaddeler tükenmeye yüz tuttuğu için bu adım mutlaka atılacak. Bu zorunlu ihtiyaç, evrenin meçhul yaratık ya da uygarlıklarını keşfetmekten daha önemli bir itici güç olarak ağırlığını hissettirecek.

Neye malolursa olsun, değişmeyecek bu. Kendi neslimizin sürmesi için evreni cezalandıracağız.

Uzayın derinliklerinde dünyaya benzer ve bomboş bir gezegen bulunacak olursa, onu koloni haline getirmek tek kelimeyle mantıklı olacaktır. Fakat birtakım engelleyici faktörler de yok değildir. Yüzlerce ve de binlerce kadın ve erkeği dev uzay seferleriyle nakletmek hem çok pahalı hem de sonuçları bakımından oldukça belirsizdir. Bu gezegen dünyamıza çok çok benzese bile, bu iskân, protestolara yol açacaktır. Gâz kombinasyonları zarar verebileceği gibi, değişik bakteriler de «ırk»ımıza dokunabilir. Böyle bir durumda sömürgecilerimiz yeni şartlara nasıl alışacaklardır? Belki de bu kuramsal gezegende artı seksenden eksi seksene kadar oynayan ısı değişikliklerine rastlanacaktır. Özel koruyucu giysiler olmadan insanlarımız bu ısıya nasıl karşı koyacaklardır? (bu özel giysiler olsa bile, bu kez de fizik plânda çalışabilmeleri için engel teşkil edecektir)

İşte bu ve buna benzer konular üzerinde, kapalı kapılar ardında yürütülen tartışmalar bir noktaya ulaşmış-

tır: Hücresel bölünme! Eğer gezegen boşsa, yeni gezegenin şartlarına uygun bir ırk programlanabilir. Eğer zekî bir tür gelişmemişse, o zaman bu türlerden en ilerisinin yumurta hücrelerine, insanların kalıtımsal faktörleri zerkedilebilir. Tarih tekerrürden ibarettir. Dünya dışı varlıkların mavi gezegenimizde yapmış olduklarını tekrarlamaktan başkaca» bir işimiz yoktur!

Yerkürede, bu cüretli fikirlerimi kanıtlayacak, belirtiler var mıdır?

— Eski dinlerle birçok mitolojilerde 'tanrıların', insanları kendi suretlerinde yarattıkları ve başarılı olana kadar birçok denemelerde buldukları anlatılmaktadır.⁽²⁸⁾

— Birçok kişi —ki bunların bazıları bugün de bu iddiadadır— hanedanların hükümdarlarının bu tanrıların doğrudan neslinden geldiklerini öne sürmüşlerdir... Söz gelimi Mısır Firavunları, eski Sümer Kralları, Habeş ve İran Kraliyet Aileleri, Japon İmparatorluk Sülalesi vb.

— Güney Denizlerinden Sulu Denizi'nde yaşayan «Toraca Kabilesi» kendilerinin gökyüzünden gelmiş olduklarına, ataları olan Puangların dünya sakinleri ile evlilikler yapıp karışana kadar, damarlarından akan kanın beyaz olduğuna yemin-billah ederler.⁽²⁹⁾

— 1962 yılına kadar Titicaca Gölü'nün sazlık adalarında, Uro adlı bir kabile yaşamıştır. Uroların kanları siyahtı. Bunlar, uzaydan geldikleri ve asla karışmamaları gerektiği inancıyla hiçbir komşu kızılderili kabilesiyle çiftleşme ilişkisi kurmamışlardır. Daima içlerine dönük ve diğer kabilelerden kaçarak yaşamışlardır. Bundan 1400 yıl önce Kızılderili Aimara, daha sonra da İspanyol Fatih Francisco Pizarro'nun (1478-1541) Bolivya platolarına akmasıyla Urolar sazlık adaları meydana getirerek o tarihten itibaren yaşamlarını o alan üzerinde sınırladılar. Diğer kabilelerin hepsine tepeden bakmakla birlikte, herhangi bir sürtüşmeden de kaçındılar. Özel nitelikleri yüzünden özel bir kibir duyuyorlardı. Suda ölmediklerini ve buz gibi soğuğu bile hissetmediklerini ileri sürerlerdi. Korkunç fırtınalardan etkilenmez, diğer Kızılderilileri yatak döşek eden nemli sislere bana mısım demez, «gökten düşen ışık» (şimşekken zarar görmezlerdi. Ve Urolar, bu dünyaca bilinmeyen bir dille konuşuyorlardı.

İnsan olmadıklarına ilişkin inançlarını inatla korudular. 1960 yılında sekiz tane safkan Uro kalmıştı. Titicaca Gölü'nün sazlık adalarının bu son sakinleri de 1962 yılında öldüler.

Bu kendilerini beğenmiş münzeviler hangi ırktandırlar? Varlıklarının ilk gününden bu yana dünyalılarla çiftletmeyerek yaratılıştan son güne kadar ırklarını karıştırmadılar. Bu Uroları kim ve hangi amaçla yarattı? Özel bir misyon mu yüklenmişlerdi?

Temel ırklar herhangi bir biçimde benim «dünya dışı varlıklarım»la ilintiliyse, tanrıların bir ırk karışımı ya da kesin bir ayırmadan hareket ettiklerinden söz edebiliriz.

Bu sorunun karşılığını efsaneler, mitler ve ilk dinsel geleneklerde arayacak olursak, kıskanç tanrıların ırklar bileşimine karşı olduklarını görürüz, Daha önceki sözlerimi tekrarlamamak için, yalnızca, yeni nesil yetişene kadarki İsrailoğullarının kırk yıllık tecridini, Puang ve Uroların kesin bir şekilde ayrı tutulmalarını hatırlatmakla yetmeyim. Ve de eski Mısır Firavunlarının, bir takım şeylerin aile içinde kalabilmesi için, yalnızca yakın akrabalarıyla evlendiklerini hatırlayalım.

Aynı türlerin bütün ırklarının, aralarında karışarak üreyebileceklerini biliyoruz. «Dünya dışı varlıklar» bu ırksal karışmaları istememiş olsalardı, seksüel organlarla ilgili birtakım kısıtlamalar getirir ya da kromozom yapılarını farklılaştırarak çiftleşmeleri engellerlerdi. Diğer bir deyimle, insan kromozomunun değişmezliği zekânın gizli kodudur! Bu yüzden midir ki, tarih öncesi mutasyonlardan bu yana her zekî varlık 46 kromozom taşıyagelmiştir?

Hücresel bölünmenin ışığı altında, model hücreye

göre, zekâyı (ya da diğer ırksal karakteristikleri) da üretmek mümkündür. Son derece çekici, fakat o denli de tehlikeli bir gelişme burnumuzun dibindedir. Operatörler, organ naklinin, bağışıklıkla ilgili tepkiler göstermeden sorunsuz bir şekilde yürüdüğüne işaret edebilirler. Bir başkası da bu şekilde meydana gelmiş bir klanın aynı cinsten çiftleşmenin son aşaması olduğunu söyleyebilir. Fakat bu, yalnızca bir ya da birkaç insan türünün bölünmesiyle çoğaltılacağı gibi yanlış bir kam uyandırabilir. Bir zamanlar çeşitli tipler meydana getirilmiş olup bunlar birbirleriyle normal ilişkiler kurmuşlardır ve bu çiftleşmeler devam edecektir. Bu sürecin yalnızca olumlu yöndeki hayâllerini kurmak da yanıltıcı olabilir. Bir dizi caniler ve diktatör türemesi gibi aşın ihtimalleri bir kenara bıraksak bile, üretimde hata edebilme, tanımlanabilmesi güç hammadde yanılırları yüzünden canavarlar üretmek de, imkân dahilindedir. Bu başarısız örnekler ne olacaktır? Bunlar da insan sayılacaktır. Ahlâki ve dinsel normlar insan hayatının korunmasını emretmektedir. Her ilerlemenin, bir takım rahatsız edici sorumlulukları da vardır.

Ş.-ns ve tehlike çok yakında yerleşmiş olan iki komşudur. Terazinin kefesini hangi yöne meyledecektir? Moleküller biyoloji ile mikrocerrahiye sıkı bir yasaklama mı getirilecektir? Benim kişisel kanılarımdan tamamen bağımsız olarak, bilgi üretme zorunluluğunun yanısıra, hemen her ülke ve dünyanın her köşesinde araştırma yasakları da birlikte gözlemlenmektedir. Genetik araştırmalar için makine ve aygıt sığdırılabilecek, binlerce geniş salona değil, küçük mekânlara gerek vardır. Bu araştırmaları kim denetleyebilecektir? Genel plânda böyle bir yasağa harfiyen uyulduğunu kim bilebilecektir ki? Daha da ötesi, bugüne kadar, araştırılabilecek olgunluğa gelmiş bir konunun irdelenmesine hiçbir kuvvet engel olamamıştır.

Biyolojik ve ahlâki sorunlara paralel olarak, çözülmesi zorunlu yasal sorunlarla karşılaşılacağı da kesindir. Bu bölünme yoluyla meydana gelen türün kalıtım sahibi kim olacaktır? Mirasçılar kimdir? Doğrudan akraba ola-

bilmenin sınırları jierede yatmaktadır? Herkes aynı hücreden gelirse, bu mantık sorunu nasıl çözülecektir?

Biyolojik bir saatli bomba tıkr tıkr işlemektedir.

Yine de, bu araştırmaların devamını, mükemmel bir proses yönlendirmenin kurallarının bulunmasını, fakat bu buluşların kapalı kapıların ardında muhafazasını savunuyorum. Kusursuz erkek ve dişi cevherleri, gerekli izinlerle birlikte, uygun sıvıların içinde, öngörülen sıcaklıkta depolanmalıdır. Beklenmedik bir felâket durumunda, (bu felâket dünyaya çok yakından geçen bir meteorun atmosfere zehirli gazlar saçması şeklinde kozmik yoldan ya da atomik bir patlama sonucu radyoaktivitenin dörtbir yana yayılması şeklinde tezahür edebilir) insan ırkı, aynen ilk günkü gibi, aynı yöntemlerle çoğalabilme şansına sahip olacaktır.

Fakat, bu süreç işlerlik kazanmadan da, bu tür felâketler yaşanabilir. Bu nedenle, bir an önce geliştirilmeli ve uygulanabilirlik kazanmalıdır.

Bu şekildeki bölünme ile meydana gelecek olan tiplerin, birbirinin mutlak kopyaları olacakları da söylenemez. Tek örneğe göre kuluçkalanmış olmalarına rağmen, «in vivo» üretilmiş geleneksel hemcinsleri gibi, ayrı bireyler olacaklardır, Dış görünüş olarak birbirlerini olağanüstü derecede andıracak, fakat birbirlerinden bağımsız olarak düşünecek ve davranacak, kendi çevreleri tarafından yönlendirileceklerdir. Bu insanlar yepyeni bir kalıtsal enformasyon taşıyacak ve bunu yeni nesillere aktaracaklardır. Bunlar da mutasyonlara uğrayacak; bir zaman, belki on iki nesil kadar sonra, artık iki elmanın yarısı gibi gözükemeyeceklerdir.

Bu tür hücresel bölünme yolu ile üreme, muhtemel bir felâkete karşı olduğu kadar, uzayın fethi için de büyük önem taşımaktadır. Araştırma ve uygulamaların düzen altına alınması için uluslararası bir «Genetik Denetleme Komisyonu» kurulmasının savunuculuğunu yapan Lord Rotsc-

hild'c aynen katılıyorum. Hiç şüphesiz bu tür bir çatı kuruluşu, bugünkü organizasyonlara kıyasla çok daha etkin faaliyetler yürütecektir.

Hayat kelimesinin Almanca karşılığı olan «Leben» tersten yazıldığı zaman «Nebel» sis anlamına gelir. Varlığımızın esprisini idrak edebilmek için, çevremizi kuşatan mistik sisi son derece dikkatle dağıtmalıyız.

RESMİ KAYITLAR'DAN

Zekî robotlar gündemdedir!

Bunlar bağımsız olarak düşünme yeteneğine sahip olacak ve zekâları insanoğlunun ölçülerini aşacaktır, insanoğlunun beş duyusundan öte duyularla donanmış olacaklar, alıcı aygıtları enfraruj ve ultraviyole ışınları da görebilecektir. İnsanoğlunun dokunma duyusunu kat be kat aşacak olan alıngaçları, duvarların ötesine taşarak süpersonik dalgaları, radarları, X-ışınlarını hissedecektir.

Boston'daki Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden Amerikalı bilim adamı Marvin Minsky şöyle demektedir:

«Makine, fıkra anlatabilecek ve de bir boks maçını kazanabilecek yetenekte olacak. Bir kere bu hıza erişildikten sonra, makine, olağanüstü boyutlar içerisinde gelişecektir. Birkaç ay içerisinde, zekâsı bir dahînin düzeyini bulacak, daha sonraki aylarda ise gücü ölçülemeyecek derecede ilerleyecektir.»

Kaliforniya'daki Stanford Araştırma Enstitüsü'nün Bilim Direktörü Dr. George Lawrence, insan beyniyle kompütürler arasında doğrudan bağlantılar kurmuştur. Yalnızca düşünce gücü, kompütürlere emir verilmesi için yeterli olmaktadır. Bu ütopyik araştırmalara imkân sağlayan kaynak da Pentagon'dur!

Amerika Birleşik Devletleri'nde zekî bir robot meydana getirilmesine ilişkin araştırmalar yürütülen branş, hedeflediği yaratığa AI (Artificial Intelligence-Sunî Zekâ) adını vermektedir. GÜdülen son hedef, uzayda ve de denizin derinliklerinde bağımsız olarak sivil, askerî ve bilimsel hizmetler sunabilecek bir robottur.

Bir zamanlar zekî robotlar mevcut muydu? Süme-

rolog S.N. Kramer çivi yazısı bir tabletten şöyle bir pasaj çevirmiştir:

«Tanrıca inanna'ya teşvik edenler, yemek bilmeyenler, su bilmeyenlerdi. Serpilmiş yemekten yemiyor, kurban suyunu içmiyorlardı...»

Sümer Destanı Gılgamış'ta, Enkidu, Tanrıların muntıkasını bekleyen bekçiyi şöyle tanımlıyor:

«Bu adamı kılıçtan geçirmeden, eğer bir adamsa—bu tanrıyı öldürmeden, eğer o bir tanrıysa—adımlarımı kente çeviremeyeceğim... Ey Tanrım, bu şeyi görmeyen sen... dehşet içinde değilsin, bu şeyi görmüş olan ben, dehşet içinde titriyorum. Dişleri ejderha dişleri gibi, suratı aslan suratı gibi...»

Kaynaklar: UPI - S.N. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, Londra 1958 James Pritchard, Eski Ortadoğu Metinleri, Princeton, 1950.

ÜÇ

ÇÖZÜLMEMİŞ SIRLARIN CENNETİ MALTA

Bu jet çağında, Malta Adaları, Sicilya'nın 95 km. güneyindeki konumu ile, hani neredeyse, dış kapının hemen yanbaşıda gibidir.

Hemen her turistin ergeç dikkatini çeken ve kayalık adanın hemen her tarafında rastlanan o garip «oluklara» ikinci kez bir göz atmak istedim. 1975 yılında, *Arkeoloji Sözlüğü'nün*⁽³⁰⁾ Malta hanesinde şunlar yazıyordu:

«Yaklaşık M.Ö. 3200 çiyarında Sicilya'dan adaya birçok göçmen geldi. M.Ö. 2800-1900 arasında büyük taş tapınaklar kuruldu. Günümüze kadar uzanan otuz kadar tapınak, gelişmiş planlama ve üstün bir yapı tekniği sergilemektedir... Muhtemelen bu nüfusa, Batı Yunanistan'dan gelen savaşçı göçmenler de katılmıştır... Garip oluklar da aynı döneme aittir.»

Bu tuhaf olgunun ayrıntılı bir incelemesinden sonra bile, «oluklar»dan daha iyi bir sözcük gelmiyor aklıma.

Adaların en geniş olan ve başkent Valletta'yı barındıran Malta, yaklaşık 25 km. uzunluğunda, 12 km. genişliğindedir. Küçük Gozo ve Comino adaları da kendi açılarından çekici olmakla birlikte, Malta hem büyüklüğü hem de «olukları» ve «taş tapınakları» gibi çözülmemiş sırları sayesinde, diğerlerine pek şans tanımamaktadır.

Akdenizin bu takım adalarında güneş, deniz ve hava, insan ve bitki örtüsüne damgasını vurmuştur. Valletta'ya iniş sırasında, kumtaşından kübist bir dünyaya geldiğinizi düşünürsünüz. Düz damlı dört köşe binaları, birbiriyle ke-

şişen caddeleriyle sanki bir hükümrân tarafından bölünmüş pastel renkli adacıklara inersiniz.

1954 modeli eski bir Ford'un içinde Malta-Hilton'a doğru yol alırken, şoför, yeni sosyalist yönetimi övmekte oldukça cömertti. «İngilizleri de, işimize yaramayan diğerlerini de atacağız!» İlgilenip ilgilenmediğime aldırmaksızım, Dr. Dom Mintoff'un sağlam bir gelişmeyi sağlayabilecek bir süpermen olduğu konusunda da bilgi edindim.

Bu gelişmenin fazlaca bir işaretini göremedim. 11 vı' öncesi ziyaretim sırasında rastladığım nefis otelleri, güze! caddeleri, baştan çıkartıcı mağazaları ve bakımlı plajları) - la gerçek bir tatil cenneti olan belde, gösterişinden çok şeyler yitirmişti. 1974 Aralığında ada bağımsız bir cumhuriyet olmuştu ve süpermenin liderliği altında sosyalizmin o kurşunî cansıkıntısına doğru yol alıyordu. Gezi rehber ve kitapçılarından bu cennete atfedilenlerden çok az şey kalmıştı geriye. Birkaç gün içinde, artık buraya tali? yapmak için gelinmeyeceğini anlamış bulunuyordum. Mal-tali balıkçılar, her nasılsa, teknelerini gökkuşağı renklerine boyamayı sürdürüyorlardı. Bir an için Hong Kong'ı hatırladımsa da, Malta'da çerçöp ve hurdalardan eser yoktu

Adalılar, on altıncı yüzyılın sonlarına doğru aday! Avrupa Kültür merkezlerinden birine dönüştüren Malta Şövalyelerini olduğu kadar, «oluklar»! da yakinen biliyordu. Ne var ki, zerrece önemsenmeyen «oluklar»m korunması için Malta Hükümetince hiçbir girişimde bulunulmuyordu.

Zaman zaman bu «olukları» gezen turistlerin bazıları, bir zamanların demiryolu olmuş ve daha sonra değerli demirleri başka amaçlar için eritilmiş eski bir hatta dolaştığını düşünseler yeridir. Belki de bir kısım ziyaretçiler, söz konusu izlerin arabalar tarafından açılmış olabileceğini zannediyorlardır. Kaç tür açıklayıcı yaklaşım olduğunu bilemiyorum. Ama hiç değilse bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum.

Malta'nın olukları tarih öncesinin eşsiz bir bilmesidir. Malta ve Gozo'da bugün hâlâ yüzlercesi vardır

Bundan binlerce yıl önce ise, her iki ada da bu oluklarla kaplı idi. Bu yüzeysel karıklara bakınca, ve de birbirleriyle paralelliklerini görünce, doğal bir tepki olarak ilk düşünce ürünü «oluk»tur. Ne var ki, biraz daha yakından incele-nince, bu esrarengiz izlerin kelime karşılığı olarak «oluk» ile hiçbir ilgisinin olmadığı anlaşılır.

Oluktan oluğa hem açılış hem de uzantı olarak birçok farklılıklar söz konusudur. Özellikle eski başkent Mdina'nın güneybatısında, Dingli yakınlarında bu durum oldukça açıktır ve söz konusu noktadaki «oluklar», manevra sapağı gibi bir araya toplanmaktadırlar.

Bunlar gerçekten de «garip oluklar»dır ve arkeologların bile hayrete düşmelerine yol açmaktadırlar. Ovalardan geçmekte, tepeleri aşmakta, yanyana giderken birden birleşivermekte, aniden beklenmedik virajlar almakta veya doğrudan doğruya Akdeniz'in derinliklerine uzanmaktadır. Bir kısmı da, sivri kayalıkların bitiminde son bulmaktadır. Bu bölgelerde, kayalar ve «oluklar» hep birlikte sulara karışmış olmalıdır.

Bu izler, farklı özellikler içermektedir. 65 ile 123 cm. arasında değişik genişlikler arzetymekte; karıklar 70 cm. derinliğe kadar inmektedir. Mensija yakınlarındaki bir «oluk», bir tepenin çevresinde eğri çizmekte, kireçtaşı yüzeyde 72 santim kadar derinlik vermektedir.

Araba olukları teorisinden hareket edecek olursak, bu derinlikten böylesine virajların alınabilmesi hemen hemen imkânsızdır. Araba dingili ya böylesine derinliklerde hareket etmiş ya da en az 72 santim yüksekte yer almıştır. Diğer bir deyimle, bu dingile 1.5 metre çapında bir tekerlek gerekir; bu denli devasa bir tekerleğin, bu kidsî keskin virajları alması söz konusu olamaz. Kırılması, parçalanması kesindir. Bağımsız süspansiyon gibi bir yaklaşım, o günlerde bilinmemektedir ve de 1.5 m. yükseklikteki tekerlekler, ekskavatör çağrışımı yapmaktadır ki, bu dar oluklarda manevra yapabilmesi imkânsızdır.

Ünlü oluklar, birçok yerde paralel uzanıyor...

Bir kum sandığı deneyi, Malta oluklarını kullanan arabalar teorisinin gülnüçlüğünü ortaya koymak için yeterlidir. Oluğun derinliği... 72 cm., en derin yerindeki geniş-

fiği... 6 cm. Kavis bükülmesi, 84 m. (!) çapında bir kapalı daire çağrıştırmaktadır. 72 santimin de üzerinde olmalığı gereken tekerleklerden birini oluğa oturtun ve kavisler üzerinde hareket ettirin, hele hele kum sandığında da değil! Bu şartlar altında tekerleğin hareket etmesi imkân dışıdır. Kenarların kum yerine sert kayadan meydana gelmesi, tasavvur ötesi bir durum oluşturur. Her olukta iki tekerlek üzerinde yürüyen arabalar teorimizi arkeolojik bir çukura gömebiliriz.

Sırf gırgır olsun diye, çifte dingilli araba projesi geliştirecek olursak, durum iyiden iyiye imkansızlaşır. Kamyonların, zayıf lastiğı geniş bir lastikle destekleme olayıdır bu. Dönemeçlerde daha dar bir ikinci şerit: bulunmadığı için, iki tekerlekli araba projemizi de tarih öncesinin araba galerisinden çekip çıkarabiliriz.

San Pawl-Tat-Targa yakınlarında dört farklı oluk bir tek olukta birleşmekte, fakat aralarındaki açıklık büyük değişiklik arz etmektedir. Buyrun size Okus-Pokus. Hemen yakınlarda bir yerde, iki oluk birbiri ile kesişmektedir, fakat derinlikleri tamamen ayrıdır. Mensija dolaylarında demiryolu çalışması iyice düzensizleşmektedir. Oluk, 60 santimlik bir derinlik içerisinde iniş çıkışlar göstermekte, en derin noktada 11 santim, en yüksek noktada ise 20 santimlik bir genişliğe erişmektedir.

St. George koyu kıyılarında birçok bölgede ve de Dingli'nin güney kesiminde, «oluklar» doğrudan Akdeniz'in maviliklerine uzanıvermektedirler. Yakın zamanlara kadar, 'olukların' kıyının birkaç metre kadar yanbaşında ve su altında sona erdikleri ileri sürülüyordu ve de Akdeniz'in çok daha alçak seviyede olduğu bir zamandan kaldığı sanılıyordu. Yanlıştır! Dalgıçlar bu hatalı teoriyi düzeltmiş ve bilim adamlarına son buluşları sunmuşlardır. «Oluklar» denizin altında da, ayrıtı kayalık düzey üzerinde büyük derinliklere, doğru devam edip gitmektedir. Garip, ama gerçektir!

...bazen de esrarengiz bir biçimde kavisler çiziyorlar

Arkeologlar da bu denli geniş bir ağı, belirli bir amaca hizmet etmiş olabileceğini düşünmüşlerdir. Ve bu tür amacı aramışlardır da. 1970'lerde Tas Silg yakınlarında

bir Roma Tapınağı bulunmuş, bu tapmağın kalıntılarının daha da altında bu kez de bir Yunan Tapınağı gün ışığına çıkmıştır. Arkeologlar işin sonuna ulaştıklarını sanırken, bir başka sürprizle daha karşılaşmışlar; bir tabaka altında bu kez de ağır ve yekpare taşlar bulunmuş, bu taşlar kaldırılınca, yarım daire şeklinde bir megalitik tapmağın ön cephesi yüzyıllar süren uykusundan uyanmıştır.

Monolitik ve megalitik yapılarla ilgili olarak günümüzde yeterince bilgi sahibi olduğundan, ben çok kısa bir tanımlama ile yetineceğim. Monolit, Mısır'ın dikilitaşları ya da bağımsız menhirler (Kelt dilinde - uzun taş) türünde ki, bu türe Fransa'da Carnac yakınlarında rastlanmaktadır, sunî olarak düzenlenmiş taş bloklara verilen addır. Megalitik yapılar ise (Yunancada büyük taşlardan yapılmış mezarlar anlamına) ya geniş blok ve destekler aracılığı ile zemine raptedilir ya da toprağa gömülürler. Ayrıca kubbeli mezarlar da içerirler.

'Oluklar'ı açıklayabilmek için monolitlerden yararlanılmak istenmiştir. Hagar Qim yakınlarındaki harabeler, 5 m. yüksekliğinde ve 1.05 m. kalınlığındaki monolitlerden oluşmaktadır. Yine burada, devasa taş ölçülere sahip bir taş dilimi daha vardır. 7 m. uzunluğunda, 3.12 m. genişliğinde 64 santim kalınlığında gerçek bir canavardır bu!

Arkeologlar olukların, monolitlerin inşaat alanına nakli için açıldıkları ve taşıyıcı arabaların trafiği için kullanıldıklarını ileri sürmüşlerdir!

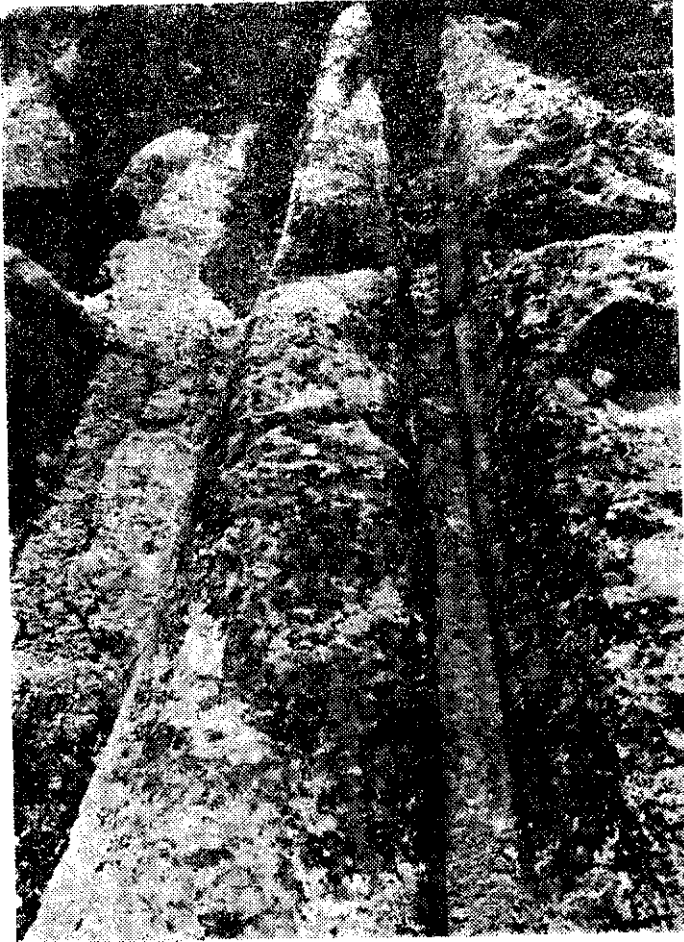
Teknolojik konulardaki tamamen yüzeysel bir bilgi düzeyi bile, bu teori ile hiçbir yere varılmayacağına kavranması için yeterlidir. Çünkü:

— Oluklar arasındaki açıklık birbirinden farklıdır. Arabaların seyir yönü değiştiği zaman, yeni boyutlara adapte olunamamak gerekir.

— Oluklar tek bir hat üzerinde değişikliğe uğra-

maktadır. Yoksa o günlerin yapımcıları, kauçuk dingil sistemi mi kullanmaktaydılar?

— Olukların kesitleri zemin üzerinde dik açı meydana getirmemektedir. Derinleştikçe, daralmaktadır. Eğer bu

Bazen 72 santime kadar derinleşiyorlar. Genişlikleri 65 ile 123 santim arasında değişiyor.

kesitler arabalar tarafından açıldıysa, kesitlerin yatay olmaları gerekir. Tekerleklerin uçlarının takoz biçiminde olabileceği tezine vereceğim karşılık da şudur ki, bu metod ile monolit gibi ağırlıkların taşınabilmesi düşünülemez. Böyle bir durumda hem serviste çukurların daha da derinleşmeleri gerekirdi. Son olarak da, yine tekerleklerin çapı gerçeğini vurgulamak zorundayım. Bu tür açıklamalar son derece zayıf kaçan kayıtlar ya da aptalca esprilerden öteye gidemez. Hadi öyleyse, söyleyin bakalım, bu oluklar nasıl açılmıştır?

Bir başka açıklama tarzına göz atalım.

Bu megalitik düzenin kurucuları malzemelerini dere-tepe aşırarak için hayvanlar tarafından çekilen kızaklar kullanıyor olabilirler miydi? Malta'nın tarih öncesi dönemlerinin sakinleri, böyle bir nakliye metodu düşünmüş olsalar bile, 'olukların' kızaklar tarafından açılmış olması söz konusu olamaz. Üstelik kızak sürücülerinin kendilerini sağlama almak için başvuracakları her yol, ani virajlar ve dönemeçlerle geçersiz kalmaya mahkûmdur.

Şimdi de bir başka açıklama:

Malzemelerinin büyük zorluklar arzeden nakliyesinin üstesinden gelebilmek için, ilkel sakinler, bir çeşit «tahta çatal» sistemi geliştirerek, dar bölümlerde hayvanın sırtına takılı ve iki ucu zemine raptedilen bir mekanizma oluşturmuşlardır. Ve monolitleri de çatalların uçlarına monte etmişlerdir. Btı cümbüşlü tablomun kusuruna bakmayın!

Çatal son derece katı olmalıdır. Uçları arasındaki genişlik değiştirilemez. Ayrıca, bu denli ağır bir yükü kaldırabilecek tahtanın cinsini ve de bu ağırlığı çekebilecek hayvanın türünü de bilmemiz gerekir. Maltalılar, dinazorlara koşum vurmuş, çelik kadar da sağlam bir cins tahta keşfetmiş olmalıdır. O zamanlar çelik henüz kullanılmadığına göre, çelik kadar kavi bir odun olmalıdır bu. Ne yazık ki, ne çatalların taşıma kapasitesi ne de çatal uçlarının meydana getirdiği kesitlerden hareket eden hipotezler, dar

'olukların' sırrını çözebilmek için yeterli olamamaktadır.

Hayvanlar tarafından çekilen araba, kızak veya çattallar teorisini çürütebilecek bir başka gerçek daha vardır.

Bu olukların basit sabanlarla açılabilmesine imkân var mı?

dır. Hayvanların aynı yoldan yıllar ve yıllar boyunca yürüdüklerini varsayarsak, arkalarında bir işaret, hiç değilse bu ağır yükün altında güç sarf ederken, yumuşak kireçtaşının üzerinde toynak izlerini bırakmaları gerektiğini düşünebiliriz. Söz konusu Malta olukları arasında bir tek bile toynak izi yoktur.

Maitalılar nakliye işlemi için «küre»ler kullanmışlardır! Gerçekten de Malta'nın dört bir yanında yüzlerce küre bulunmuştur. Hepsi de yumuşak kireçtaşından olup, değişik boylardadır. En büyükleri 60 santim, en ufakları ise 7 santim çapındadır. Yoksa tarih öncesi Maitalılar yuvarlanan küreler üzerinde yer alan arabalar mı bulmuşlardı? Harika! Demek, küreleri 'oluklara' oturtup, üzerlerine de monolitleri yüklediler. İşte her şey açıklanıyor. Oluklar arasındaki mesafelerin farklılığı da ortaya çıkıyor. Olukların virajları da anlam kazanıyor, birbirleriyle kesişmeleri de... Kürecikler, zemindeki açılmış belirli bir hattı izliyorlar ve de genişlik faktörü önemini yitiriyor.

Toplar yaklaşımı, bu sırrın çözümü müdür?

Ne yazık ki hayır. Bütün Malta Adaları kumtaşı, kireçtaşı ve de balçıkla kaplıdır. Ve bu taşların hepsi de yumuşaktır. Ve söz konusu kürecikler kireçtaştan yapılmıştır. Bir tonluk bir ağırlık bile pudrataşı gibi çözümleri veya kartopu gibi dağılmaları için yeterlidir. Ayrıca, bu tür küreler, boyutları her ne olursa olsun, 'oluklar' açamaz, dönemeçli bir kanal izlemekten öteye gidemezler. Ve yine 'oluklar' derinliğine değil, ancak yanlara doğru genişler. Küreler taşa 70 santimlik oyuklar açarsa, taşıdıkları muazzam yükün dışında, 1.5 metre çapında devasa kütleler olmaları gerekir. Bundan öte, son derece yoğun bir sürtünme de söz konusudur. Ve ne denli yoğun bir çekme kuvvetine, ihtiyaç vardır! Aitmiş santimden çok daha büyük çaplı küreler bulunmadıkça, bu teoriden hareket etnuk anlamsız olacaktır.

Ayrıca, Malta'da bu tür taşıma işlemlerini resmeden

araba kabartma veya tabloları da bulunmuş değildir. Nakliyyede böyle bir yöntem kullanılmış olsa idi, herhalde, birçok duvar resimleri barındıran ada halkı, tapınaklarına bunu da nakşetmeyi ihmal etmezdi.

Üstelik «olukların tapınaklar nedeniyle ortaya çıktığı söylenemez, çünkü söz konusu yolların hiçbiri tapınakların önüne uzanarak burada son bulmamaktadır. Tapınakların çevresinde dört bir yöne dağılmakta, tapınak bulunmayan yerlerde de ortaya çıkmakta, hatta civarda başka hiçbir harabenin mevcut olmadığı yerlerde de rastlanılmaktadır.

solukların haritaları çıkarılmış ya da ölçülmüş değildir. Hiç şüphesiz başbaşa yorucu bir iştir bu. Bazı bölgelerde, yer örtüsüne karışarak gözden kaybolmuşken, bir başka yerde yemden ortaya çıkmaktadır. Üzerlerinde evler inşa edilmiş, yüzyılların aşındırmasına uğramışlardır.

Vuvarların küreler yaklaşımı da, öümece.vl cu/mey-f yetmiyor.

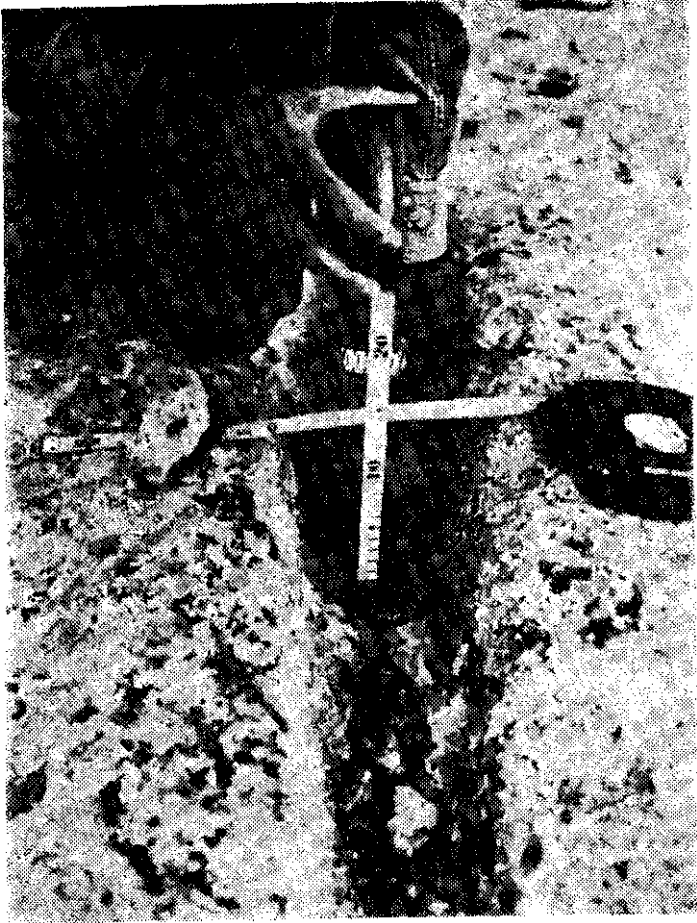
Bu «oluklar» labirentinin ne için kullanıldığı ya da kimin tarafından yapıldığını bir bilen yoktur. Günümüzde birkaç bilim dalıyla ilgili araştırmalardan bol bol söz edilir. Arkeologlar fizikçilere danışır, kimyacılar ve metalürjistler bu tür bilmecelerin çözümü için el ele verirler. Malta'da bu tür bir işbirliğinden söz edilemez.

«Oluklarda ilgili analizlerin, cehalet haritasında bomboş izler bırakacağı muhakkaktır. Taş küreler, tahta çatalar veya araba tekerlekleri, altlarındaki taş zemine sürtünürken iz mi bırakmışlardır? Geçmiş zamanların bu ulaşım araçları her ne olursa olsun, acaba küçük organizmaları kireçtaşı ve balçığın gözeneklerine nüfuz ettirmiş olabilir mi? Bu gözenekler arasından ortaya çıkarılacak fosil tozları gibi, kalıtlar olukların kökenine inişi sağlayabilir mi?

Bugün için denizlerin derinliklerinde kaybolan «oluklar»! araştırmada kullanılacak her türlü teknik imkânlarla, akademik merceğin altına koymamıza yarayacak vasıtalara sahibiz. Neden biri çıkıp da bu işi üstlenmez? İlkel geçmişimizden arta kalan bu olağanüstü bilmeciyi çözüme kavuşturmaksızın öylece bırakmalı mıyız? Normal hallerde bilim adına aşırı duygusal ve de susuz kalmış gibi istekli davranan biz Batılılar, neden bu konuda bu kadar ilgisiziz?

Çeşitli teorilerle ilgili araştırmamızda takvimlerin perisi masalına rastlamamak doğrusu şaşkıncı olur. Mısır piramitlerinden tutun da, Stonehenge m ünlü taşları, Peru Nazca'daki iniş alanlarına varana kadar sık sık ortaya çıkar bunlar. Malta'daki olukların da insan ömründen çok daha geniş zamanlan içine alan bir takvim sistemine ait: olduğu savı, tamamen açık olan bir soruya verilebilecek en aptalca «mantıklı» yanıttır.

Hemen her yerde, arkeolojinin bu tür yapraklı takvimleri satılığa çıkmıştır ve hemen her biri, yer seviyesinde dolaşaduran insanoğlunun hayal gücünü çok çok aşan

Yoksa taşı böylesine delen etkin bir asitle mi karşı karşıyayız?

dev bina ve komplekslerdir. Zekâsı kısıtlı Taş Devri Adamı, bu devasa işaretleri ilkbaharla sonbaharın gelişini belirlemek için mi dikmiştir? Tarih öncesi insanların geniş çapta tarımsal faaliyette bulunduğuna ilişkin olarak hiçbir

kayıt mevcut değildir. Bir parça tarımla uğraşmış olsalar bile, küçük nüfusları ve dar zamanları ile, böylesine insanüstü bir çaba isteyen işlerin üstesinden gelebilmeleri, bizim kendilerine yakıştırdığımız gibi, merkezî takvim istasyonları kurabilmeleri tek kelimeyle imkân dışıdır.

Eleştirmenler, beni atalarımızın olanaklarını ve kişisel başarılarını küçümsemekle suçlarlar ama, bu fırsattan yararlanarak şu noktayı vurgulamak isterim ki, *homo sapien* in bütün türleri şu yeryüzü üzerinde mevcut buldukları ilk günden bu yana, mevsimlerin değişikliğini belirlemek üzere «taş takvim» dediğimiz cinsten nesnelere gerek duymayacak kadar bir zekâ göstermişlerdir. Atalarımız doğayı gözlemleyerek kıştan sonra ilkbaharın geldiğini, yazın güneş, sonbaharın da soğukla özdeş olduğunu gayet iyi kavramışlardır.

Unutmadan vurgulayayım ki, birçok değişik alanlarda da söz konusu olduğu üzere, Malta taşlarıyla dinsel bir kültür arasında paralellikler kurmuşlardır. Ne tür bir kültür olduğu ise söylenmemiştir bizlere. Kuşbakışıyla, hangi tanrıların bu oluklar şebekesinden yararlandığını bilemiyoruz. Doğrusu bu kültür kuramının bir parçacık bile geçerliliği varsa, bu dinsel olukların yaydığı «mors alfabesi» mesajının ne olduğu, hangi tanrıların bu mesajı aldıklarını bilmek isterdim.

Arkeoloji Sözlüğü'nün megalitik tapınakların M.Ö. 2800-1900 yılları arasında yapılmış olduklarına ilişkin bir tahmin verdiği gibi daha önce yazmıştım. «Olukların tarih sahnesine çıkışı için de aynı dönemler, yani Neolitik Dönemin sona erişiyile Bronz Devri'nin başları, öne sürülmektedir.

Tamamen dayanaksızdır bunlar.

Kazılar ve mağara araştırmaları Malta'nın çok daha önceleri, M.Ö. 6000 dolaylarında yerleşim merkezi oldu-

ğunu göstermektedir. Tanrıça heykeliçikleri 5000 yıllıktır. Sicilyalılar M.Ö. 300, Fenikeliler ise M.Ö. 1400 tarihlerinde gelmişlerdir.

Bilim adamları 'oluklar'ı Bronz Devri'ne uğlayadursunlâr, bu nesnelere 'Neolitik' Devirden kalmış olabileceği fikrini savunan bir kişiye bile rastlamadım. Bu küçük tarih kaydırması bile aslında yeterli olamaz. O devrin insanların zekî balıklar mıydı? Yoksa şnorkelli, tahta hava pompalı, şeffaf göz bölümleriyle bronzdan dalgıç kıyafetleri kullanarak mı su düzeyinin altındaki 'oluklar'ı da açmayı başardılar?

İçtenlikle söylemek gerekirse, bilinmeyene doğru kaçıyoruz.. Bazı arkeologlar ise, bu oluklar şebekesinin on bin yıl önce bile mevcut olabileceğini iddia ediyorlar, böylece bugün deniz altında kalan bölümlerinin ana karanın parçası olduğu zamanlara ulaşmış oluyorlar. Fakat hele bir kulak verin bana — kesim işi için neler kullandı bu insanlar — nasıl deldiler, nasıl yonttular ve de bu kilometrelerce uzanan çukurları nasıl kazdılar?

Sorunun cevabı, çakmak taşından yapıma araçlar olacaktır, tabiatıyla. Taş Devri Modası'nın yaratıcısı olan çakmak taşı, kireç taşına kıyasla çok daha sert olduğu için, daha akla yakındır bu karşılık. Ne var ki, jeologlar ne Malla'da ne komşu adalarda çakmak taşının izine bile rastlamamışlardır! Öyfeysc. Taş Devri'nin Oluklar şebekesi için elzem olan bu çakmak taşlarının büyük miktarlarda ithal edildiği sonucuna mı varacağız?

Bazı yorumculara göre, bütün bunların hepsi yanlışdır ve bu olukları planlayıp inşa edenler. Yunanlı veya Fenikeli göçmenlerdir. Neden olmasın? Fakat bu tez de bizi sıkıntıdan kurfarmamaktadır. Tarihin akışına ilişkin bütün kayıtlarda görüleceği gibi, göçmenler yeni vatanlarına bilgi birikimlerini birlikte taşır ve pratiğe dökerler. Oysa ne Sicilya ne de Yunanistan'da bu tür «oluklar»ın izine bile rastlanılmış değildir.

Ne garip çelişkilerdir bütün bunlar! Denir ki, taş tapınaklar, son göçmenler gelmeden çok çok önce yapı-

mıştır. Delirmek işten değil. Yollar inşa edilirken faş tapınaklar çoktan mevcutsa, o zaman tapınaklara yapı malzemesi için düşünülmemişlerdir. «Olukların» inşa tarihinin M.Ö. 5000 yıllarına kadar indirilmesi görüşü de, Akdeniz'in bugünkü deniz seviyesine bundan 10.000 yıl önce ulaştığı gerçeği karşısında bocalar. Diğer bir deyimle, Batı Yunanistan'dan kopup gelen son göçmenler dalgasının «oluklar»ın yapıcılığını yüklenmesi söz konusu değildir.

Malta'yla ilgili «araba yolu» kuramına, sırf yanlış arkeolojik yaklaşımlara örnek olsun diye değindim. Bin türlü açıklama vardır, fakat üstteki cilaları kazıyacak olursanız, kendinden geçmiş harabe ortaya çıkar. Her ne ise, uzmanlık kitapları ve benzerlerinde, okuyucunun karşılaşacağı belki de en önemsiz ve uyduruk bölüm, konunun çözümlüyle ilgili olan son kısımlardır. Farklı görüşleri hoşgörüle karşılayamayan okulların da eğitim sistemi budur. Oysa önemli olan, bir sorunun cevaplandırılabilmesi değil, ortaya konulmasıdır. Bilmeceye getirilecek son çözüm çok daha değersizdir.

Tarih öncesi devirlerde, dünyama bir başka yerinde tekrarlanmayan birtakım garip şeylerin olup bittiği açıktır. Ada, birileri ya da birşeyler için merkez teşkil etmiş olmalıdır. Bir diğer görüş de, çukurlara metal alaşımları akıtıldığı şeklindedir. Fakat, çukurların, metalin henüz kullanılmadığı devirlerde oluşmuş olması, bu tezi de çürütmektedir. Buzul Devri sonrasında Akdeniz seviyesinde olan değişiklik, bunun kesin kanıtıdır.

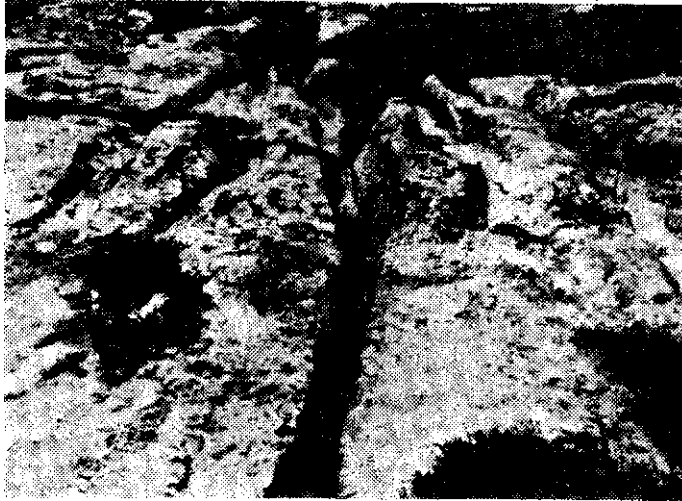
Belki şu yaklaşım bir parçacık düşünülebilir. Tarih öncesi devirlerde yaşayan dinazor türü sürüngenler mi açmışlardır bu izleri? Paralel uzanan, aniden kesişen ya da dönemeçler alan hatlar da, dinazorlarla ilgili bilgilerimizle uyuşmamaktadır. Çünkü bu hayvanlar yerküre üzerinde asla düzenli izler bırakmamışlardır.

-Oluklar ın açık deniz kanalları olduğu yaklaşımını da bir kenara bırakabiliriz. Herkes bilir ki, su daima te-

peden aşağı en alçak noktaya doğru akar. Oysa «oluklar» dere-tepe aşmakta, ovaları dolaşmaktadır. Suyun, belirli bir eğimi tırmanabilmesi için, yüksek bir basınca ve borulara gerek vardır. Malta'da boru veya boru kalıntısı da bulunmuş değildir. O günlerde, bu tür bir kanallar ağı açacak kadar akıllı biri çıkmış ise, bu kişinin iki nokta arasında en yakın mesafe olan doğrular yerine bir sürü karmaşık zig-zaglardan hareket'edeceği söylenemez.

Bu nitelikte bir kanalizasyon sistemiyle sulama yapıldığı da iddia edilebilir. Fakat ada, bütün devirlerde kayalık ve tarım yönünden fakir olagelmıştır. Hiçbir şey yetişmemiştir. Humus (karatoprak) bile ithal edilmiştir! Daha kırk yıl öncesine varana kadar, gemilerine su almak için yanan kaptanlardan para yerine .humus talep edilirdi!

Bunlardan başka da birtakım açıklamalar olmalıdır!

Kanalizasyon sistemi mi? Su, pompalanmadan, yukarı doğru nasıl yol alabilir? Hiçbir kaynak olmadığına göre su nereden geliyordu?.

Bugün bizce bilinmeyen doğal bir ürünün yetiştirildiği yataklar olabilirler mi? Yoksa «olukların» diplerinde ipek-böcekleri mi yetiştiriliyordu? Gıda için bu yola başvuran tarih öncesinin bilinmeyen bir «deniz yosunu kültürü» ile mi karcı karşıyayız? Böyle birçok soru üretebiliriz. Bu şebekenin kitlesel üretimi kimlere yönelikti? Ada yerlilerinin bu kadar çok ürünü kendileri kullanamayacakları bir yana, üstelik, daha önce de söylediğim gibi, tarih öncesi deniz ticaretiyle ilgili de hiçbir kayıt mevcut değildir. Ayrıca, çiftçilerin tarlalarının da yanyana açıldığı, tepelerden aşip vadilere kavuşmadığı da bir başka gerçektir.

«Oluklar» o garip eğimli ve dönüşler hatlarıyla modası geçmiş bir yazı tarzı olabilir mi? Suyun altında kalan kısımlar hatırlandığında bu çekici spekülasyon da sıfırı tüketmektedir. Suyun dibinde kalan yazıları kim okuyabilirdi ki?

Bu yazı; saçmalığını kabul edip de, Akdeniz'in yükselmesinden öncelerine bağlasak bile, bu defa da bir başka soru çıkmaktadır karşımıza. Söz konusu yazıların okuyucularının uçma yeteneğine sahip olduklarını teslim etmeliyiz. Aksi takdirde, çok geniş bir saha kaplayan yazılar hiç kimsenin işine yaramayacaktır.

Mikroskobun altına bir ütöpik görüş daha itelim. «Oluklar,» dökülen özel metal alaşım sayesinde, dev bir anten işlevi mi görüyordu? On bin yılı aşan bir zaman öncesinde, metalin bile bilinmediği bir çağda, bu eserin inşacıları kimlerdi? Taş tapınakların yapımcıları bile değil diler üstelik.

Herhangi bir noktayı atladım, gözden bir şeyler kacırdım mı? Sanmıyorum.

Taş tapmaklar, Malta'nın ilk sâkinlerinin büyük bir kıskançlıkla tanrılarına adadıkları taştan bir «şahadet» alâmeti idi ve semavî varlıklarına karşı emek sarfından kaçınmamışlardı. Bildiğiniz gibi, benim 'tanrılar' yaklaşı-

ramdan anladığım hayâli kalıplar, düşünce ürünleri değil, gerçek ve de fizik yönden son derece aktif varlıklardır.

Tarih öncesinde, benim «tanrılarım»ın Malta'yı kendi hedefleri için seçip seçmediklerini düşünüyorum. Ve burada meydana getirdikleri herhangi bir şey yüzünden, Maltalıların, bu tanrılarının anısına ve de dünya dışı varlıklara biatlarının bir nişanesi olarak bu işaretleri açıp açmadıkları sorusu aklıma takılıyor.

Malta'daki Hilton Oteli'nin Genel Müdürü Mr. de Piro, «olukların» insan eliyle ve de keskinlerle kayalardan açıldığı tezini savunuyor. «Peki bütün bu çabalar niyeydi?» diye sordum kendisine.

«Bildiginiz gibi at, eşek veya öküz gibi evcil hayvanları belirli bir yoldan götürüp getirmeye alıştırdıysanız, ahırının yolunu artık kendiliğinden bulur. Belki de hayvanların boynunda yerlere sürtünen garip bir nesne asılı idi. Ve de yıllar yılı aşağı yukarı gide gele, bu izleri bıraktılar.»

Çekici bir yaklaşım, fakat hiç de iz üzerinde okluğum kanısını uyandırmadı bende.

San Pawl Tat-Targa Kireç Bayın, Ghargur ve Naxxar kentleri arasında kalır. Her türlü hava şartlarına, rüzgâra, sıcak ve soğuğa maruz bulunan tepelik, olduğu gibi «oluklar*la kaplıdır! Paralel çiftli bir hat tepeye tırmanır, aniden aşağıya doğru döner ve kıyıdaki evlerin arasında kaybolur. En az altı çift «oluk» daha aynı bükümde kesişir. Kavşak noktaları yalnızca hayvanların başının altından çıkacak cinsten değildir. Dik açılı kesişmeler ve 81 santime kadar giren derinlikler, bunları açmaya kalkışacak hayvanın olsa olsa kemiklerini kırabilir. Üstelik, bazı oluklar tedricî bir biçimde yavaş yavaş ortadan kaybolmaktadır. Peki o zaman ne gelmiştir bu hayvanların başlarına? Ayakları tarafından açılan patikalar nerededir peki? Fazla derin olan çukurlar hayvanlar tarafından açılmış olamaz.

Hiç de hayvanlar tarafından açılmışa benzemiyorlar.

Bunlar aniden sona erince hayvanlar nereye gitmiştir? Yoksa birer helikopterle mi aldırılmışlardır oldukları yerden?

«Oluklar»! taş tapmakların yapımına bağlayan teori, daha bir çekicidir ve ilk bakışta diğerlerinden daha mantık-

lı gözükür. Adadaki otuz adet taş tapınak, masif taş bloktan māmül yapıları ve menhirleriyle tanrısal boyutlar arzeder. Malta'nın yüzölçümü 247 kilometrekare, Gozo'nunki ise 76 kilometrekaredir. Hagar Qim tapmağında bulunan tahtalar üzerinde radyokarbon metodu ile yeni tarihleme çalışmaları yapılmıştır. Yapım için öngörülen tarih M.Ö. 4000'dir. En eski yerleşim merkezlerinin kuruluşu M.Ö. 1000'den geri gitmeyen Romalılarla, ilk toprak fetihleri M.Ö. 1200-900 aralarına rastlayan Yunanlılar, o tarihlerde henüz tarih sahnesinde aktif değillerdir. Bu durum, uygarlığın Avrupa'ya Babil ve Mısır üzerinden Sümer'den yayıldığı görüşünü çürütür. Malta'nın mimarî mucizeleri Taş Devri'nde meydana gelmiştir!

Yine de bu C-14 metoduna pek fazla güvenmem. Çünkü atmosferdeki radyoaktif C-14 izotoplarıyla sabit bir ilişki esasına dayanır. Ve bana göre, tahta veya kemik bulutları da, söz konusu yapının arkeolojik zamanlaması için sağlıklı bir veri değildir. Hagar Qim'in M.Ö. 4000'lere dayandırılması her şeye rağmen memnuniyet vericidir. Hiç değilse asgarî bir zamanlama çıkmıştır ortaya. Tapınağın, yapımcılarının tahta artıklarının tamamen ortadan kalkmış olabileceği bir zaman kadar eski olduğunu söyleyebiliriz.

Ayrıca, Hagar Qim de Malta diyaleğinden gelme bir sözcüktür ve de «taşlara niyaz edilmiş» gibi bir anlama gelmektedir. Bölgesel arkeoloğlara göre, Hagar Qim tapınağı, Fenike ilahlarına adanmıştır. Milattan Önce 4000'lerde mi? Tuhaftır. Antik Çağın Erguvan Kralığı'nın?) bu kadar erken bir tarihte de mevcut bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur.

«Oluklar» ille de tapmalara bağlanacak olursa, mantık açısından bu yapılara doğru uzanmaları gerekir ki, durum bunun tam tersidir. Otuz tapınak adanın çeşitli köşelerine dağılmış durumdadır ve hatlar çevrelerinden tamamen bağımsız bir biçimde gelip geçmektedir.

Tarxien Kompleksi Paola Kenti yakınlarındadır. Hagar Qim, güney kıyısındaki Mnajdra yakınlarındaki tapınaktan yalnızca birkaç yüz metre uzaklıktadır. Skorba Ta-

Hagar Qim taş tapınağı. Bu noktaya ulaşan bir tek kanal mevcut değil.

pınağı bir köyün ortasındadır. Öte yandan Malta prehistorik yapılarının en heybetlisi olan Ggantija Tapınağı komşu Gozo adasındadır. Önemli olan «tapınaklar mı - yoksa oluklar mı önce» sorusuna bir karşılık bulmaktır. Aynen o klasik «yumurta mı tavuk mu» tekerlemesi gibi çok zor bir sorudur bu.

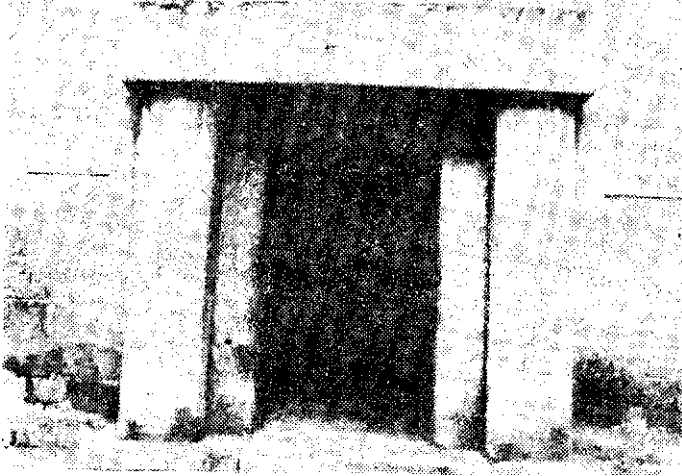
Dev monolitler orada böylece yatadurmaktadırlar. Üzerlerinden onca yüzyıllar geçmiş, kaç çeşit iklim atlamışlardır. Gözümüz oluklara gidecek olsa, yine ne kadar çok yağmurlarla yıkandıklarını, ne buz gibi soğuklar ve ne yakıcı sıcaklar geçirmiş olduklarını düşünürüz. İlk başlarda acaba daha mı derinlerdeydiler? Zamanla daha üst düzeye mi çıktılar? Bir tek şey kesindir ki, Akdeniz bugünkü seviyesini almadan önce de oradaydılar. Bu sonuç, tapınakların da Buz Devrinden öncesine ait oldukları anlamına gelir mi? Bilemiyoruz, fakat varsayımlar paralel seyrediyor. Ben yine de, cüretli birtakım kuramlarımı or-

îaya koymadan önce, Malta'nın «oluklar» ve «tapınakları» mn yanısıra, sergilediği bir başka eşsiz özelliğe daha değinmek istiyorum.

Saflieni'de, Valetta'nın güneydoğusunda, Paole Kenti (12 000 nüfuslu) yakınlarında Hal Saflieni Hypogeum'u, ziyaretçileri hayrete düşürür. Hypogeum Yunaricadan alınmadır ve (hypo: altı, gaia: toprak) «yeraltı odası» gibi bir anlama gelir. Arkeolojik literatürde hypogeum kavramı daha ziyade gizli yeraltı mezar odaları ile yine gizli mabetler için kullanılmaktadır.

Yeraltı odalarına geçmek için gireceğiniz evin, sokaktaki benzerlerinden farkı ağır putreller taşıyan dört adet dikdörtgen sütundan oluşan masif kapısıdır. Duvarında mermer bir tabelâda şöyle yazar: HAL-SAFLİENİ PRE-HİSTORİKHYPOGEUM'U.

Bu konudaki literatür, övgülerinde bir parça müsrif davranmıştı. Günün olanca yorgunluğunu taşıyarak kapı-

Hal Saflieni Hypogeum'tmun giriş kapısı.

nın önüne geldiğimde, bütün yükü omuzlarıma binen iki kameranın da ağırlıkları ile, girip girmemekte tereddüt etmiştim. Günlerdir, acımasız bir güneş, adayı kavurup duruyordu. Öyle bir hava vardı ki, araştırma yapmak için son iştahı da kayboluyordu insanın. Gömleğim ve pantolonum vücuduma yapışmıştı. Sonunda içeri girmeye karar verdim. Hypogeum'un serinliğinde bir on beş dakika kalmak bayağı iyi gelecekti. Orada bütün bir gün kaldım ve ne halde olduğum tamamen aklımdan çıkıp gitti.

Giriş, zemin seviyesindedir. Sonra üç kat daha iner-siniz. Benim karşıma, karanlıkların içinden beliren iki metrelik, heybetli bir Maltah çıktı, bir hışımla kameralarımı elimden kaptı. Şaşkınlığımı ve tartışmaya hazırlandığımı görünce alelacele ekledi: «No caméras» ve belki İngilizce bilmem endişesi ile devam etti: «Défendu!» Kameraları tahta bir dolaba yerleştirdikten sonra eliyle işaret etti: «Voill»

Bugün, bile birçok müzede neden fotoğraf çektilermediğini anlayabilmiş değilim. Karşılığında bir ücret isteyebilirler, fakat herhalde tek neden bu değil ki, Paris'te Musée de Fhomme'daki bütün ödeme ısrarlarıma rağmen, yetkilileri ikna etmeyi başaramadım.

Kimi zaman da, arkeologların kemli alanlarına giren konuların aydınlatılmasından pek hoşnut kalmadıkları zehabına kapılıyorum.

Bahşiş denilen nesnenin mucizelerini deneylerle yaşamış olduğum için Maltah devin avuçuna iki Malta Lirası sıkıştırdımsa da, pek para etmedi. Bahşişi kabullendi, fakat kameralarımı vermedi.

Yalnızca 1.68'lik yüz hizama doğru eğilerek ciddi bir ifadeyle kulağıma fısıldadı: «Bayım, burası kutsal bir yerdir!* Kutsal bir yer olduğu su götürmezdi, ben de mesele çıkarmayacak kadar uysaldım. Fotoğraf çekmeye degecek bir şeyle karşılaşırsam, nasıl olsa bir yolunu bulurum diye geçiriyordum aklımdan.

Derken kamera bekçisinin bir e! çırpması ile kendisinden birkaç santim daha uzun ikinci bir dev daha be-Hriverdi. Küçük bürodan çıkan bu ikinci de katılınca, bir anda devler arasında kalıvermişim. Birinciye kıyasla daha da gençti. Boynuna kırmızı ipekten bir kaşkol sarmış, kalasına da bir bere geçirmişti. Değişik dillerden meydana gelen karmaşık bir Fransızca ile anlatmaya çalıştıklarından üç şey anladım ki, birincisinin İngilizcesi daha iyi olmalıydı. Ve de biri müze diğeri de hypogeum olmak üzere görülebilecek iki şey vardı. İçerideki dört adet camekânlı kasayı düşünecek olursak, müze sözü biraz abartma olur. Her ikisini de görmek istedim. Genç deve de iki lira toka edip, anlatacaklarını İngilizce olarak nakletmesini istedim. Birlikte camekânlara doğru yürüdük.

1902'de şimdi içinde bulunmakta olduğumuz evin inşası sırasında bir şans eseri olarak bulunan Hypogeum, varlığını bu kasvetli binaya borçlu idi anlayacağınız. Mutlu bir rastlantı idi kısacası.

Dev adamım bana göstermeden de neyle ilgileneceğimi biliyordum. Söz konusu nesne, 10 santim boyunda çömlekten bir heykelcikti. Ana Tanrıça diye biliniyor, bazı kitaplarda ise »Uyuyan Kadın» diye geçiyordu. Dört ayak üzerindeki bir kabuğun içine uzanmıştı; tıknaz gövdesi, ancak kaplumbağa kabuğuna benzetebileceğim bir örtüye sannmıştı; bir kolunu kıvrarak başının altına yerleştirmişti; kısacık, bodur bacakları vardı.

Doğrusu, Ana Tanrıça'dan söz edilir, üstelik bu sözler Neolitik Devir'e bağlanırsa, kulak kabartmadan edemem. Taş Devri artistleri, Ana Tanrıça'yı çizimlemeye neden böylesine düşküdüler? Ana Tanrıça gerçek anlamda ne ifade ediyordu? Bu figürler tanrıların'anası şeklinde mi yorumlanmalıydı? Koskoca bir saçmalaktan başka bir şey değildir bu yaklaşım. Taş Devri artistlerinin dünyasında tanrılar bağımsızdır; ne aileleri, ne de anneleri vardır.

Taş Devri Ana Tanrıçası'nın tıpatıp kopyalan (oriji-

Uyuyan Tanrıça heykelciği.

nali Valetta'daki Ulusal Müze'dedir) La Gravette'de, Laus-sel'de, Lespugue'da (Fransa); Çukurca'da (Türkiye); Kost-yenko'da (Ukrayna); Willendorf'ta (Avusturya) ve Peters-fels'te (Almanya) bulunmuştur.

Ana Tanrıça sözcüğü bizim zamanımızın bir ürünüdür. Taş Devri artistlerinin «Ana Tanrıça» sözcüğünü kavrayabileceklerini herhalde pek iddia edemeyiz. Bizim o çok akıllı isnatlarımız sınıflandırma konusunda pek bir ustalık gösterir, fakat arzedilen nesnelere gerçek anlamlarını yakıştırıp yakıştırmadıkları konusu ise oldukça şüphe götürür. Her neyse! Bu heykelciklerin, dişi model ve belirli biçimleriyle mutlaka belirli bir anlam ifade etmeleri gerekir. (Yöreceğiz bakalım...

Birlikte merdivenleri inerken, devim, şimdi göreceğim nesnenin bir şans eseri bu yüzyılın başlarında bulunduğunu anlatıyordu. Klasik edebiyattan yabancı değildim bu konuya. Orijinal girişin, yeraltı dünyasına açılan kapının, ortasında dört köşe delikli bir taşla kapalı olduğu ve bu taşın limanın üzerindeki bir tepede yer aldığından haberdar-

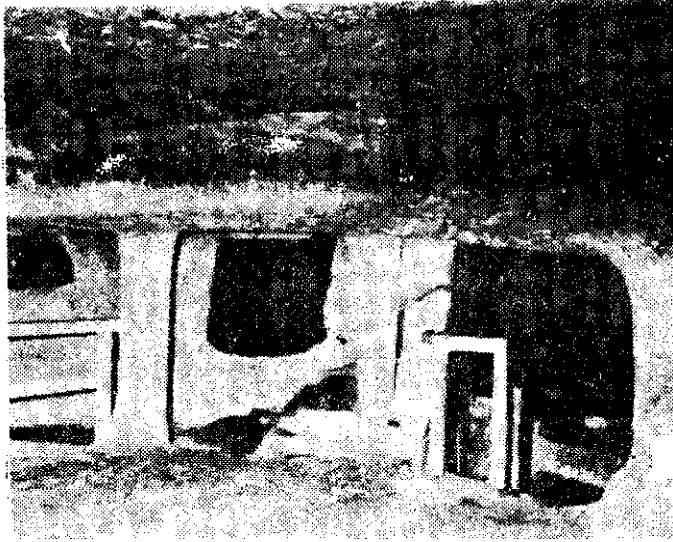
dım. Burada bir duvar inşa edilmiş ve giriş koruma altına alınmıştı.

Doğuştan usta bir geveze olan rehberim, daha önce binlerce kez yapmış olduğu gibi, helezon! merdivenleri ihtiyatla iniyordu. Aşağılara indikçe sessizleşiyordu. Sonunda öyle bir hale geldi ki, herhangi bir soru yönelttiğim zaman, kulağıma fısıldamaya başladı.

Orta katın ana salonuna varınca, «harika» demekten kendimi alamadım ve sordum: «Neden buradaki tek ziyaretçi benim?»

Yavaşça kulağıma fısıldadı: «Maltalılar kehânetten korktukları için gelmezler. Otelden turistleri gönderirler ama, artık sezon kapandı.»

Eğer tarihlendirmelerimiz doğru ise, bundan 6500 yıl kadar önce. inanç rahibi kişiler bu -salona gelerek bir

Yeryüzünün 11.5 m. kadar aşağılarına iniyorsunuz,,

sonraki kapıdan girilen kehânet odasında, rahiplere, gördükleri düşleri yorumlatırlarmış. Bu mekânın olağanüstü akustığı hakkında bir şeyler okurmuştum, fakat yavaşça fısıldanan birkaç kelimenin bile bir anda büyüyerek bütün her tarafta yankılanması karşısında etkilenmekten kendimi alamadım. Genç dev, ne düşündüğümü anlamış gibi elimden tutarak duvardaki oyuklardan birinin önüne sürükledi. Oyuğun tam karşısında birtakım uzun sadalar çıkarmaya koyuldu:

«Oooooohhhaaaaa» ve de «Uuuuuuhhhiiii!»

Devin çılgınlıkları, en gürültülü bir diskoteğe taş çıkarırCasına, sanki Hi-Fi bir sistem kurulmuş gibi dört bir yana dağıldı. En küçük fısıldamaları bile, amplifikatörden yayılırcasına diğer bütün oluk ve çıkıntılara kadar yansiyordu.

Ben de denemek istedim. Oval oyuğa sokulup uzun bir 'evet'te ben çıktım. Sesimi yükselttikçe rezonans artıyor; etkin bir bariton gibi peşlere düştükçe de, sesimin vibrasyonu ve ekosu her köşeden duyuluyordu. Oyuğun belli bir köşesinden çıkan yankının, özellikle berrak olduğu dikkatimden kaçmadı. Sesimi doğrudan o tarafa yönelttim ve sonunda, kaya oyuğunun gerçek bir amplifikatör fonksiyonu gördüğüne karar verdim. Gitarın rezonans kutusu gibi idi adeta. Sanıyorum ki, kayanın diğer oyuklarla olan görünmeyen bağlantıları sesimi alarak, salonun geri kalan kısımlarına da yayıyordu.

Yanımda bir bayan olmadığı için deneyemedim ama, bu harika amplifikatör yalnızca erkek seslerini böylece yayıyor, bir kadın ziyaretçi sesini ne kadar yükseltirse yükseltsin, akustik etkiyi göstermiyormuş. Malta'yı bir kez de, yanımda bir bayanla ziyaret etmeliydim.

Gezilerim boyunca, üzerimde olağanüstü izler bırakan çok yerler gördüm. Yukarı Mısır'daki Kral Mezarları ve piramitlerden Türkiye'deki taş anıtlara; Cuzco tepelerindeki Sacsayhuaman hisarından Tiahuanaco'nun su kanalları ve Paskalya Adaları'nın dev heykellerine varana kadar çok

Mikrofon ve amplifikatör görevi yapan kovuk.

yer gezdim. Fakat bu Hypogeum nefesimi kesti. Hepsinden daha bir değişik yerd burası.

Koridorlar, odalar ve ana salondan ayrılan patikalar, küçük odacıklar, iki resimli tavan, kovuklar sanki mükemmel bir planın parçası idiler. Hem kovuklar hem de sütunlar kubbeyi taşıyan bütün bölümler, masif kaya üzerinde hatasız bir çalışma ürünü sergilemekteydi. Kubbe bile muntazam eğimli monolitlerden oluşmaktaydı.

«Bütün bunları Taş Devri insanları mı yaptı?» diye sordum bu şaşkınlığımdan zevk alan devime. Beresini eline alıp buruşturdu ve uzun bir sessizlikten sonra karşılık verdi:

«Bütün bunların çekiçle gerçekleştirildiğini söylüyorlar...»

‘Söylüyorlar’ derken, arkeologları kastediyordu. Ce-

vabı şüphe ve tereddüt doluydu. Bu mağaraları her gün geze geze, atalarının bu eseri çekiçle açtıklarına ilişkin bir teori geliştirmişti.

Cep fenerimi kullanmama izin vermişlerdi. Sütunların kıvrımlarını, oyukları, kubbenin bölümlerini, ustaca çalışma izlerini rahatça görebiliyordum. Oyukları meydana getiren monolitler tabandan boğum yapmadan kıvrılıyorlardı ve zeminle aynı taştandı. Dahiyane bir yapı tarzının kirşleri gibi, üstlerindeki kalan monolitler kıvrılarak kubbede birleşiyordu.

Ne tür kehânetlerdi burada söylenenler? Üç mü, dört mü, yoksa beş bin yıl önce mi? Kehânet için başvuranlar Fenikeliler veya Yunanlılar değildi. Mabet binlerce yıl göçmenlerden gizlenmişti. Fenikeli ve Yunanlı fâtilhler M.Ö. 1400 ilâ 800 arasında gelmişlerdi, oysa burada bulunan mezarlar için onlardan 1000 yıl ötesi, M.Ö. 2500 gibi bir tarih biçilmişti.

Sırık boylu rehberim üç adım aşağı indirerek bir zamanlar Tanrıça'nın durmuş olacağı bir oyuğa sürükledi. Bir taşla kapalı olan kovuğu işaret etti. Meğer bu tür birçok oyuk daha varmış ve içlerinden insan ve hayvan iskeletleri çıkıyormuş. Bu insan ve hayvanların kurban olup olmadıklarını ise bilen yokmuş. Birkaç bin yıl sonrası için bile korkunç bir fikir olmayı sürdürüyor bu düşünce.

Bizim bulunduğumuz orta kat giriş katının 11 m. kadar aşağısındaydı. Bir yedi basamak daha indik. Şimdi on iki metre aşağıda, bu üç katlı tarih öncesi kompleksin en alt katındaydık. Son bir adım daha atarak dikdörtgen bir zindanın ortasına daldık. Efsanelere göre davetsiz konukların, başbelâsı düşmanların ve insan kurbanların son yolculuklarına çıkarıldıkları yerd burası. Gönüllü olarak ölüme gidenler de ‘r’miş bu merdivenlerden. Burada karşılaşılan ölüm; 7000 iskelet, hâlâ esrarını korumakta.

Rehber kitaplardan birinde şunları okudum:

«Hakkında bir şey *bilinmeyen ilkel halkın* kehânet merkezi ve yeraltı tapmağı çeşitli bölme ve odalardan oluşur ve toprağın altında kayalardan üç kat şeklinde oyulmuştur.»

Bu özlü ve veciz belirlemeye, biz de —aynen «oluklar» içinde geçerli olduğu gibi— adada mevcut bulunmayan çakmak taşlarından oluşan çekiç ve baltalan eklesek yeridir.

Taş Devri, adını, o devir insanların taştan araçlar kullanmalarından alır. Ne var ki, Malta'da kireçtaşından daha sert olan çakmak taşı mevcut değildir. Üstelik deniz aşırı ülkelerden çakmak taşı adaya taşıyacak deniz filoları da yoktur. Bu tür gemiler henüz sahneye çıkmamıştır.

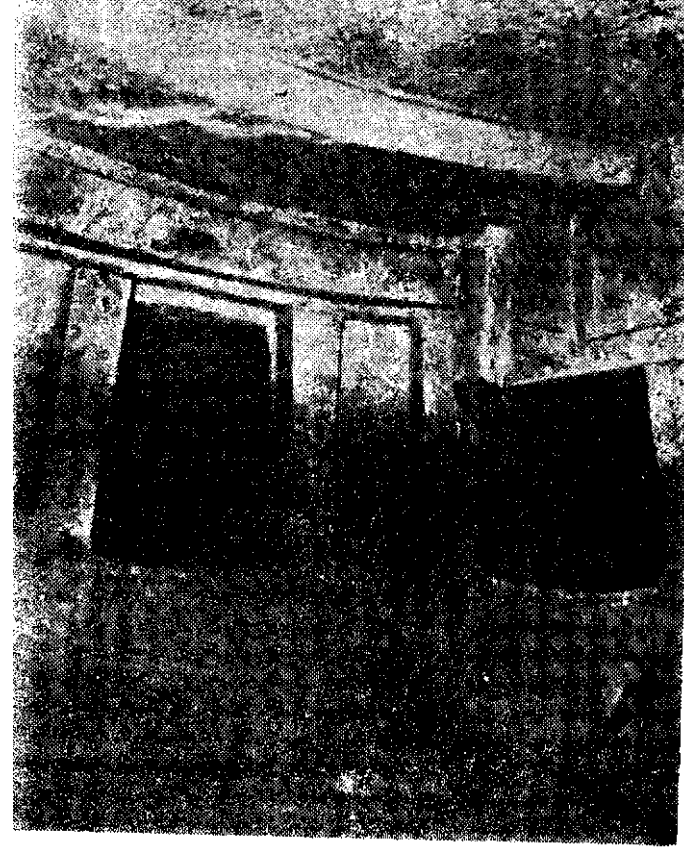
Malzeme sorununun çözülebileceği konusunda inat etsek bile, bilmece çözümsüz kalmaya mahkûmdur. Hypogeum hangi nedenle yerin üç kat altında inşa edilmiştir? Üstelik bir de yetenekli bir mimarî söz konusudur. Taşa indirilen ilk çekiç darbesinden itibaren hedef belli, çalışmanın akış safhaları planlanmış ve de duvarcılarının kullanımı koordine edilmiş olmalıdır.

Sırf eğlence olsun diye bir Taş Devri Mimarının çalışmasını hayâl etmeye çalışalım. Palmiye yapraklarına, tanrılar tarafından rüyasında aktarılan çizimler döktüreçektir de, daha önce izine bile rastlanılmamış kubbe yapıma hangi akla hizmet, cesaret edecektir?

Gözüpek taş devri mimarımız projesini yeraltında üç kat üzerine oluşturmaktadır. Bütün bu bilgileri nereden bulmuştur?

Taşları yontabilmek için gerekli olan yapı iskelesi nereden çıkmıştır? Hem duvarcı ustasını hem de masif kayaları **taşyan**'iskeleler...

Bizim cüretli mimarımız bu şaşkırtıcı planlarını kalfalara iletmiş, şu her işi bozucu âlet edevat sorunuysa bir anda havada kalıvermiştir. Taş Devri' an bilinen teknolojisinde bu âletlerin yeri yoktur. Aman ne acı, ne acı!

Sütunlardan nişlere kadar her şey monolitten yapılmış!

Yapı, daha önce değindiğim akustik sistem ve birinci sınıf bir havalandırma düzeniyle de geliştirilmiştir! Hypogeum gömme bir yapıdır. Üç katlı eseri gezen ister benim gibi yalnız bir turist, isterse yüzlerce kişi olsun, ısıda çok

az bir değişiklik olmaktadır. Oysa, radyatör gibi bir sürü insanın dolduğu kapalı yerlerde, havanın ne kadar çabuk ısındığı herkesin malûmudur. Saflıeni Hypogeum'u Türkiye'de Derinkuyu'nun yeraltışehirleri kadar ayrıntılı bir biçimde donanmıştır. Derinkuyu'da da yerin altındaki 13 katta da yazın ve kışın, ısı sabittir.

Derinkuyu konusunda bilim adamları, Hıristiyanlık sonrası yıllarda yapılmış olduğu üzerinde ağız birliği etmişlerdir (sanki o zamanda da adım başı ısı mühendislerine rastlanıyormuş gibi!) Bu doğru değildir, fakat bu tarihleme hiç değilse birinci sınıf havalandırma sistemi için açıklama olarak kabul edilmelidir. Hypogeum konusunda işin bu kadar kolayına kaçamayız. Buranın Taş Devri'nden kalma olduğu tartışmasız kabul olunmaktadır.

Taşların yapımı ve işlenmesi ile akustik olayı bir bilmece ise, Taş Devri'nin havalandırma sistemi tek kelimeyle şaşırtıcı olmaktan da öte bir durumdur.

Hypogeum'un üç katlı olarak inşa edildiği düşünülmüş, daha doğrusu salonlar ve kovuklar birbirlerinden mimari olarak farklılıklar gösterdiklerinden, bilim adamları böyle düşünmüşlerdir. Üst kattaki doğal oyuklar genişletilmiş ve perdahlanmıştır. Orta katın ana salonuyla yan odalarında henüz açıklanamayan bir çeşit yapay megalitik yöntem kullanılmıştır.

Yine de bu açıklama pek bir şey ifade etmemektedir. Akustik düzen ve havalandırma sistemi bütün Hypogeum için geçerli olduğuna göre, söz konusu farklı teknikler eşzamanlı olmalıdır. Bu nedenle, ilk mimar da halefleri de işin başından itibaren kompleksin bütünü için kesin bir görüşten yola çıkmışlardır. Eğer taştan bir eser ortaya koyarsanız, tadilatla da restorasyonlar söz konusu olamaz.

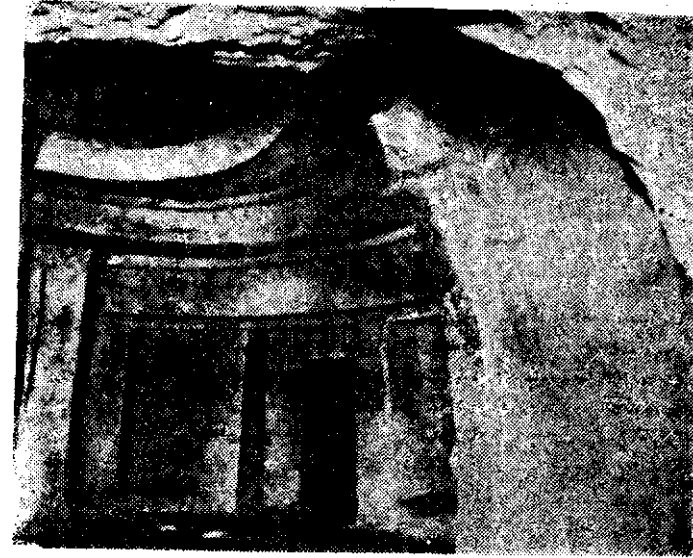
Bana göre, «oluklar», tapınaklar ve Hypogeum bu bölgeye 'tanrılar'ın elinin değdiği bir kanıttır.

Benim teorimi kavrayanlar için gereksiz, fakat eleştirirlerimin yapacakları ithamlara bir karşılık olmak üzere bir noktayı vurgulamamda yarar var. Ben 'tanrılar'm burada çalışmaya koyularak. «oluklar», tapınakları ve

Hypogeum'u inşa ettiklerini iddia etmiyorum. Benim spekülasyonum o «tanrıların veya o nesilden- gelenlerin Taş Devri insanının yararlandığı araç ve üstün tekniklere sahip oldukları görüşünden hareket etmektedir. Adaların ilk sakinlerinin, tanrıların talebi üzerine, neyi neden yaptıklarını bilmeden, şevkle çalışmış olmaları da kuvvetle muhtemeldir.

Görünürdeki bütün çelişkiler arasında bir bağ var mıdır? Tanrıları, insanları, olukları ve tapınakları bir potada toplayabilir miyiz?

Homer, İthaca Kralı Odysseus'un on yılı aşkın bir zamanla yaşadığı serüvenleri ve başına gelen felâketleri yazara Mora'nın güneydoğu ucundaki Malea burnunda korkunç bir fırtınaya tutularak sürüklenen gemileriyle birlikte tek gözlü devlerin; Kiklopların adasına düşer. Hâlâ Kik-

Yer altında üç kat. Taşlar ustaca oyulmuş ve kıvrımlar verilmiş.

lop duvarcılığının eseri olarak tanımlanan taş duvarları inşa ederler.

Bilimsel literatürde Kiklopların adasının bugünkü Sicilya olduğu tahmin edilmekteyse de, bunun böyle olması şart değildir.

Malta ve üç uyu adası, Sicilya'dan yalnızca 95 kilometre uzaklıktadır. Taş yapıları bir parçacık inceleyen herkes benim hissettiklerimi hissedecektir. Yoksa Kiklop duvarcılığının yaratıcıları ile mi karşı karşıyayız?

Bu Kikloplardan biri olan dev Polyphemus, Odysseus'u yakalar ve on iki yol arkadaşıyla birlikte bir mağaraya hapseder, kapısına da çok büyük bir kaya yerleştirir. Polyphemus'un rahatça yerinden oynatabildiği kaya parçasını Odysseus ile on iki arkadaşının kımıldatmaları bile imkânsızdır. Polyphemus, Tanrı Poseidon'un tek gözlü oğludur. Ve adadaki diğer tanrılar da tanrıların oğullarıdır!

Bir zamanlar gerçek olanın mitolojideki kaydı mıdır bu? Çok uzak bir geçmişte, Malta'da devler mi yaşamıştır?

Bir zamanlar devlerin var olduğunu hiç kimse inkâr edemez. Hemen bütün ilkel geleneklerde ve eski metinlerde bu devlerin tanrıların soyundan 'gökyüzünün çocukları' oldukları söylenir.

Tekvin'e göre (5, 18 ve devamı) Tanrı ile temas halindeki Enok'un 14. bölümünde şunları okuruz:

«Neden toprağın çocukları gibi yaptın ve dev çocukların babası oldun?»

Tekvin'in (6, 4) bölümünde şöyle yazar:

«...t^şŞeSı oğulları adam kızlarının güzel olduklarını gördüler, ve bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar...» «o günlerde hem de ondan sonra yeryüzünde iri adamlar vardı. Bunlar eski zamandan zorbalı, şöhretli adamlardı.»

Kebrâ Nagast'ın yüzüncü bölümünde şöyle bir paragraf vardır:

«Meleklerle çiftleşen Cain'in kızları hamile kalıyor, fakat hiçbiri doğuramıyor ve ölüyorlardı. Dölyataklarındaki meyvelerin bazıları ölüyor, bazıları ise annelerinin karınlarını yarıyor ve göbeklerinden dışarıya çıkıyorlardı. Bunlar büyüyüp yaşlandıkça, dev oluyorlardı...»

Bu da *Eskimoların Kitabı*'ndan:

«O günlerde yeryüzünde devler vardı...»

Baruk'ta kesin rakamlar da veriliyor:

«En Yüce yeryüzüne tufanı getirdi ve bütün etten kemikten olanlar ve de 4 090 000 dev yok etti.»

«*According to the Evidence*» adlı kitabımda devlerin ayak izlerinin fosil buluntularının fotoğraflarını vermiştim.

Mnajdra yakınlarındaki yıkık tapınak. Kiklopların eseri mi?

Bu da bu devlerin mevcudiyetlerinin son kesin kanıtıdır. Boyuna kendi kendimi tekrarlamak istemiyorum, fakat tarih öncesi devleriyle ilgili dokümanları sık sık tekrarlamak zorundayım. Aksi takdirde, «Fakat Bay Daeniken, devler hiçbir zaman varolmamıştır ki» şeklindeki çıkışlara muhatap olurum. İnsanlar, doğruluğu kabul edilemeyen şeyleri unutmaya ve değer vermemeye alışkındırlar.

«EĞER» sözcüğünü anlamlı bir biçimde heceleyerek vurgulayalım!

- Eğer Homer, Odysseus'unda manzum bir fanteziden hareket etmiyor da, gerçeklerden söz ediyor idiyse...
- Eğer Malta, Kiklopların adası idiyse...
- Odysseus'un yaşadığı yer burası idiyse...
- Kikloplar «düşen melekler»in, dünya dışı varlıkların soyundan idilerse...

... işte o zaman «oluklar»ın da, taş tapınakların da ve Hypogeum'un da bu tanrılar veya onların soyuyla doğrudan bir ilişkisi vardır.

Neden mi?

Bu oluklardan bir bölümünün Akdeniz'in derinliklerine uzandıklarını, yani son Buz Devri'nden öncesine dayandıklarını hatırlayalım. Klasik arkeoloji açısından o zaman zarfında teknolojik yeteneğe sahip insanlar yoktur. Bu mantıktan hareketle, söz konusu mirası bırakanlar Taş Devri sakinleri değilse, kimlerdir?

Tanrılar veya soyu, Malta'daki varlıklarıyla ilintili olarak bir işaret mi bırakmışlardır? Bu teknik miraslarının dışında, Hypogeum. örneğinde olduğu gibi, giriş kapıları henüz keşfedilememiş birtakım tohum bankaları da bırakmış olabilirler mi? Yoksa Ana Tanrıça bilmecenin son anahtarı mıdır? Gezegenimizin eski yöneticilerinin gövdelerinden alınmış son derece iyi korunan hücreler, kayaların altındaki megalitik mezarlarında bizleri mi bekliyor? Günün birinde mumyalanmış devlerin tabutları mı bulunacak?

İleri sürdüğüm bu fikirler aşırı değildir ve belirli bir

esasa dayanmaktadır. Firavunlar, Çin-Japon ve İnka İmparatorları en eski zamanlardan beri değişik biçimlerde mumyalanma işlemine tabi tutulmuşlardır. Öyleyse, «tanrıların oğulları» olan devler de, dünya dışı yaratıkların soyundan gelen bu ilk nesil de, aynı yöntemleri neden kullanmış olmasın ki?

İlk zekî insanlar, uzay yolculuğuna çıkan tanrıların çocuklarıysalar, şüphesiz bu göksel babalarından birtakım bilgiler edinmiş ve hatta, belki de şöyle bir emir almışlardır:

«Beden hücrelerinizi muhafaza edin. Onları, günün birinde kendi suretinizde varlıkların üretiminde kullanacaksınız!»

Malta yolculuğumuzun fotoğraflarını dosyalarken, birlikte çalıştığımız Willi Dünnerburger ilginç bir noktaya dik-katimi çekti. Malta'lı Ana Tanrıçanın tüm heykelticikleri,

Tarxien Tapınağı. Malta Adası, Kikloplara mı aitti?

gebe kadınları tasvir etmekteydi. Karınları sanki üçüz doğuracakmışçasına şiş, buna karşılık kalçaları da hemen hemen hiç yok gibiydi. Gövdelerinin alt kısmı, hiç kullanılmıyormuş gibi yağlıydı. Baldırlar belli belirsizdi ve şişkinlik hemen ayaklardan başlıyordu.

Hamile ana tanrıçalar.

Bir başka hamile ana tanrıça.

Bu tür bir görüntü karşısında, o devrin heykeltıraşlarının insan anatomisi üzerinde bilgi sahibi olmayacak kadar ilkel olduklarını söyleyerek işin içinden çıkabilirdik. Ne var ki, omuzlar ve kolların şekil mükemmelliği, bu tezi geçersiz kılıyordu. Ve bu heykellerin çoğunda da dört parmak açık oluyor, başparmak ise sanki doğum sancısının acılarını ifade etmek istercesine kalbi gösteriyordu. Ve bu kadınlar, normal ceninden daha yüklü bir şeyler mi taşı-maktaydılar? Kadınların vücudu, fetüsün anormal ağırlığı yüzünden mi öne doğru eğilmişti? Kalça ve dizlere etkide bulunan dokusal değişiklik ve cenini çevreleyen özel bir sıvı mıydı? Bu zavallı yaratıklar doğuma yakın, büyük bir zorlukla pati pati yürüyen ördeklere mi dönüyorlardı?

Bu görüş açısından değerlendirme yapılacak olursa, ana tanrıça da geçmişte devlerin mevcut bulunduğu- na ilişkin önemli kanıtlardan bir tanesidir. Kebra Nagast'tan, fetüsler aşırı büyüünce kendi kendine yarılan kadınları öğreniyoruz. Nippur kökenli Sümer çivi yazılarından bir tanesinde Hava tanrısı Enlil'in dünya çocuğu Ninlil'e tecavüz ettiği anlatılır. Ninlil, bu günahkâr tanrıya şöyle yalvarır:

«...vajinam öylesine küçük ki, cinsel ilişkiden anlamıyor. Dudaklarım öylesine küçük ki, öpmekten anlamıyor...»

Enlil'in dünya dışı varlıklardan mı, yoksa onlardan türeyen ilk nesilden mi olduğunu irdelemiyorum. Fakat bu Sümer metninden açıkça görülüyor ki, söz konusu erkek gövdesinin uzunları Ninlil adlı dünya kızınıninkine kıyasla aşırı derecede büyüktür.

Batıda yüzlerce yıldır esrarını koruyan bir başka konu daha vardır ki, aralarında her şeyleri bilme iddiasında profesörler de bulunan arkeologlar bile, bu konuda genellikle sessiz kalmaktadırlar. Malta'dan 2300 km. kuş uçuşu mesafesinde, Fransa'nın Atlantik kıyılarındaki Bretanya' sından söz ediyorum.

Buraya uğrayanlar, yalnızca bal' e sebze çeşitlerin-

den yararlanmak isteyen, ağzının tadını bilenler değildir. Bretanya yüzlerce yıl, gezginci ressamın —bugün onlara turist diyoruz— uğrak yeri olmuş ve bu cazibesi de binlerce «menhir» (taş dikitler)den kaynaklanmıştır.

Geçen sonbaharda Bretanya'da birkaç gün geçirdiğim şualarda, bir gece yarısı dolunay altında menhirlerin arasında dolaşmaya çıktım. Bir başka yıldızda, ya da dünyanın en ilkel bir arazisinde sandım kendimi.

Menhir'ler veya Kelt dilinden çevirisi ile «uzun taş» lar upuzun hayaletlere benzer gölgelerini düşürüyorlardı üzerime. Şekiller yığını bir dizi ışık oyunu gibi yansıyorlardı. Gölgelerin arasından olmayan tablolar görüyordum. Bazen insan suratları, bazen kollarında çocuğu ile bir anne. Derken arslanlar, kaplanlar, büyük sürüngenler ve örümcekler. Ayışığının bunaltıcı sessizliğinde çevremde dört dönmüyorlardı. Tarih öncesinin canavarları, efsanevi yaratıklar her an saldırıya geçebilecek bir uzaklıkta tetikte bekliyor; ben onlara yanaşacak olursam, anında yine tarih öncesinin taş yığınlarına dönüşüyorlardı. Geçmişe uzanan bir zaman yolculuğu yapıyordum.

Uzun Taşlar, hâlâ açıklanamamış bir düzen içerisinde dururlar. Bunlar buraya sürüklenmiş ya da Buz Devrinden arta kalmış şeylerdir.

Üçlü-on ikili sıraları ile bir anda taş kesilivermiş bir orduyu andırırlar. Bu taş' «asker»lerden en küçüğü yaklaşık bir metre boyundadır. Aralarındaki en büyük dev olan, Plouarzel yakınlarındaki Kerloas Menhiri'nin boyu 12 metre olup, ağırlığı 150 tondur. Kesinlikle en irileri ise Locmariaquer menhiri olup, bazı bölümleri parçalanmış ve, toprağa yatık haldedir. Tamamı sağlam ve dikik olarak düşünülecek olursa, boyu 20 metreyi bulur, ağırlığı ise 350 tonu aşar.

Kermario yakınlarında 100 metre genişliğinde ve 1.2 km. uzunluğundaki bir platform üzerinde, 10 sıra halinde tam 1029 adet menhir bulunmaktadır. Menec'te 11

sıralı 1169 uzun taş mevcut olup, bunlardan 70 tanesi bir yarım daire şeklinde ayrılmaktadırlar ki, bu şeklin biraz daha değişimine Kerlescan'da da rastlanmaktadır. 594 menhir'den 555 tanesi 13Tü ve 39'lu sıralar halinde daireler oluşturmaktadır. Kerzehro'da 10'luk sıralarla 1129 taş, Lagatjat'ta ise üçlü sıralar halinde 140 taş vardır.

Bu çizelge henüz tamamlanmamıştır, fakat bilinmeyen bir geçmişe dayanan bu muazzam çalışma hakkında yine de yeterli bir fikir vermektedir. Bretanya'daki menhirlerle Malta'daki megalitik yapıların bir ortak özelliği vardır ki, her ikisi de son Buzul Devri'nden önce yapılmıştır. Çünkü Malta'daki 'oluklar' Akdenize doğru yayılırken, Bretanya'nın sütunları da Atlantik Okyanus'unun maviliklerine utandırmaktadır!

Genellikle bir bölgenin yerli ri arasında, o bölgenin olgularıyla ilgili birtakım açıklamalara rastlanmaktadır.

Bu taşlarla ilgili sorular yönelttiğim Breton çiftçiler omuzlarını silkip yalnızca şu sözlerle yetindiler: «*Personne ne sait!*» (Kim bilir?) Cehaletin kabulü, diğer bazı çevrelerin ileri sürdükleri Hıristiyan efsanesinden (daha rasyonel bir çağrışım yapıyor. Bu efsaneye göre M.S. Üçüncü Yüzyılda bu civarlarda yaşayan St. Cornelius, Roma lejyonerleri tarafından izlenir. Hz. İsa'nın yardımını ister ve bu yardım sayesinde, büyükleri subaylar olmak kaydıyla, bütün Romalı askerleri taşla çevirir. Böylece, askerî rütbelere, menhirlerde bile muhafaza edilmiştir. Doğrusu inanılmaz bir şey!

İnanılması oldukça güç bir diğer yorum da bugünkü Bretanya'nın bir zamanlar Drüidlerin kutsal toprakları olmasından kaynaklanır. Buraya kadar doğrudur ama, Kelt halkının rahipleri olan Drüidlerin en etkin dönemi, Sezar zamanına, İsa'dan önceki son yüzyıla rastlar. Demek ki, Drüidler, tapınaklarını burada kurmuş olsalar bile, yalnızca zaten kurulu bir kompleksi devralmaktan başkaca bir marifetleri yoktur. Oldukça zeki ve tutumlu bir davranış!

Bretanya'daki taşların bu düzeni hâlâ açıklanamamıştır.

Tarih öncesinin pinekleyen Avrupası'ndaki ilkel kabilelerin, tanrılarına anıtlar diken Mısır ve Babil'li doğulu benzerleri gibi, tanrılar için bu taşları taşıyarak kondukları iddiası geçersizdir. Bu iddianın sahipleri anlamalı ve de (bilmelidirler ki), megalitik taş devri, Mısır ve Babil anıtlarının yükselmeye başladığı dönemlerden çok ama çok gerilerde kalır. Son Buzul Devrine, tanrıların ve tanrı oğullarının zamanına kadar uzanır.

Bretanya'da karşımıza çıkıp bizi şaşırtan nesnelere, on bin yıl ve daha gerilerde burada olup bitenler hakkında ancak müphem bir fikir vermektedir. İki büyük tahrip edici, doğa ve insan, çok iş görmüşlerdir bu bölgede.

Geçen yüzyılın ortalarında, Fransa'da, bu menliklerin içinde altın saklı olduğuna ilişkin bir söylenti yayıldı. Altın hırsının anlayışı yoktur. Kazma ve balyozlarıyla birlikte bir sürü altın arayıcı akın etti. Uzun taşlar ağır bir

O günün insanları bu ebattaki taşları nakletmiş olabilirler mi?

saldırıya uğradı. Bu altına hücumun kalıntıları hâlâ sağa sola serpişik halde hüzünlü bir manzara oluşturmaktadır. Birçok yekpare menhir ikiye bölündü, bir kısmı daha küçük parçalara ayrıldı. Bugün, yönetim, menhirleri daha da öte bir barbarlıktan koruyabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Taşların tepelerine tırmanarak yeni yeni zararlılara yol açan yetişkinler ve çocuklar ise bu yasaklamalara pek aldırmamaktadırlar. Bir sürü geri zekâlı, taşların tepelerine anılarını kazarak ebedileştirme çalışmalarıyla burun buruna geldim.

O tatlı sonbahar günlerinde taş kesilmiş lejyoner sıraları arasında dolaşırken, kızım Cornelia kendi kendime sorup durduğum soruyu yüksek sesle tekrarlardı: Bütün bunların amacı neydi? Üçlü, dokuzlu, on birli sıralar halinde uzanan binlerce taş ne ifade ediyordu? Mezartaşları mıydı bunlar? Hayır. Çalışkan bir kısım bilim adamı bu konunun üzerine gitmiş, fakat menhirlerin ne içinde ne de

altlarında mezara rastlamamışlardı. Oysa, yine Fransa'da sayıları 3500'ü aşan dolmenlerde, mezarlar bulunmuştu.

Menhirlerin bir zamanlar damları var mıydı? Bretonya devasa salonlarla mı kaplıydı? Fakat taşların depdeğişik uzunluklarıyla üst kısımlarında geçki ve delik bölümlerinin olmayışı, bu teoriyi çürütmektedir. Ayrıca, menhirler, birbirlerine ya çok yakın ya da gereğinden de uzak durmaktadırlar. Ayrıca aralarında gerekli bağlantıyı kurabilecek taş ya da ahşap materyal de mevcut değildir. Ve son olarak denilebilir ki, menhirler, her ne kadar zarar görseler de, binlerce yılı atlatabildiklerine göre, tavan kalıntılarının da hiç değilse bir bölümünün günümüze kadar kalmış olmağı gerekmektedir ki, şimdilere kadar böyle bir ize tesadüf edilebilmiş değildir.

Uzun zaman önce bir dostum vardı. Fıkra anlatmaya bayılırdı, fakat dönüp dolıştığı repertuarı son derece dardı. Normal selâm-sabahtan sonra klasik girizgâhla başlardı: «Bunu duymuş muydun?» Daha önce en az yirmi kez dinlemiş olduğum için hemen atılırdım: «Evet.» Breton menhirleriyle ilgili yazıları da okurken, yine o takvim teorisine karşılaşıncaya aynı duyguya kapılıyorum. Dostumun fıkralarına olduğu gibi, bu teoriye de gülüyorum artık. Ve her ikisi de aklımda kalmıyor.

Bu teori, Kelt rahipleriyle meslektaşlarının, taş devirlerinin koyun gibi uysal cemaatlerini işe salarak binlerce kayayı toplayıp, belirli bir geometrik düzen içerisinde, gölgeleriyle mevsimleri tayin ettikleri tezine bağlanıyor. Britanyalı astronom Fred Hoyle, rahiplerin bu taş kompleksler vasıtasıyla halkı korkutmak ve baskı altında tutmak istediklerini düşünüyor. Peki ya bunca taşın buraya kadar sürüklenmesi?!.. Rahipler, söz gelimi bir ay ya da güneş tutulmasını haber vererek, kitleleri etkilemiş olabilirler. Taşlar, ilkel bir gözlem merkezi izleniminin hiç mi hiç uyanırmıyor.

Bu takvim teorisine şu nedenle karşı çıkıyorum: Basii

kehânetler, bunca sıkıntıya katlanılmadan da elde edilebilir. Bunca emeğin, yalnızca bir ilkbahar anonsu için göze alındığını öne sürmek gülünçtür. İlkbaharın gelgitleri, ayın durumuna göre ayda iki kez gerçekleşir. Mevsim değişiklikleri hep belirli bir ritm izler. Eğer atalarım, bunca yüke böylesine adi duyurular için katlandırsa, onlara «budala» deme cüretini göstereceğim.

Bilimde aksiyom, kendiliğinden kanıtlanmış bir gerçek ya da evrensel bir prensiptir. Kuramsal tahminler aksiyomlardan üretilebilirler. Bu yöntem ile kendi içerisinde tutarlı sistemler oluşturulabilir. Ben de, kendi kendime, aksiyomlardan oluşan bir kuram geliştirme İzni veriyorum:

Birinci kuram: Bretonya'daki menhirler, bugünkü ölçülere sahip insanlar tarafından bir araya getirilmemişlerdir. Kanıt: Taşların niceliği ve ağırlığı.

İkinci kuram: Menhirler, son buzul devrinden önce toplanmıştır. Kanıt: Taş Sütunlar Morbihan Körfezi'nin derinliklerine uzanmaktadır.

Üçüncü kuram: Kompleksler, zekice plânlanmış ve inşa edilmiştir. Kanıt: Düzenlenmeleri rasgele değildir.

Bu üç aksiyom sayesinde yeni sorular yöneltebilir ve birtakım hükümlere ulaşabiliriz. Buzul Devri'nin sonlarında binlerce menhirden oluşan devasa kompleksleri taşıyacak güce ve kuş bakışına kimler sahipti?

Devler!

Devler tarih öncesinin zamanlarını anlatan geleneklerde belgelenmiştir. Tarihlemeler onları son buzul devrinin sonlarına yerleştiriyorsa, tesis edilmeleri için gerekli olan zihinsel yetenekle gücü de açıkianabilmelidir.

Bu devler hangi ırktan ve hangi köktendiler? Mitolo-

jik ve dinsel gelenekler, bunların tanrıların soyu olduklarını iddia etmektedir.

Ve bir başka soru: Bu devler zekî mi, aptal mıydılar? Geride bıraktıkları eserler belirli bir zekâ-ürünüdür. Tabiatıyla, Bretanya'daki türden taş komplekslerin zekî amaçlara mı hizmet ettiği yoksa bir çeşit meşguliyetle tedavi mi oldukları konusunda bir hükme varmak gerekmektedir.

Komplekslerin düzenli yerleştirilmesi, belirli bir plan dahilinde hareket edildiğinin kanıtı olmaktadır. Ve plan kuran her varlık zekâ sahibidir. Aksiyomatik hükümler: Zekî devler binlerce menhir'i kayalardan sökmüş, birtakım belirlenmiş mekânlara taşımış ve düzenli sıralar halinde dikmişlerdir.

Nasıl bir hedefe ulaşmaya çalışıyoruz?

Kulmbach'lı Alman Mühendis Rudolf Kutzer gözüppek bir spekülasyonda bulunmuştur. Kutzer'e göre, menhirler kozmik enerji için bir amplifikatör oluşturacak dev bir sinyal anteni olarak düzenlenmiştir.

Bu cüretli tezi doğrulayabilecek birtakım belirtiler mevcut mudur?

Menhirler yapı olarak genellikle kuvars, bazen de demir izleri ihtiva eden bir taştan yapılmışlardır. Kuvars, içinde kimyasal silis barındıran (SiO₂) dünyanın en sert madenlerinden biridir.

Kuvars konusunda cahil olan bir kişi, bu madenin niteliğiyle ilgili olarak yeni model saatlerden referans alabilir. Kristallerin elektrik reaksiyonlarıyla ilgili olarak 1880'lerde çeşitli araştırmalar yürüten Jacques ve Pierre Curie, belirli bir yöne itilen veya döndürülen kuvars kristallerinin üzerinde oluşan baskıyla meydana gelen piezo-elektrikliğini bulmuşlardır. Yalnızca bu minimum enerjinin kullanımıyla, saatler bir yıl hatta daha fazla işleyebilmektedir.

Kuvars kristaller, eski kutulardan radyo alıcıları türettiğimiz çocukluk günlerimizden yabancımız değildir. Kuvarsın üzerine son derece ince bir iğne getirdiğimiz zaman,

belirli bir noktada kulaklıklardan, çok çok uzak bir mesafeden gelirmişçesine birtakım sesler duyulur. Kendi radyomuzu kendimiz yapmaya çalışan biz küçük çocuklara ne oldu?

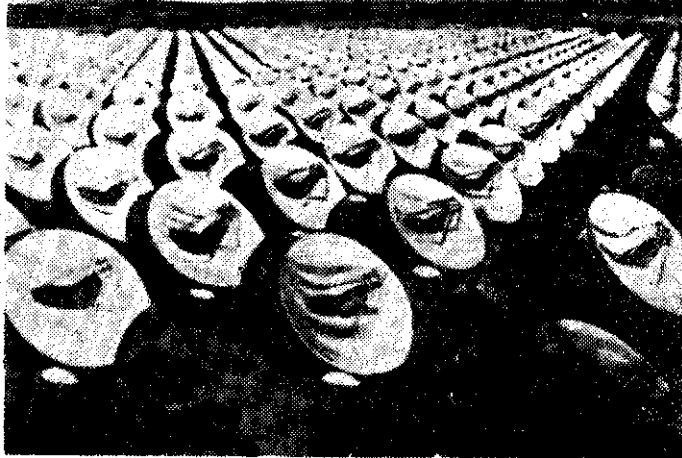
Kuvars, titreşimleri aynen bir telsiz anteni gibi yakalar ve spesifik bir noktada konsantre ederek tekrarlar. Sıkı bir araştırmadan sonra, yardımcı bir elektrik amplifikatör olmaksızın, yayın yapan istasyonun frekansını belirlemiş oluruz!

Kuvarsın özel niteliği, Kutzer'e şu soruyu sorduruyor: Menhirler belli bir yöntem ile şarj mı ediliyordu? Bizce malum olmayan bir enerjiyle harekete mi geçiyorlardı? Diğer bir nesneyle birleşince titreşimler mi yaymaktaydılar? Ya da bir başka evrenden titreşimler mi alıyorlardı? Cevapsız kalmaya mahkûm sorular. Fakat hiç değilse, bizim için gelecekte söz konusu olabilecek bir teknolojiye, dünya dışı varlıkların geçmişte sahip olabileceklerini bilmiyor muyuz? Bilim, geçmişi bugünün mantığıyla kavramaya çalıştığı içindir ki, kimi zaman gülünç ve son derece uyumsuz tablolar çıkmaktadır ortaya.

Ne gariptir ki, telefon kabloları birçok ülkede hâlâ odundan direkler aracılığıyla yapılı ve odunun da dayanaksız bir malzeme olduğunu herkes bilmektedir. Çürür, hasar görür ve yüksek derecede yanıcıdır. Yine de bu tür telefon direkleri nice ülkede yığınladı.

Arkeologlar, bundan 5000 yıl sonrasında, faaliyette:

Tepelerde ve ovalarda yerden çıkıntılar yapmış, ortaları delik betonlar bulunuyor. Ve M.S. 2000'in sonlarına doğru yaşamış olan atalarının beton blok sıralarının önemli bir rol oynadığı bir çeşit dine mensup buldukları kanısını ediniyorlar. Yoksa ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya bu blokları neye taşımış olsunlar ki? Bir başka kuram ise bu açıklamaya karşı çıkarak büyük çaplı göçler için bir çeşit kılavuz kerterizi görevi gördüklerini ileri sürüyor. Ölümsüz takvim yaklaşımının da yeniden hortladığını söylemeye bilemem gerek var mı.

**NASA'nın Kikloplar projesi ile hiçbir fark yok mu?
ikisi de antenler ormanı mı?**

Karşlarına çıkan tek engel, hiçbir kuramın açıklayamadığı tek sorun, hâlâ ortadan kalkmamış odun parçalarının kalıntıları! Bazı bilim adamları betonlara meşaleler taktığı konusunda ısrar ediyorlar. Odun parçaları ateş almayan cinsten bir çeşit sıvıya bulanmış. Bu kuram, henüz bilimsel literatüre geçmeye fırsat bulamadan, eleştirmenler devreye giriyor ve ateşle haberleşmek için kullanılma kuramının saçmalığından söz ediyorlar. Genç bir arkeolog, telefon direklerinin söz konusu olabileceğini fısıldayınca bir protesto gürültüsüdür kopuyor. İki binli yılların sonunda, insanlar oldukça zekiydiler ve şaşırtıcı bir teknolojiye sahiptiler. Birincisi, radyo kullanılıyordu, ikincisiyse, diğer buluşlar aksini kanıtladığı için, asla odundan telefon direkleri söz konusu olamazdı, birçok maden bu işi görmekteydi. İşte, M.S. 7000'lerde, yeryüzündeki beton temellerin 2000 yılında telefon direklerine yuva vazifesi görmediğini kesin olarak böyle kanıtlayacaklar.

Bizim mantığımız daha mı sağlamdır?

Bu satırları yazarken bile, eleştirmenlerimi öfkeyle kulağıma fısıldarlarken duyar gibi oluyorum: «Taş Devri'nin devlerinin dev bir anten oluşturmak için taşlar topladığını mı söylüyorsun? Devler, senin devlerin, eğer bir antenin nasıl çalıştığı konusunda en küçük bir fikirleri varsa, herhalde uzun taşlar yerine bir başka maden kullanırlar!»

Bu mantıktaki mantığa ne dersiniz?

Kikloplar Projesinde olduğu gibi bir antenler ormanı kuracak olsak, tabii ki maden kullanırdık. NASA Araştırma Merkezi'nin programları arasında, her biri 100'er metreden oluşan ve 1500 yönelici antenden meydana gelen bir sahanın teşkil edilmesi de vardır. Ve bu dev antenler binlerce beton yuvaya oturtulacaktır. Ne var ki, binlerce yıllık bir zaman aşımı karşısında, Kiklopların antenleri de paslanır, atomlarına ayrılır, yağmurla yıkanır, rüzgârla savrulur. Geriye ne kalır? Geometrik bir biçimde sıralanmış binlerce beton yuva. Kendisi de sağlam yapılı olan toprak, onları korozyondan koruyacaktır.

Belki de gelecek nesillerin teknologları, buradan yayın

yapan ve uzaydan alınan ve de metal anten kullanmayan özel bir sistem geliştirecekler. Belki de, titreşimler yayan kuvarstan bir dağ dikecek ve onu anten yerine kullanacaklar. Kim bilebilir ki? Bu menhir kompleksleri diken Tanrıların oğullarından meydana gelen nesil, böyle bir süreçten haberdar mıydı? Kuvars yardımı ile piezoelektrik kullanımında böylesine ileri miydiler?

Kim bilir?

Spekülasyonlarım gözüpek, aksiyomlarım arasındaki ilinti ise henüz tam oturmuş değildir. Herkes bu entelektüel ılımlılığa sahip olsaydı da Bilge Sokrat'ın «Bildiğim bir tek şey var ki, o da hiçbir şey bilmediğim» sözlerine övgü ile katılsaydı, şüphesiz en ideali olurdu. Menhirlerin anlamı ve amacına ilişkin bütün varsayımlar modası geçmiş ve mantıksızken, ortaya hem geçmişini hem de geleceği kapsayan yeni yeni yönlendirici fikirler atmanın hiç kimseye bir zararı dokunmaz.

Bazen en küçük ayrıntılar bile önemli çağrışımların kapısını aralar.

Hemen bütün menhirler tepeden aşağıya doğru incelmektedir. Yapıcıların, toprağa gömmeden önce, uzun taşları tek tek yonttuklarını düşünebiliriz. İki noktada tutarsızlık görüyorum.

Bu ağır taşlar, tersine, aşağıdan yukarıya doğru inceltilmiş olsalar, çok daha dengeli bir biçimde toprağa oturmuş olurlardı. Her inşaat uzmanı bu görüşü doğrulayacaktır. Taban düzlemi artı temel taban taşı artı ölü bir ağırlık, stabilizasyonu sağlar. Bu nedenledir ki, bugün beton temel ve destekli yüksek binalar yapabilmekteyiz. Piramitler, yukarı doğru daralmakta ve en geniş bölümleri, toprakla temas eden alanda olmaktadır. Başka türlü olsaydı, mutlaka bir yana eğim verirlerdi. Normal menhir de piramit gibidir. Oysa, yukarıdan itibaren aşağıya doğru incelirse, zemine temas ettiği alan azalır ve stabilizasyonu düşer. Breton menhirlerinin bir diğer esprisi de, yüzeyin altında kalan bölümlerinin oyuk oyuk oluşudur. Bu oyuk ve

çizikler bir çeşit süsleme sanatı olarak kabul edilmektedir. Toprağın altında, hiç kimsenin göremeyeceği yerde bir süsleme sanatı!

Acaba, toprağın altında kalan bu oyuklarda, menhirlerin birbirlerine bağlandıkları metal parçalar mı yer alıyordu? Mühendis Kutzer'in kuramına göre, böyle bir antenler ormanını çalışabilmesi için, bu tür bağlantılara ihtiyaç vardır. Kuvars yüklü menhirler, elektrik etkisi olabilmesi için, yoğunlaşma gerekir. Bu biçim bir dekorasyonun yalnızca toprağın altında kalan bölümlerde ortaya çıkışı, menhirlerin üst taraftan bağlantı halinde olmadıklarını da göstermektedir. Bugün geriye yalnızca oyuklar kalmıştır. Bakır ya da bir başka madenden iz yoktur. Yok diye antenler kuramını çöp sepetine mi atmalıyız?

Paratoneri düşünün. Toprağın altında kalan kısım, üstteki kısma kıyasla çok daha çabuk aşınır. Oysa eleman saldırısına ilk karşı duran yukarı kısımdır. Öyleyse toprağın altındaki metal bölümün tahrip görmesi nedendir?

Asit eriyikle birleştirilen iki farklı maden, hep birlikte galvanik bir eleman oluştururlar. Her galvanik (elektrik) elemanda, öylesine bir iyo trafiği ortaya çıkar ki, bir dizi elektrolitik ve elektrokimyasal süreçler sonucunda, ana metal yavaş yavaş ayrışır. Asit eriyikte birleşen değerli maden ile baz maden arasındaki ayrılık ne denli büyükse, bu ikincinin tahrip görme oranı o denli yükselir.

Magnezyum (Mg), alüminyum (Al), manganez (Mn), çinko (Zn), krom (Cr), demir (Fe), nikel (Ni), kalay (Sn), kurşun (Pb), bakır (Cu) ve gümüş (Ag) asit eriyik içerisinde, ana madeni tahrip edici madenler grubuna girerler. Bu temel madenler için bir 'eksi', değerli madenler için de 'artı' işareti koyacak olursak, ortaya şöyle bir görünüm çıkmaktadır:

— Mg, Al, Mn, Zn, Cr, Fe, Ni, Sn, Pb, Cu, Ag, +

Metaller ve asit eriyik, galvanik bir alan oluştururlar, iyonik bir akım meydana gelir ve içinde madenler çözülür. Toprak altındaki madenler arasında asit eriyik arama konusuna gelince, yağmur suyu, bir çeşit hafif asittir.

Bir elektrod betona, bir diğeri elektrod da toprağa yerleştirilse bile, kemirici bir akım ortaya çıkar. Betondaki demir, katod; topraktaki ise anot olur. Uzun vadede, anod bozulur, çözülür ve iyonlara ayrılır... Bu tür bozulan akımlarla ilgili modern ölçümlenmelerde, belirli bir zaman zarfında kaç gram madenin kaybolacağı bile hesaplanabilmektedir.P)

Mantıksal sonuç; zengin kuvars muhtevalı menhirler birbirleriyle madeni bir bağlantı ile bağlı idiyeler, yeraltındaki madeni kısmın binlerce yıllık süre içinde çoktan çözülüp gitmiş olacağıdır. Çünkü, megalitler katod etkisi yapmaktadırlar. Ayrıca, bu tür yan akımların bir monolitten ötekine yalnızca doğru bir hat üzerinde değil, daireler halinde de gidebileceğini gözönünde tutmalıdır. Menhir bloklanma yakın tek bir güçlü katodun, binlerce yıllık süre içinde madenleri eritebilmiş olması gerekir.

Menhir komplekslerinin teknik bir amacı olabileceğine ilişkin spekülasyon dolmenlerden de pek uzak tutulamaz.

Kelt dilinden çevrilecek olursa, 'dol' masa, 'men' taş, yani taş masa anlamına gelmektedir.

Bu taş masaların çok çeşidi vardır: Bazen iki hantal megalit, dev bir taş dilime destek olmakta; kimi zaman küçük megalitler üzerinde değişik dilimlere; on adet geniş tabakadan oluşan koridorlara, sunî olarak üstü örtülerek mezar haline getirilmiş dolmenlere de rastlamaktayız.

Aynen menhirler gibi, dolmenlerin de amaç ve taşıdıkları espi çözülememiş; birçok dolmenin altında, Taş Devri'yle ilgileri olmayan mezar ve iskeletler bulunmuştur. Tunç Devri'nde, Britanya'nın daha sonraki sakinleri, hazine buldukları dolmenleri, son uykuları için oldukça uygun köşeler olarak görmüş olacaklar. Bölgedeki çiftçilere soracak olursanız, dolmenlerin devlerin masaları olduğu karışıklığını vereceklerdir. Bu cevaplar, yeni bir tutarsızlığı gündeme getirmektedir: Devler için çok alçak, cüceler içinse uygun olabilecek dolmen koridorları, kaim dilimleri taşı-

yabilecek ölçülerde değildir. Rostudel ile Cap de la Chèvre arasında uzanan bağımsız dolmenler ise, devler için yapılmış bir mobilyayı andırmaktadır gerçekten de. Belki onlar da toprağın altındaydılar ve de yüzyılların aşındırması ile gün ışığına çıktılar. Bilemiyoruz. Fakat şu kadarını söyleyebiliriz ki, zamanında, menhir sütunlar Taş Devri için teknik amaçlara yönelik olarak kullanıldıysalar, dolmenler de bu sistemden kaynaklanmış olmalıydılar. Belki bu dolmenlerin altında bir şey gizlenmişti ya da çevreyi bir şeyden korumaktaydılar.

Çok çok önce bir zamanda, günlerden bir gün, bilinmeyen bir nedenden ötürü (bu, benim hipotezim değildir!) megalitlerin yapımcıları ve inşaatçıları ortadan kayboldular veya öldüler. Kendilerinden sonra gelecek nesillere şaşırtıcı bir bilmece armağan ettiler. Bugün bile, binlerce yıl önce nelerin olup bitmiş olduğunu kestiremiyoruz. Acaba, sakladıkları gizleri yarın birgün ifşa edecekler mi?

RESMÎ KAYITLARDAN

Amerikalı uzay yolculuğu uzmanı James Oberg, 15 yıl içinde uzayda sürekli Sovyet kolonileri ile karşı karşıya geleceğimize emindir. Aileler bu yörüngesel uydu kentlerde yeryüzündekinden pek de farklı olmayan bir hayat süreceklerdir. Oberg'e göre, Avrupa'dan Amerika'ya ayak basan ilk göçmenler, geleceğin uzay sakinlerine kıyasla çok daha ileri bir akıncı ruhuna ihtiyaç göstermişlerdir.

James Oberg, deli bir hayalci değildir. Havacılık ve Uzay Yolculuğu Enstitüsü'nün Sovyet uzay yolculukları konusundaki uzmanıdır ve şu kehânette bulunmaktadır:

«Güvertelerinde erkekler ve kadınlar taşıyan uzay gemileri yeryüzünün yörüngesinde o kadar çok kez tur atacaklar ki, bu insanlar kendilerine buldukları mekânın sürekli sakinleri gözüyle bakacaklar ve geri dönüş için arzu göstermeyeceklerdir.»

Dünyaca ünlü Rus astronom Yosef Sbklovski bundan bir adım daha öteye giderek, önümüzdeki 250 yıl içerisinde uzayda yapay biyosferlerin gerçekleştirilerek yaklaşık 10 milyar insanın yaşamasına uygun bir hal alacağını ileri sürmektedir. Shklovski de fanatik filan değildir. Moskova Sternberg Enstitüsü Radyoastrotomi Departmanı müdürü ve Bilimler Akademisi'nin ağırlıklı bir üyesidir. Bu üstün nitelikli bilim adamına göre, uzay kolonilerinin yapımında ay, asteroidler ve diğer gezegenlerden alınan hammaddeler kullanılacaktır. Shklovski şöyle demektedir:

«Uzayda yapay dünyaların kurulması kaçınılmazdır. Ve insanın uzaya açılması başlamıştır. Bu açılma büyük keşifler devrinde olduğu gibi, yeni

ülkelerin bulunması, kolonize edilmesi ve sömürülmesine paralel geri dönülmez bir süreç izleyecektir.»

Shklovski'nin, insanlığın tüm gezegen sistemini kolonileştirdikten sonra Samanyolu'nun diğer alanlarına yöneleceği konusunda da zerrece şüphesi yoktur:

«Matematik olarak evrensel bir dengeyi hedefleyen sınırlı büyüme stratejilerinin dünya krizlerini önleyemeyeceği kanıtlandıktan sonra, insanlığın sorunlarına uzun vadeli çözümleri yalnızca uzayın kolonileştirilmesî seçeneği sağlayabilecektir.»

DÖRT

TARİH TEKERRÜRDEN İBARETTİR

Takvimden, dünkü tarihi taşıyan, 7 Aralık'ın sayfasını yırtarken, o günle ilgili olarak yazılmış şu ibareyi okudum:
«Ütopyalara ihtiyacımız var. Ütopyalar olmaksızın dünya değişmezdi.»

Cümle, bundan üç yıl ve de bir gün önce ölmüş bulunan Amerikalı yazar Thornton Wilder'e aittir.

Bugünün vecizesi de Johann Wolfgang Goethe'den alınmış:

«Her akıllıca şey daha önce düşünülmüştür; biz onu bir kez daha düşünmeye çalışacağız.»

Takvimcinin biri benden de bir özdeyiş talebinde bulursa idi, altı çizilerek şöylece yazılmasını isterdim:

«Tarih tekerrürden ibarettir.»

Söz konusu olan gün, hangisi olursa olsun, daima, doğru çıkmıştır.

Gamda, Hint Mitolojisindeki tüm kuşların prensidir. Çok yönlü bir kuştur bu, eğer deyim yerindeyse. Kartal kanalları ve gagasına sahiptir, fakat gövdesi insan gövdesidir. Oldukça da güçlü olmalıdır, çünkü tanrı Vişnu'nın ever vurduğu hayvandır.

Bu kuşa olağanüstü birtakım hasletler atfedilir. Son derece zeki ve başına buyruktur. Kendi hesabına savaflara girer ve zaferler kazanır. Âna ve babasının isimleri bile bilinmektedir. Kasyuta ve Vinata'dır adlan. Garuda'nın

Kuşların Prensi Garuda.

çıktığı yumurtayı, Anne Vinata yumurtlamıştır. Diğer bir deyimle her şey normal başlamıştır önceleri. Dış görünüşe göre böyledir.

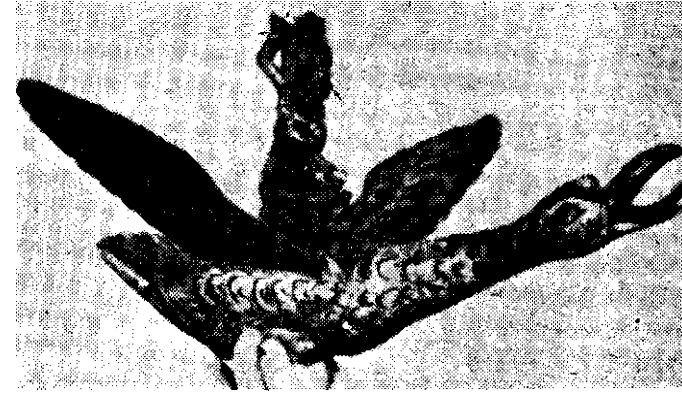
Suratı beyaz, gövdesi kırmızı, kanatları ise altındır. Ornitoloji kitabında bayağı iyi bir köşe işgal etmesi işten değildir ya... bu kitaba nasıl sokulsun!

Çünkü Gamda kanatlarını açınca, yeryüzü sallanır. Uzaya doğru yolculuklarına başlayınca da böyle olur.

Ve ekleyelim. Bir tek fobisi vardır, o da yılanlardır. Fakat bu fobisinin, sağlam bir nedeni de yok değildir.

Anası Vinata, bir iddiayı kaybetmiş ve bunun üzerine yılanlar tarafından tutsak edilmiştir. Yılanlar, oğlunun, tanrılara ölümsüzlük sağlayan madde olan nektardan bir kap getirmesi halinde, anneyi salıvereceklerine söz vermişlerdir. Cesur evlât elinden geleni yapmaya çalışır. Ne var ki, nektar yalnızca kutsal bir dağda bulunmaktadır. Ve bu dağ da ateşten bir gölün ortasındadır. Garuda, bu zorlu belâdan sıyrılacak zekâyâ sahiptir. Mitolojinin aktarımına göre, kırmızı gövdesini, komşu ırmaklardan alabileceği kadar suyla doldurur ve alevlere karşı koyar, tanrıların dağına ulaşır. Dağ, ağızlarından ateş püskürten yılanlarla kaynamaktadır ve bu yaratıklar inmesine engel olurlar. Garuda'nın bir parlak fikir daha gelir aklına. Sis dumanları gönderir ve yılanların kendisini görmelerini engeller. «Kutsal Yumurtalar» fırlatır ve yılanları bin parçaya böler. Kendine fazlaca yaklaşan yılanların dillerini ayırmıştır.

Bu garip kuş, annesini kurtardıktan sonra, aya doğru yola çıkar. Fakat ay, yabancı birtakım tanrıların egemenliği altındadır ve bu tanrılar Garuda'yı istemezler. Ve savaş çıkar. Garuda'ya tanrıların silahlanış emelindedir. Ay tanrıları bu durumu farkedince, bir anlaşma teklif ederler. Garuda ölümsüz olacak ve üstün gücüyle en üst tanrı olan Vişnu'ya koşum hayvanı olarak hizmet edecektir. Ve bundan böyle, «cezalandırıcı tanrı» Vişnu, bütün mitlerde Garuda'nın üzerinde uçar.

Bali Adalarından bir Garuda işçiliği

Sonbaharda ben de Garuda ile uçtum. Bali'den Singapur'a kadar. Garuda Endonezya Havayollarının adıdır. Endonezyalıların bu efsânevî kuşun olağanüstü özelliklerinden, haberdar olduklarını ve Garuda'nın hava yollarının ismini yücelteceğini umduklarını anlattılar.

Mitolojik kuşun dosyasına bu özel nitelikleri kaydedebilirim:

- Zekîce sevk ve idare olunursa, Garuda uçabilmektedir.
- Garuda su depolayabilmektedir.
- Garuda ateşleri söndürebilmektedir.
- Garuda, ateş püskürten yılanların (lazer toplan mı?) çevresine dumandan bir perdeleme göndermektedir.
- Garuda kutsal yumurtalar serpererek tahrip edici olmaktadır (bombalar mı?)
- Garuda atmosferin içinde ve dışında uçabilmektedir (aya).
- Garuda, bilinmedik, fakat son derece güçlü birtakım silahlara karşı bana mısın dememektedir.

Çok garip.

Babilli Etana'yı uzaya taşıyan kuş da, kartal olarak tasvir edilir. Aya iniş yapan ilk insanlı uzay gemisinin adı da «kartal» dı.

Tarih tekerrür mü?

Şiva kimdi?

Şiva nedir?

Bu her iki sorunun cevabı da gizem dolu bir geçmişe açılmaktadır.

Şiva, belli başlı tanrılardan biriydi ve ayrıntılı olarak Hint Veda'larında tanımlanmıştı. Sürekli mekânı Himalayalarda Kailasa Dağı'nın tepesindeydi. Sanskritçe'de «müşk olan», «dost olan» anlamına gelmektedir. Bu nitelikleri daha ağır basıcı olmalıdır ki, aynı zamanda yıkıcı bir tanrı olmasına rağmen, inayeti ve lütfedici yanı büyük saygı görürdü.

Oldukça esrarengiz ve de tekin olmayan bir tanrı gibi gözükmüyor olmalıydı Şiva. Birçok resim veya heykellerde ya çıplak ya da ceset külleri ile sıvanmış pis bir beden ve kıvrım kıvrım, taranmamış saçlarla tasvir olunurdu. Hepsine ilâveten Şiva'nın beş tane suratı, dört kolu ve üç adet de gözü vardı!

Üçüncü gözü alınının ortasındaydı. Veda'larm ifadesine göre bu gözüyle hem görür hem de yok ederdi. Düşmanına sert bir edayla baktığı zaman, bir ateş dalgası çıkardı bu tehlikeli üçüncü gözden.

Bu kadarla da bitmiyor. Mavi diliyle mavi boğazının da bir hikâyesi var. Yılan tanrıları suyu zehirleyince, Şiva, karısı Parvati ile birlikte, ağzı vasıtasıyla, bu içilmez suyu filtre etmişti ve o günden beri diliyle boğazı maviydi.

Şiva yenilgi nedir bilmezdi, ve kendisine duayla niyaz edilirse, son derece iyilikçi ve yumuşak huylu olurdu.

Bir zamanlar, İndra'nın başı çektiği tanrılar, bir başka Hintli tanrılar grubu olan Asura'larm saldırısına uğramışlardı. Zor durumda kalan İndra, sopası Vadşıra'yı düşmanın üzerine savurdu ve Şiva'ya yardım etmesi için dua etti. İndra'nın grubuna yardım ihsan etmeye karar vermiş olan Şiva bu isteği geri çevirmedi. Ve İndra grubuna, Asuralan bir tek ateşli ok ile yenebileceklerini söyledi. Ne var ki, İndra ve diğer tanrılar kendi güçlerini kullanabilecek bir durumda değildiler. Bunun üzerine Şiva, güçlerinin yarısını kendisine vermelerini önerdi. Bu öneriye uydular ve Şiva Asura'ları alevle altetti. Fakat ödünç aldığı gücü iade etmedi ve bütün tanrılar arasında en güçlüsü oldu.

Şiva'nın cephaneliği arasında bir de Pinaka, üç çatalı bir mızrak vardı ki, ateş saçıyordu. Ayrıca bir kılıç, bir yay, üç tane de yılanı sahipti. Bunlar, kangal şeklinde gövdesini sarıyor ve yaralanabilir noktalarını koruyorlardı. Bu noktalar baş, omuzlar ve belindeydi. Belinin özel bir ilgiye ihtiyaç gösterdiği açıktı, çünkü yeni hayatın yaratıcısı, yaratıcı olarak, yaratıcı güç fallus, sembolünü oluşturuyordu.

Üretici ve yok edici özellikler arasında gidip gelen Şiva, zevk ve sefayla keder dansını severdi. Evrenin ölümsüzlük hareketiydi bu dans. Şiva, bu kozmik gerçek dansını oynarken, başının çevresinde bir ışık hâlesi belirirdi ve çevresi birtakım hayalet benzer şekillerle sarılırdı.

Evrenin efendisi Şiva bütün bunlara ve daha da fazlasına muktedirdi. Bütün bu nitelikleri not etmeli, fakat aşağıdaki satırları da okumalıyız.

Şiva nedir?

Dünyanın en güçlü lazer topudur.

Vatanı, San Francisco'nun banliyölerinden Livermor'dur. Şiva'nın fiyatı selefinden oldukça yüksektir ve otuz milyon Amerikan dolarıyla ölçülmektedir! Saniyenin milyarda biri kadar bir zaman diliminde, Şiva, kum tadjiesi büyüklüğündeki bir hedefe yirmi lazer ışını sıkıvermektedir. Enerji çıkışı 26 milyon megavatlıktır. Bir karşılaştırma

yapmak gerekirse, sürekli çalışan normal bir nükleer reaktör, yalnızca bin megavatlık bir üretimde bulunmaktadır.

Aynen mitolojik Şiva gibi modern Şiva da hem tahrip edici hem de kurtarıcı olabilir. Bizim Şiva'mız hidrojen bombalarını ayırıştırabileceği gibi, patlatabilir de. Günün birinde «Bizim Şiva'mız», bir atışta, helium yoluyla hidrojeni eriterek, enerji problemimizi çözümlenebilecektir. Hidrojen-helium çözücü reaktörü enerji konusunda uzmanlaşan bütün fizikçilerin ortak düşüdür.

Livermore'da neler olup bitmektedir?

Şiva'nın lazer ışınları mikroskopik ölçüde küçük bir cam küreye kenetlenmektedir. Bu minik kürede deuterium ve tritium'un gaz halinde karışımı, helium izotopları vardır. Bu karışım lazer ışınları ile karşılaşınca çözülmekte ve milyonlarca derecede bir ısı meydana gelmektedir. Bu deneyin amacı şudur: Böylesine yüksek ısılarda hidrojen atomları heliuma karışmaktadır. Bilim adamlarına göre bundan sonrası basittir. Aynen reaktörlerde olduğu gibi serbest kalan enerji, türbinleri döndüren istime dönüştürülecektir.

Tarih tekerrürdür.

Tantalus, Zeus'un oğluydu ve bir haindi! Bir tanrı oğlu ve Frigya Kralı olarak, tanrıların masasında yemek yeme ve onların sohbetlerine kulak verme ayrıcalığına sahipti. Yücelerin sırdaşlığına lâyık olmak yerine, ölümsüzlerin sırlarını dünyalı dostlarına açmak yolunu seçti. İtibarı arttı da arttı. İnsanlar ona kendilerinden çok daha fazla şeyler bilen, olayların ve nesnelere önünden giden seçkin bir kişi gözü ile bakmaya başladılar.

Tantalus, taunların onuruna bir şölen verdi ve onların her şeyi bilip bilmediklerini sınamayı diledi. Oğlu Pelops'u öldürerek masada servis ettirdi. Tanrılar, yemeğe ellerini bile sürmeden bu sefilce günahını anladılar ve Pelops'u yeniden hayata döndürdüler. Baba Tantalus ise, korkunç işkenceler göreceği yeraltı dünyası Hades'te ebediyen kalma cezası gördü. Ve orada, o ıslak ve karanlık âlemde, Tan-

talus, kendi adıyla anılan ünlü işkenceye maruz bırakıldı. Çenesine kadar berrak suya gömüldü, fakat içmeye kalkınca bu sular çekildi; suların bitim yerinde ağızlarına lâyık meyvelere doğru *her*. uzanışında, meyveler kayıp gitti ve kafasının üzerinde asılı duran bir kaya parçası her an düzerek onu parça parça etmeye hazır bekledi. Bu üç işkence, yâni susuzluk, açlık ve ölüm korkusuyla, Tantalus, tannın sırlarını açığa vurmanın cezasını ödedi.

• Modern Tantalus, bir kez daha, bu defa modern bilim yoluyla kendisine verilen sırları ifşa etmenin eşliğindedir. Wisconsin Üniversitesi'ndeki bilim adamları, son derece karmaşık bir makineye Tantalus adını vermişlerdir. Söz konusu makine, elektronları ışık hızına erişirmektedir. Bu hıza erişen partiküllere *synchrotron* radyasyonu adı verilmekte ve mavi bir ışık yayan bu partiküller, X- ışınlarından çok daha güçlü bir radyasyon saçmaktadır. Ve bu radyasyon molekül ve atomların içine nüfuz etmektedir.

İşte bu yöntem sayesinde evren en büyük sırlarından birini açığa vuracaktır. Bundan önce insan gözüne kapalı bulunan atomik dünya, gözle görünür hâle gelecek ve eşyanın strüktürü, atomik elemanlarına ayrılacaktır. Tantalus adlı makine, bütün sırları ortaya dökmek için kollan sızamaktadır. Böylece eşyanın strüktürünü ve ona kendi ellerimizle de şekil verebilmeyi öğreneceğiz. Tanrıların omuzlarından bakacağız.

Eski bir hikâye kendi kendini tekrarlıyor kısacası.

Kozmik sırların bekçileri daima bir hazineyi elden çıkarmak zorunda kalmışlardır. Tantalus adlı makineye şimdilik üstünlüğünü korumaktadır.

Arabistan Geceleri masallarında pırıldayan bir başka nesne de, bir zamanların ünlü Alaaddin'in Lambası'dır. Avrupa, Asya ve Afrika'da son derece popüler olan bu masalda, Alaaddin bir sihirbazın emri üzerine harika lambayı geri getirmek üzere bir yeraltı mağarasına iner. Lambayı bir sıvazlayanın bütün arzulan yerine gelmektedir.

Lâmbanın marifetinin farkına varan Alaaddin, geri vermekten kaçınır, her dilediğine kavuşur, bir prensesle evlenerek ömrünün sonuna kadar mutlu bir ömür sürer.

Alaaddin de, bugün adını taşıyan bir aygıtın büyük-babasıdır. Alaaddin büyük harcamalar yapılarak Brookhaven Ulusal Laboratuvarı'nda imal edilmiştir.

Alaaddin'in yaydığı ışınlar, Wisconsin'deki Tantalus'tan yüz kat daha güçlüdür. Yeni harika lamba da, partiküllerin sırrını çözmeye yöneliktir. Bilim adamları, bu sayede, eşyayı atomlarına ayırabilme; bir başka mekâna naklederek orada yeniden bhiştirebilmeyi ummaktadırlar. Alaaddin, hayâl ettiği sarayları hiçten meydana getirmeyi başarıyordu. Yakın gelecekteki halefleri de Brookhaven'de aynı işi gerçekleştirecekler.

Bu yolda ilk adımlar atılmıştır.

Uzak bir gelecekte, eşyaları, geleneksel yöntem ve nakliye tarzının dışında kalan bir biçimde hareket ettirebilmek mümkün olacak. Uçaklar, gemiler, trenler hurda yığını hâline gelecekler. TV'nin bilim-kurgu dizisi Uzay Yolu, günün birinde gerçekleşecek olanların kehânetinde bulunuyor. Filmciler, mürettebatı ışınlama yoluyla gezegenlere indiriyorlar.

Tantalus'un araştırmaları sona erdiğinde, bu aşamaya ulaşılmış olunacağı ümit ediliyor. Bir televizyon kamerası, görüntüleri naklederek, istenilen boyutlara indirerek beyaz cama yansıtabiliyor. Güçlü ışınlar da, her cinsten cisimleri ayrıştırarak molekül ve atomlarını istenilen bir başka mekâna taşıyabilecek tamam! Ve orada orijinal modele göre, gözle görünürden çok daha büyük bir hızla yeniden bir araya gelecekler. Alaaddin'in Harika Lambası'ndaki radyasyon önceden haber verilen bir şeyi yeniden sahneliyor. Masallar gerçek oluyor.

Hemen tüm ilkel uygarlıklar güneşi yüceltmıştır. Sümerlerde Güneş Tanrısı Utu, esasını, güneşin iyilikçi güçlerini temsil eden güneş tanrısı Şamah'a vermiştir. M1-

sırlılar Güneş Tanrısı Re'yi (veya Ra) sayarlardı. Ra, yaratıcı olarak tanıtılan başka ilahların ismi olarak da kullanılmıştır. Amon Ra buna bir örnektir. Dördüncü Firavun Hanedanı Kefren ile başlamak üzere, krallar bile kendilerine «Ra'nın Oğulları» sanını uygun görmüşlerdir. Tüm büyük kentlerde güneş tapmakları kurulmuştur. Güneşi yüceltme, İnka dininin de tipik motiflerinden biri idi. İnka Hükümdarları, soy kökenlerini güneş tanrısı İnti'ye bağlayarak, kendilerini «Güneşin Oğulları» olarak adlandırmışlardır. Eski Yunanlılar, Rodos'ta onuruna büyük mabetler kurarak, güneş tanrısı Helios'un gönlünü hoş ederlerdi. Romalılar ise daha bir sadeliğe kaçarak, tanrılarına güneşin Latince karşılığı olan ismi vermişlerdir: Sol.

Güneş dinlerinin ana motifi, hayatı devam ettirici ve yaratıcı güç olan güneşin tâ kendisidir. Işık ve sıcaklık vermiş; insan, hayvan ve bitkilerin büyümelerini sağlamıştır. İnsanlar, güneş olmaksızın hiçbir nesnenin varlığını sürdüremeyeceğini gayet iyi kavramışlardır. Anlamışlardır ki, güneşsiz bir dünyayı buzlar kaplayacak ve bütün hayat türleri son bulacaktır.

M.S. 1979 yılında, tüm dünyayı kapsayacak yeni bir güneş dininin eşğinde bulunuyoruz. Güneş bir kez daha tapmalarda kutsanacak ve bizi afsununa cezbederek umutlar vadedecek. Dünyanın hemen her köşesinde, güneş enerjisi, haksız yere çamur atılıp duran atom enerjisinin yerine geçecek.

İlk «Güneş Tapmağı», on yıldan bu yana Fransız Pirenelerindeki Odeille köyü yakınlarında çalışmalarını sürdürmektedir. Güneşli ve açık havalarda 3000 santigrada kadar yükselebilen bir ısı üretmektedir. Boeing, McDonnell Douglas ve Exxon gibi büyük Amerikan firmaları; Dornier ve Messerschmidt-Bolkew gibi Alman şirketleri; BBC gibi İsviçre işletmeleri ve İsraili Holon Enstitüsü güneş teknolojisini geliştirebilmek için Ruslara karşı amansız bir yarış vermektedirler. Bu yoğun araştırmaların sonunda X kere bin megavatlık güneş enerjisini devasa uydular aracılığı ile toplayacak ve yeni «Büyük Tapınak»lara, güneş santralle-

rine, mikrodalgalar halinde depolayacağız. Bugün hemen bütün geniş ölçekli sanayi yatırımları, çok da uzak olmayan bir gelecekte güneş enerjisine dönüşümü gerçekleştirecek ve günlük kullanım programlarına dahil edeceklerdir.

Güneş enerjisinin kullanımında hiçbir tehlike söz konusu değil midir? Elbette hayır. Dünyada hiçbir enerji yoktur ki, kullanım alanında beraberinde birtakım rizikolar getirsin. Modern güneşe tapanlar bunun pek sözünü etmiyorlar, çünkü işin bu tarafı kitaplarına uymuyor. Her şeyden önce, atomik güç yoluyla üretilmiş bulunan saf enerjiyi, olaylar neticesinde değil de, ideolojikman gömmek zorunda kalacaklar. Diğer bir deyimle, Yaşlı Güneş Baba, damımızın tepesinde parlıyor.

Diyelim ki, birtakım nedenlerden ötürü, mikro dalgaların iletimi, dünyanın devasa antenini ısıtmasın. Bunun neticeleri korkunç olur. İnsan, hayvan ve bitki gibi tüm organik yaşam yavaş yavaş çözülür ve ölür. Veya bir savaş durumunda, karışık güçler, birbirlerinin güneş uydularını tahrip etsinler; dünyamız üzerindeki bütün ışıklar sönecektir. Tüm dünyayı kapsayan doğal afetlerde de, damlardaki güneş enerjisi emen aynalar, bir anda değerlerini yitireceklerdir.

Ne tür doğal afetler mi düşünüyorum? Yeni güneş tapınakları, bizim normal uzantı alanımızın dışında bir yerlerde; çöllük alanlarda, dağların yalçın güneşli tepelerinde, ya da yedi deniz üzerindeki yüzer tesislerde kurulacak. Bu ana istasyonlar ile enerjinin kullanılacağı alanlar arasında büyük mesafeler ortaya çıkacak. Dünyanın eksenindeki en küçük bir değişiklik bile, din kitaplarındaki deprem ve sellere yol açar. Böyle bir durumda, enerji kaynağına uzanarfyollar tıkanınca; insanlık, bu enerjiye en fazla ihtiyaç olduğu bir dönemde, yoksun kalacaktır.

İklim değişiklikleri oldukça geniş bir platform üzerinde seyrededurmaktadır. Bu tür radikal değişikliklerin devamı durumunda j yüksek basınç alanı olmaklığı nedeniyle güneş tapınakları kurulan bir bölge, belki de bir zaman sonra alçak basınç alanma dönüşerek güneşe hasret kala-

bilecektir. İşte o zaman güneş tapınaklarımız son derece ters köşelerde kalacaklardır! Bilim adamları yıllardan bu yana güneşteki patlama ve lekelerle dikkati çekerek, iklim değişikliklerine bu tezahürlerin neden olabileceğine işaret etmektedirler.

Zararı yok. Güneş tanrıları Utu ve Şamah, Helios, Ra ve Sol ve bütün diğerleri yeniden saygınlık kazandılar. Bir kez daha insanlar, hayat veren güneşe duacı oluyorlar. Modern müminlerin diktikleri tapınaklar, eskilerin bizi hâlâ etkileyen kalıntılarına kıyasla çok daha görkemli oluyor. Güneşe tapınmakta kararlıyız. Helios'un damgasını taşımayan hiçbir şey çalışmıyor. Aynen eski zamanlardaki gibi. Tarih tekerrürden ibarettir.

Sevgiyle dopdolu ve romantik duygular içerisinde, Yirminci Yüzyıl teknologları, geleceğe yönelik buluşlarına mitolojik adlar takıyorlar.

Neden?

Mitoloji mi bize yetişiyor?

Yoksa, mitolojiyi gerçekliğe döndürme sürecinin içinde mi bulunuyoruz?

Herhalde bundan birkaç yıl öncesinde yıldırım veya şimşekle mitolojik bir isim arasında bağ arayanlar alay konusu olurlardı. Ben de bu güçle ilgili mitolojik bir isim bulamamam karşısında hayret ediyordum ki, en nihayet karşıma çıktı ve büyük sürpriz oldu. Lazer! Bugün herkes bu sözcüğü duymuştur, fakat nereden türetildiğini çok azımız bilir. «L»ight «A»mplification (by) «S»timulated «E»mission of «R»adiation yani, Uyarılmış Radyasyon Emisyonlarıyla Işık Büyütülmesi anlamına gelen İngilizce sözcüklerin başharflerinden alınmıştır.

1978 yılında, lazer toplarının geliştirilmesi için, yalnızca A.B.D. 500 milyon dolar harcamıştır. Dünyanın her tarafında bu konuya yönelik harcamaları düşünecek olursak, astronomik rakamlara ulaşırız.

Bu bol keseden harcamalar niye yapılıyor? Kutsal şimşek, uçan roketleri ve gökyüzündeki «şeytani» uyduları temizliyordu. Ne var ki, dünya üzerinde imal edilen her nes-

nenin, bir de tersine dönüşü söz konusudur. Dünya yüzeyinde yer alan kentler, günün birinde uzay platformlarından toz zerreciklerine dönüştürülebilir. Mitolojinin kutsal şimşegi bir anda gerçek oluvermiştir. Tarih tekerrürden ibarettir.

Fakat, lazer barışçı kullanımlara da yatkındır.

24 Haziran 1978 tarihinde, Atlantic City semalarında garip bir görüntü belirdi. Roketler patlatılmadan, fosforlu çarklar çevrilmeden gökyüzünde meydana gelen fantastik bir ışık oyunu. Zürih'li uluslararası Göksel Işık Oyunları Yatırımcısı Heinz R. Gisel, işletmesinin, lazer aracılığıyla gökyüzündeki 20 km.'lik mesafeden bile görünebilir sahneler meydana getirebildiğini açıklıyor.

İşin yalnızca başlangıcında bulunduğumuz su götürmez bir gerçektir. Ve anlaşıldığı kadarıyla bunun bir sınırı da yoktur. Resim ve yazılar, uzayda 1000 km.'lik uzaklıklara yansıtılacaktır. Pırıl pırıl doğmuş dolunay'ın yüzünde yanıp sönen harfler okunacak: Coca-Cola-Coca-Cola-Coca-Cola. Ve yine dolunay zamanları, dinsel gruplardan kara lazer ışınlarıyla uyarılar alacağız: «Mahkeme-i Kübra günü yakındır!»

Bu teknik sihir yöntemlerine karşı değilim. Bütün bunları görecektir kadar yaşayacak olursam, yalnızca, hepsinin daha da önce mevcut bulunduğunu bildiğim için, yılışık yılışık sırtacağım. Büyük bir kuvvet ve ihtişam ile arzı endam eden tanrılar, gökkubbeye resimler yansıtılar, fakat yeteksiz evlatlarımız bu işin sırrını anlayamadı ve ilâhî kuvvetin alâmetleri olarak kabul etti. Tevrat'ta raslanıldığı üzere, bazen el yazılan, bazen yüzler, kimi zaman da «gece-leri gözükken ateş sütununda olduğu gibi» güneşten daha parlak ışık huzmeleri gördüler.

Uzay teknologlarımız mitolojiye büyük ilgi duyuyorlar. Uydularına Midas, Samos, Cosmos, Pegasus, Helios ve benzer isimler veriyorlar. Gökyüzüne tırmanan roketlerinin adları da Thor, Atlas, Titan, Centaur, Zeus, Jüpiter, Satürn ve Apollo. Büyük mitolojik ailenin bireyleri, uzay istasyonlarının döküntü barakalarında birer birer toplanı-

yorlar. Geçmişe duyulan özlem mi yoksa geleceğe yönelik bir umut mu?

M.S. 5000 yılında (eğer o günlerde hâlâ İsa'nın doğusuyla başlayan bir zaman hesabı kalmışsa) etimologlar, bu metni açıklayabilmek için birbirlerine girecekler:

«İlk alâmet Helios'tan geldi. Büyük Rahip, ülkenin bilge insanlarını topladı ve haber verdi: Tanrı tanımaz düşman bizi yok etmek istiyor.

Bilgeler Kurulu, Kudretli Satürn'ün, Samos'u haber almak ve gözlemlerini rahiplere bildirmek üzere, gökyüzüne götürmesine karar verdiler.

Karşı durulmaz gücün bir yıldırım çakışıyla yola koyulan Samos, okyanusun derinliklerine düştü. Orada, Deniz tanrısı Neptün şöyle dedi: 'Gücünün üçte birini bana naklet, ben de ebedî buzun altında ikâmet eden Nautilus'tan, bize yardımcı olmasını isteyeyim. Zeus'un çevik çocukları onunla birlikte dir.'

Nautilus sessizce sulardan yükseldi ve Neptün'ü ruhla doldurdu. Kuzey Yıldızı'nı buzla kaplı altından geçti ve Zeus'un çocuklarını, akkor haline gelmiş düşman bölgesini ele geçirmeye yolladı. Ve gece, gündüz kadar parlak oldu. İnsanların kavrulmasını ve un ufak olup yanışını seyretmek müthişti.

Düşman memleketi yanadursun, göksel muhafız Pegasus, tanrı tanımazların, her şeyin tahrir edicisi Şiva'ya, kendilerine yardım etmesi için yalvardı ki arını haber verdi.

Başrahip bunu öğrenince, Şiva'ya karşı ancak ve ancak, gücünün doruğuna erişmiş bir Nora'nın karşı durabileceğini akıl etti. Helios ve Pegasus'un büyüleyici bakışlarını kuşanarak, cemaata bütün dua ve niyazlarını Nora'ya yöneltmelerini emretti. Nora'nın damarları güçle doldu. İnsanların evleri soğudu. Bütün melekler sustular. Hafiften bir uğuldama ile, tanrıların çocukları, enerjilerini Nora'ya aktardılar.

Derken, büyük bir şimşek çaktı ve dünyayı güneşten

de daha fazla aydınlattı; gökyüzünün en ötelere kadar uzandı. Şiva'nın öldürücü gözleri köreldi. Güçlü, haşmetli tanrı, çaresizlik içerisinde Ay'ın üzerine yığıldı.»

5000'li yıllarda bile mitolojik isimler karışıklığa yol açıyor ve esrarengiz bir çağrışım getiriyor. Oysa, söz konusu metin, en açık ifadesi ile şöyle diyor:

«Uydu Helios'un raporları, düşmanın saldırıya geçmek üzere olduğu uyarısını haber veriyor. Başkomutan kurmaylarını toplantıya çağırarak, durum muhasebesi yapıyor.

Samos uyduları ile desteklenen bir Satürn Roketinin dünyanın yörüngesine oturtulmasına karar alıyor.

Satürn, görevini uygularken bir lazer ışınıyla isabet alıyor. Deniz Kuvvetleri Komutanı da atom denizaltısı Nautilus'tan yapacağı yanıltıcı karşı saldırılarla düşmanı şaşırtmayı hedefliyor. Nautilus 20 adet Zeus roketi taşımaktadır.

Başkomutan; yani Neptün adlı kompüter tarafından programlanan Nautilus, buzların altından kutup hattını aşarak roketlerini hedefe gönderiyor. Düşman lazer ışınları ile cevap veriyor. Ve bu enerji doğrudan güneşten temin ediliyor. Bölge alevler içinde kalıyor.

Pegasus tipi uydular enerji yüklemesini hesap ederek, sonuçları yerküredeki genel karargâhlara bildiriyorlar.

Ve buradakiler bir anda tehlikenin farkına varıyorlar. Uydu yörüngesindekinden daha güçlü yalnızca bir tek lazer vardır ki, o da Nora sisteminin lazeridir. Nora'nın lazer topları, henüz işlemeye hazır olmayan bir atomik reaktör tarafından beslenmektedir. Sonuçta, ülkedeki bütün enerji Nora'ya kilitlenir. Fabrikalardaki makineler stop eder. Evler ışsız kalır.

Bu konsantre güç sayesinde, Nora, Şiva'yı dünyanın yörüngesinden atmayı başarır. Işının aşırı etkisiyle ayın yüzeyindeki platform çöker.»

Teknolojik çağ öncesinden kalma bir insanın mezarından doğrulduğunu ve bizim teknik düzeyimiz ile yüzyüze geldiğini düşleyelim. Tepesinden vızır vızır devasa uçaklar gelip geçecek; girdiği odaların bir köşesinde, cam üzerinde birtakım şekiller hareket edecek vb. vb. vb. Gerçekliği yaşama durumunda olmayan bu insan, hiçbir şeyi açıklamayacak, çevresindeki her şeyi büyüye, sihirci atfedecektir.

Mitolojinin bize çarpıtarak iletmiş birtakım bilmecelemlerle karşı karşıya bulunuyoruz. Aynı minval üzere, hemen her şey sürekli bir gelişme izliyor, önce dar ve basit ölçekte başlayıp giderek karmaşıklaşıyor. Bu tür düşünce için, teknolojinin uzak geçmişte herhangi bir yeri yok. Karşımızda «uçan makineler», «ışın tabancaları» ve yok edici silahlar cirit atıyor ama, yalnızca fantezi, büyü ve ideogram anlayışının ürünü oluyor bunlar! Çok keyiflendim, mazur görün!

Bir gazete haberinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin, açık denizlerdeki uçak gemileri için «görünmezlik mantosu» aradığını okudum. Görünmezlik mantosu? Bu konuyu daha önceden duymuşluğum var. Kişiyi, gerektiğinde görünmez yapan bir manto. Eski Cermenler, cinlerin bir manto aracılığıyla kendilerini görünmez kılabildiklerine ciddi olarak inanırlardı. Nibelungenlied'de, Kahraman Siegfried, bu mantoyu Cüceler Kralı Alberich'ten kazanıyor ve daha sonra, düellolarında başarıyla kullanıyordu.

Ne var ki, bir kişinin ortadan yok edilmesiyle, saatte 70 km. hızla seyreden 100 bin tonluk bir geminin kaybolması arasında önemli bir fark söz konusudur.

Amerikan Donanması, ümitsiz bir arayışın peşine mi düşmüştür?

Uzunca bir zamandan bu yana, düşman saldırıları,

hedefin teleskoptaki belirlenmesi üzerine kurulmaktadır. İnsanın gözü, sis ve yağmurda, güvenilir bir yön verici değildir. Hedefler, elektronik gözlerle yakalanmaktadır.

Hedefi görünür kılabilmenin iki yöntemi vardır. Saldıran roket, ya belirli bir program dahilinde hedefe gönderilmekte ya da radarının enfraruj ve mikro-dalgaları belirlenmesine göre yol almaktadır. Saniyenin çok daha düşük bir zamanlaması içerisinde, bu programlama bir kompüter aracılığıyla ya da elektronik olarak gerçekleştirilmektedir. Elektronik sistem geçerliliğini yitirirse, teknolojik görünmezlik mantosu bulunmuş olacaktır. Uygulamada bu tür bir aldatmaca mümkün müdür? İşte Die Welt Gazetesinin yorumu:

«Son olarak Hughes Şirketi'nden edindiğimiz bilgilere göre, saldırgan durumundaki silahlar elektronik olarak öylesine yanlış bir yöne sevk ediliyorlar ki, bir uçak gemisinin «hayalet hedefi»ne yöneliyor ve pratikte suyun içine düşmekten öteye gidemiyor. Bizim çıkartabildiğimiz tek sonuç, uçak gemisinin her iki yanına da antenlerin monte edildiğidir. Ve yönetim odasına küçük kompütürler yerleştirilmiştir. Ve bu sistemin aynı zamanda yüzlerce sinyali izleyebildiği tahmin olunmaktadır.

Belirli bir sinyal alınır alınmaz, otomatik olarak yayın yapan frekans ölçülerek, dostla-düşman, bilgisayar tarafından ayırdedilmektedir. Ve bunun üzerine spesifik frekans tayfı için, terzi elinden çıkan elektronik «görünmezlik mantosu»nu seçmektedir. Düşman ise, elektronik aygıtlarınca belirlenen, fakat aslında mevcut olmayan bir hedefe saldırmaktadır.» (17.5.1978)

Doğrusu olağanüstü, ne var ki, bu nesne de daha önceleri mevcuttu.

Hintlilerin ulusal destanları olan Mahabharata ve Ramayana'da, kendilerini düşmana karşı görünmez kılabilen

silah ve uçan cisimlerin varlığından haberdar oluyoruz. Bir zamanların en büyük tahrip edicisi Şiva bile, arasıra düşmanlarının gözleri önünde, toz olup gidiyor. Tarih tekerür etmektedir. Gıpta edilecek bir modeldir bu. Yeniden geri dönüyoruz.

Hava şartları ne olursa olsun hedefine ulaşan NATO tanksavar roketleriyle ilgili haber, yalnızca canlıları öldürerek cisimleri olduğu gibi muhafaza eden nötron bombasından daha yeni değildir. Hayvan ve insanların çiftleştirilmesi, insan ile makinenin siberetik üniteler halinde birleştirilmesi de öyle. Bunun gerçek planda uygulanabilme yeteneğinin açıklık kazanması, önümüzdeki yüzyıla kalmıştır.

Bu konuda söylenecek bir çift söz daha vardır.

Yoksa tarih, ölümcül bir yönde mi tekerrür ediyor?

Yıllardan bu yana, gerçekten ölümcül bir «örnek», beni sürekli huzursuz eder. Daha da önce belirttiğim gibi, konuya tehlikeli öğeler karıştırıp durduğumdan, belki de gündem dışı bıraksam yerinde olur.

Çılgın bir azınlığın, yerküremizi topyekûn bir savaşa sürüklediklerini varsayalım.

Öldürücü silahların hangi hedeflere yönelteceklerdir?

Bomboş sahraya mı? Elbette hayır.

Himalayaların ulaşılmaz yamaçlarına mı? Biraz zor.

Kuzey ve Güney Kutuplardaki buz yığınlarına mı?

Neden ki?

Güney Amerika'nın Andlarındaki yoksul kıvılcıkların yerleşme merkezlerine mi? Asla.

Güney Denizlerinin mercan kayalıklarına mı? Niye ki? Avustralya yerlilerinin kervan geçmez mekânlarına mı? Hiçbir zaman.

Orta Afrika zencilerinin kulübelerine, Mali Cumhuriyeti'nin fakir zencilerinin tepelerine mi? Ne gerek var ki?

Kuzey ve Orta Amerika kıvılcıklarının üzerine, Meksika ve Arizona çöllerine mi? Kesinlikle hayır.

Yukatan çengellerindeki Maya soyuna mı? Uzak bir olasılık.

Tundranın vahşiliklerinde yaşayan şen Rus köylülerine mi? Doğrusu epey gözden uzak.

Amazon kabilelerine mi? Bunların ne suçu var ki?

Tarafların hedefleri, uygarlığın merkezinde, milyonların yaşayıp çalıştığı noktalar olacak. Haritadan silinecek olan bölgeleri, bu yerler meydana getirecek.

Yoğun atomik saldırıların, gezegenimizi sonsuza dek radyoaktiviteye boğacağı iddiasının gerçeğe ilişkisi yoktur. Bombaların düşmediği köşelerde, hayat devam edecektir. Aralarında insan da bulunmak üzere, birçok canlı, sandığımızdan çok daha fazla çevreye uyma yeteneğine sahiptirler. Üstüne üstlük, geleceğe yönelik tüm modern silahların, deyim yerinde ise, radyoaktif yönden daha temiz olmaları için gayret gösterilmektedir. Belirli bölgeler, ölümcül atomik bombaların bir süre etkisi altında kalacak, fakat bu süreler sınırlı olacaktır. Saldırgan da savunan da bu tür silahlarla ilgilenmektedir. Nüfusunu yitiren, herhangi bir şey yetiştirebilme imkânlarından yoksun kalan bir galip ülke, böyle bir zaferi ne yapsın ki? Galiplerin adım bile atmadığı radyoaktiviteyle kaplı bir Avrupa kimin işine yararsın?

Ne olursa olsun, insanlar, insan grupları; Sahra, Tibet, Kutuplar, And Dağları, Güney Denizleri, Avustralya içleri, Afrika, Meksika çölleri, Rus tundraları ve Yukatan ile Amazon'daki Kızılderili toplanma bölgeleri gibi bölgelerde varlıklarını sürdürecekler; ve olanca felâkete rağmen, uygar uluslar arasında da ileri teknolojileri koruyabilmeler kalacaktır.

Binlerce, yüzbinlerce insan büyük felâketi atlatarak, dünyanın çeşitli köşelerinde dağınık bir vaziyette yaşamalarına devam edeceklerdir. Ve birbirleri hakkında bir şey bilmeyeceklerdir. Bir ilişki kuramayıp haber alamadıkları sürece, tek kurtulanın kendileri olduklarını düşünecek

ve bunu arzuluyacaklardır. Bunların her biri ve de tümü birer adadır bundan böyle.

Kurtulanlar değişik dil ve lehçeler konuşmaktadırlar. Birbirleriyle ilişkileri de olmazsa, nasıl anlaşacaklardır ki? Radyo, televizyon, telex gibi tüm iletişim araçları yok edilmiştir. Her şey, aynen «sıfır» gününde olduğu gibidir. Fabrikalar çalışmamaktadır. Satışa hazır mallarla tıkabasa dolu süpermarketler yoktur. Caddelerde arabalara rastlanmamaktadır. Gökyüzünde uçaklar sırta kadem basmışlardır. Kurtulanlar kendi kaderleriyle başbaşadırlar. Robinson Crusoc'un büyük serüveni basamaktadır.

O günlerde. Batılı bir mühendis, turizm acentasının kandırıcı reklamlarına kapılarak, tam savaşın patlak verdiği sırada, tatilini geçirmek üzere, Tibet yaylalarına yollanmıştır. Atom Savaşı'nın tüm dehşetinin bilincinde olan ve artık hiçbir ulaşım aracının kendisini evine götürmeyeceğini gayet iyi anlayan bu adam ne yapar?

Teknolog olarak gayet iyi bir eğitim görmüştür ve bu nedenle de teknik konularda Tibetlilerden üstündür. Eski Yunan matematikçi ve kâşif Arşimed (M.Ö. 285-212) gibi, tüm keşifleri yeni baştan yapacak, kaldıraç yasalarını yeniden bulacak, arazi ve bedenleri tekrardan ölçecek, yerkürenin dışında Arşimed Noktasına bir kez daha ulaşacaktır. Ve Tibetliler ona hayrandırlar.

Bilgi düzeyinin doğaî sonucu olarak, mühendis, dünyanın birtakım başka köşelerinde de, hayatta kalmış gruplar olabileceğini düşünecektir. Nerede olduklarını bilmek isteyecek, içini bir merak kemirecektir... Aralarında zekî teknolojiler barındıran diğer gruplarda da aynısı olacaktır. Er-geç, mühendisimiz, bir keşfe çıkacaktır.

Diğer gruplar da aynısını yapacaklardır. Her grup, başkalarının da hayatta kalmış olabileceği fikrinden hareket edecektir.

Yola koyulmadan önce de, terk ettikleri yere günün birinde yabancıların yolu düşebilir düşüncesiyle, birtakım

mesajlar bırakırlar. Bu mesajlar için hangi dili kullanacaklardır?

Az ve öz olarak söyleyecekleri şunlardır:

- Biz buradaydık ve geri döneceğiz.
- Burada içme suyu var.
- Kuzeye doğru gidiyoruz (ya da güneye, batıya veya doğuya).

— Bir mühendis bize yol gösteriyor (ya da rahip, mimar, pilot vb.)

— Tehlike: Öldürücü küçük hayvanlar var.

— Uyarı: 40 mil kadar kuzey-batıda son derece saldırgan bir yerli kabile var.

- Felâket öncesi bilgi düzeyine sahibiz,
- Dağın kuzeyindeki vadide bir doktor yaşıyor.
- Çilekler zehirlidir. Yemeyin.
- Gölcüklerdeki balıklar yenilebilir.
- Kuzeyde ve batıda bulaşıcı hastalık bölgeleri var.

Ve yaşadıkları bütün deneyleri, diğer hayatta kalanlara armağan edecekler, yardıma muhtaç kardeşlerine eî uzatacaklar. Nereye nasıl gideceklerini, yanlarındaki kadın ve çocukların durumunu, radyoaktiviteye karşı bağışıklık durumlarını danışacaklar.

Fakat, asıl soru, olduğu gibi bekliyor: Yabancılarla h;mgî dilden konuşacaklar?

Tibetliler bir kelime bile İngilizce konuşmazlar; bizim mühendisimiz ise Rusça yazılmış bir mektup zarfı görse, kiril harflerini gerçeküstücü resim sanır. Nedir bu işin çözümü?

Turizm, dünyanın her yanından milyonlarca insanı, değişik köşelere çekmiştir. Uluslararası spor temasları, birçok değişik insanı biraraya getirmiştir. Bu gruplar da felâketin kurbanları arasındadır. Hayatta kalanlar arasında eğitim görmüş ve zekî bireyler aramanın bir anlamı var mı? Çölün Arabi, Güney Denizlerinin Adalısı'nı anlamaz. Peki bunlar İngilizce mi konuşsunlar? Rusça mı? Çince mi? Almanca mı? Yoksa diploması dili olan Fransızca mı? Ya da geri kalan 3900 dilden herhangi birini mi?

Geriye, uluslararası platformda iletişim vasıtası olabilecek bir tek dil kalmaktadır: Resim Dili. Ve bu dil modern insan için de geçerlidir.

Bu durum hemen her gün sınanmakta ve kanıtlanmaktadır. Frankfurt Hava Limanı'na inen Hintli, yolunu, resimler sayesinde bulabilmektedir. Çıkış kapısı, bagaj yeri, gümrük, tuvalet, telefonlar ve taksiler. Baden-Baden kaplıcalarında tek kelime Almanca bilmeyen Avustralyalı, bir bakışta ılıcanın yerini, tiyatroyu, yüzme-havuzunu, acil durumlar için başvuracağı doktoru ve gerek duyabileceği bütün işaretleri görebilmektedir. Olimpiyat Oyunlarında, nerede döviz bozdurulabileceğini hatırlatan levhalar doludur. Çevirmenleri, bisiklet yarışlarını veya orkestranın çaldığı yeri bulmak da hiç zor değildir.

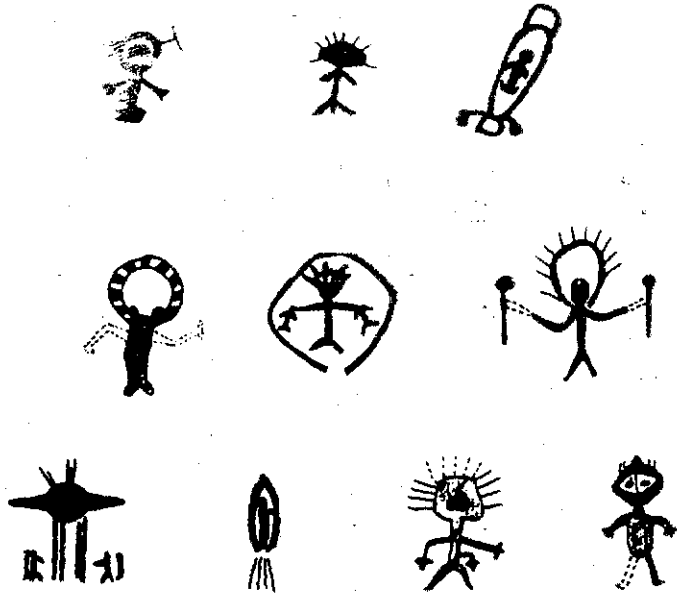
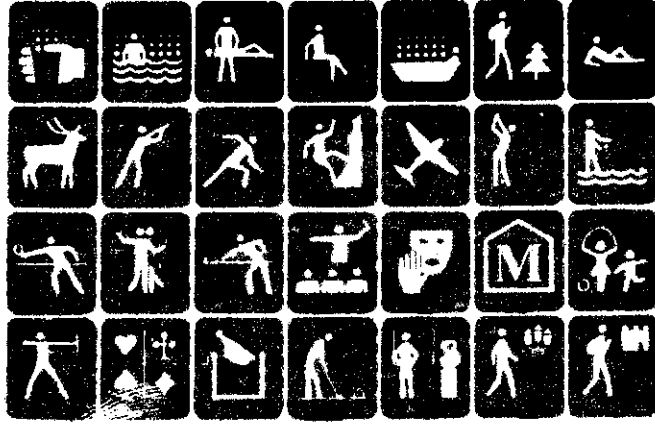
Bütün bunlar konuşmadan ve de yazmadan gerçekleşir.

Yalnızca piktogramlar yoluyla.

Son yirmi yıl, yabancı ülkelere yapılan ziyaretlerde okumaya gerek bırakmayan, beş yüzden fazla anlaşılır piktogram geliştirilmesine tanık olmuştur. Yalnızca Baden-Baden'in gezi broşürü, turist rehberlerinde kullanılan yüzden fazla kaplıca piktogramına yer verir. Piktogramlar, Esperanto'nun yapamadığı bir işi gerçekleştirmiş; konuşmaya gerek kalmadan iletişimi sağlamıştır.

Piktogramlar, basit imâlardan daha fazla şeyler de ifade edebilir, tam cümlelerin oluşturulmasında da kullanılabilir. Söz gelimi, bir salkım üzüm — şarap; arka planda şato gözüken bir adam — şatoya bu yoldan gidilir; nişan almış bir adam — burası avlanma bölgesidir gibi. Yabancı, bu üç piktogramdan da gayet açık mesajlar alır: «Bir (ya da daha fazla) bardak şarap içmek istiyorsanız, lütfen şatoya giden bu yolu izleyin; aym zamanda (eğer ruhsatınız varsa) avlanabilirsiniz.»

Bir matematikçi, 500 adet piktogramdan kaç tane kombinasyon yapılabileceğini bize söyleyebilir. Spor-Toto'dan çok daha yüksek bir rakamdır hiç şüphesiz.

Yukarıda. Baden-Baden caddelerindeki modern piktogramlar. Aşağıda: Kaliforniya ve İngiliz Kolombiyası'nın kaya duvarlarında yer alan eski piktogramlar.

Piktogramlar, çağımızın uluslararası dilidir!

Büyük felâketten geriye kalan gruplarımıza dönelim. Eski vatan ve yaşamlarında piktogramları tanımıyor olsalar bile, ihtiyaç karşısında bunları keşfedeceklerdir. Her zeki varlık, bir zaman sonra, kendi ana dilinde mesajlar karalamasının anlamsızlığını kavrayacaktır. Akla en yakın olanı basit ve stilize figürler düşünerek, bunları keski kalemle kayalara kazımaktır. Aynen, kendilerinin rastlamaları halinde, anlayabilecekleri figürler.

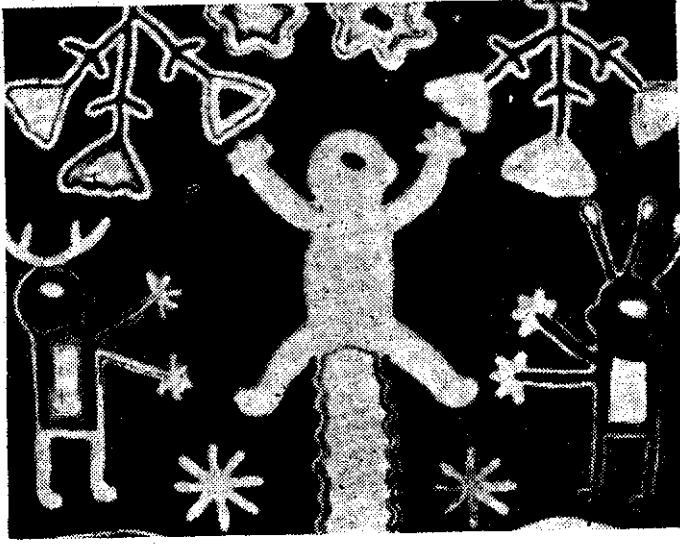
On iki yıldan bu yana, dünyanın hemen her yanında taban tepip duruyorum. ABD'de Hopi Kızılderililerinin arasında; Brezilya'da hayalet şehir Sete Cidades'te; Keşmir ve Türkiye'de; Güney Afrika, ve Sahra'da; Kuzey Avrupa ve Güney Fransa'da; Kaliforniya ve Kuzey İtalya'da; Güney Denizi Adaları ve Filipinler'de kaya ve mezar resimlerinin fotoğraflarını çektim. Hopi Kızılderililerinin reislerinden Beyaz Ayı'yı tanıdım. Beni, Kızılderili Bölgesi'cin tepelerinde kalan ve yabancıların merakından kıskançlıkla korudukları derin bir vadiye götürdü. Bu gizli vadiye, kaya duvarları piktogramlarla doluydu. Beyaz Ayı'ya bu işaretleri okuyup okuyamadığını sordum. Hepsini değil, dedi, fakat çoğunu tanıyordu.

Atalarının bu işaretleri neden ve kimin için bırakmış olduklarını öğrenmek istedim.

Yaşlı Kızılderili, atalarının —bilim adamlarının iddia ettikleri gibi Bering Boğazını aşarak kuzeyden güneye değil— güneyden kuzeye göçtüklerini, bu göç sırasında kabilenin sık sık bölündüğünü ve yeni grupların oluştuğunu anlattı. Yaşadıkları deneyleri kendilerinden sonrakilere aktarabilmek için, eskiler, bu kaya resimlerine başvurmuşlardı.

Kaya resimlerinin farklı tarihlerden intikal ettiği takıldı aklıma.

Beyaz Ayı, bunun da cevabını biliyordu. Değişik gruplar ve bu gruplardan türeyen nesiller, aynı yere gelerek, yeni keşifleriyle, iyi ve kötü haberleri kayalara kazıyorlardı. Kaya resimleri ve kabartmalar, Mao Çinindeki duvar posterleri kadar büyük bir önem taşıyordu.

Kızılderililer, kilim motiflerinde hâlâ piktogramlar kullanıyor.

Oswald O. Tobisch 6000 kadar kaya resmi toplayarak bunları birbirleriyle karşılaştırmıştır, 20 adet tablo kullanarak Avrupa, Asya ve Amerikan resim gruplarının ne kadar yakın olduklarını sergilemektedir. Tobisch, bu karşılaştırmalı araştırmalarından sonra bütün kültürlerin karşılıklı olarak etkilendikleri, özellikle kaya resimlerinin mutlaka ortak bir kökenden kaynaklandıkları hükmüne varmıştır.⁽³⁴⁾

Kızılderililer piktogramları bugün hâlâ kullanmaktadırlar. Sanat ürünlerinde de eski stilize modeller olan piktogramları kullanma alışkanlığından vazgeçmemişlerdir. Kuzey Amerika kıızılderililerinin kum çizimlerinden, And kıızılderililerinin duvar örtülerine kadar aynı hikâyeler anlatılır ve benzer piktogramlar kullanılır.

Dünyanın her yanındaki milyonlarca (!) kaya resmi

fenomeni, bütün yerküreyi kapsayan bir felâketle açıklanabilir mi?

Günümüzdeki bir felâketten soma, tarih yine kendi kendini tekrarlayacak mıdır?

Kurtulanlar, diğer kurtulanlarla kendilerini bağlayan geleceğe yönelik patikayı, kaya piktogramlarında mı arayacaklar?

Geçmiş, giderek bize yaklaşıyor mu; yoksa bizi aşıyor mu?

Günümüz, geçmiş tarihte ölüm busesini mi arıyor?

En son geliştirilmiş silah sistemleri, mitolojik adlarla vaftiz edilirse uluslararası anlaşılabilirlik arzeden bir resim yazısını yeniden keşfediyorsak, geçmişin derin kaynaklarına zoraki dalışımız bu denli aşikâr ise, bütün bunların nedeni eski tarihte mi yatıyor, yoksa bizim kendi tabiatımızdan mı kaynaklanıyor?

Bilincimiz, geçmişten geleceğe, gelecekte yeniden geçmişe götüren bir ebedî çark (perpetuum mobile) midir? Nerede başlıyor, sevkedici unsur, asıl saik nerededir?

Bu daireyi döndürmeye başlatan ilk kıvılcım sorunu ortaya atmak bile ukalâlık mıdır?

Arnold Sommerfeld (1868-1951), yalnızca üç öğrencisinin Nobel Ödülü alışlarından ötürü bile, bilim dünyasındaki ayrıcalıklı yerinden emin olabilirdi. Bu öğrencileri Werner Heisenberg (1932), Petrus Debye (1936) ve Wolfgang Pauli'dir (1945). Sommerfeld'in diğer bir öğrencisi Hans Albrecht Bethe, ileri gelen nükleer fizikçilerden biridir ve Los Alamos Atomik Araştırmalar Merkezi'nde Teorik Fizik Bölümü başkanıdır.

Ünlülerin hocası Sommerfeld, son derece mütevazı bir insandı. Bizzat kendisi de, dalga uzunluklarıyla ışın dizilerinin yoğunluğuna ilişkin yasaların büyükçe bir bölümünü bulmuştu. En önemli eseri olan «Atomik Strüktür ve Işın Dizileri», yıllar yılı atom fiziğinin başucu kitabı olmuştu.

Ne var ki, Sommerfeld, buluşlarının bir tanesinde,

zamanına kıyasla (fazlaca) ileri gitmişti. Ayrıca, bir şanssızlığının da, bilim dünyasında fırtınalar koparan Einstein'ın Relativité Teorisinden önce açığa vurması olduğunu da eklememiz gerekir.

Sommerfeld, ışıktan daha hızlı seyreden partiküller bulunduğu, bu garip nitelikli partiküllerin, enerji kaybetmişçe daha da hızlı hareket ettikleri yolunda bir teori attı ortaya.

Einstein'ın teorisi, Sommerfeld'in, ışık hızının sınırındaki partiküllerin son derece yoğun bir kitle oluşturduklarına ilişkin gözük fikirlerini perdeledi.

Bir kez dünyaya takdim edildi mi, en az ihtimal taşıyan, en çok tahmine dayalı teoriler bile cazibelerini kaybetmez.

Sommerfeld'in, yüzyılımızın başlarında açıkladığı bu «ışıktan daha hızlı partiküller» teorisi, uzun zaman fizikçilerin eğlence konusu oldu. New York Columbia Üniversitesinden Teorik Fizik Profesörü Gerald Feinberg, yıllar sonra 1967'de, söz konusu teoriyi yeniden ele aldı.⁽³⁵⁾ Partiküllere bir de unvan yakıştıran Feinberg, *tachyon* adını uygun gördü. (Yunanca'da tachys, hız anlamına gelmektedir) Bilim adamları bir kez daha Einstein'a dayanarak, ışıktan daha hızlı hiçbir nesnenin seyredebeyeceğini ileri sürdülse de, bazı elementer partikül uzmanları konuyla ilgilendiler ve bu tür partiküllerin mevcut olabileceği görüşünü desteklediler.

Bu cesur tez, Einstein'ın itiraz kabul etmez teorisiyle uzlaşabilecek midir?

Einstein'ın relativité teorisine göre, hareketsiz bir süredurum sisteminde (bununla ivme etkisi olmayan bir çerçeve dahilinde bulunmak kastedilmektedir) ışık hızına sahip bulunmayan bir cisim, bir başka süredurum sisteminde de ışık hızına ulaşamaz. Bu nedenden dolayıdır ki, ışık hızının sınırında büyük bir kütleyle erişen bir partikül de, ışık hızına ne ulaşabilir ne de onu aşabilir.

Doğru mudur bu? Çıkış ve kayboluşunda, ışık da, partikülleri olan foton ve nötronlarıyla, ışık hızında hareket ederken, aynı şekilde yoğun bir kütle arz etmektedir. Cenevre yakınlarındaki CERN'de yürütülen deneylerde, her geniş ölçekli sinkrotronda, elementer partiküller ışık hızının % 99.4 kadarlık bir bölümüne eriştirilmiş ve hiç de büyük bir kütleli yığılma meydana gelmemiştir.

Foton ve nötronları çalıştıran nedir? Sırları nerede yatmaktadır? Sahip oldukları tek şey, devinim enerjisidir. Bir kez durdurulurlarsa, arkalarında iz bile bırakmadan kaybolmaktadırlar.

Dietmar Kirch⁽³⁶⁾, elementer partikülleri, kabaca üç sınıfa ayırmaktadır:

1. Nükleon ve elektron gibi partiküller (ışık hızının altında seyrederler)
2. Foton ve nötron gibi partiküller (ışık hızında seyrederler)
3. Tachyonlar (ışık hızından daha hızlı seyreder)

Her şeyden önce, tachyonlar yalnızca, bir süredurum (atalet) sisteminde ortaya çıkmaktadırlar ki, bu sistem bizim için erişilebilir değildir. Bu nedenden ötürü de, Einstein'ın teorisiyle bir çelişme söz konusu değildir. Birinci sınıfa giren partiküller daima ışık hızının altında seyreder ve sınırlı enerjiyle bu düzeye ulaşamamaktadırlar. Üçüncü sınıfa giren *tachyonlar* ise daima ve daima ışıktan daha hızlı hareket etmekte ve ışık hızına düşmeleri mümkün olamamaktadır.

Tachyonlar, farklı bir süredurum sisteminde mevcuttur. Bizce bilinen ve içinde yaşamakta olduğumuz süredurum sisteminin elementer partiküllerinin tamamen zıddı bir davranış sergilemektedirler.

«Bir olay, uzaydaki yeri ve meydana geldiği zaman belirtilmek üzere tanımlanabilir. Olay, dört boyutlu bir gerçekliktir. Olayı betimleyen tarih, uzaydaki po-

zisyonu betimleyen koordinatlarından bağımsız değildir. Çünkü, süredurum sistemi değiştiği zaman, zaman ve uzay ölçümleri de değişmektedir. Bu nedenle dört boyutlu bir uzay zamanından söz ediyoruz. Birçok ivmelendirilmiş sistem açısından değerlendirilecek olursak, tachyonlar, zamanın içerisinde geriye doğru da hareket edebilirler.»⁽³⁵⁾

Karmakarışık nitelikler! Sistemimizde her şey geçmişten geleceğe doğru hareket ederken, tachyonlar, gelecekte geçmişe doğru bir yolculuk yapmaktadırlar.

Bu olgu anlaşılabilir bir hale sokulabilir mi?

Tachyonları kaydeden bir alıcıya, flaş lambası takıldığını düşünelim bir an için. Flaş öyle bir biçimde programlanmış olsun ki, her tachyon impulsu aldığı anda, bir kez çaksın. Ve diyelim ki, bir uydu da, geceyarısında bir tachyon uyarısı yakalasin. Ne olacaktır?

Henüz vakit geceyarısını bulmamış olsa da, flaş lambası bu uyarıyı, uydudan daha önce belirleyecektir. Flaş lambası, tachyon uyarısını önceden yakalayabilecek biçimde nasıl programlanabilir?

Tachyonların 'süredurum' sistemindeki zaman kavramı, bizim sistemimizdeki zaman ile aynı şey değildir. Bizim pozisyonumuz açısından, tachyonlar, ışıktan daha büyük bir hızla, geriye doğru seyretmektedirler. Bizim sistemimizde «nedensellik ilkesi* altında edindiğimiz bilgi birikimine göre, her işlem ve sonucun mutlaka bir nedeni olmaklığı şeklinde açıklanan zorunluk, dört boyutlu uzay zamanı ve ışıktan hızlı partiküllerle meşgul olmaya başladığımız andan itibaren geçerliliğini yitirmektedir.

Bu çelişki, bizlerin de tachyon sistemine dahil olmamız halinde çözülebilirdi. Ve o zaman fizik yasaları yeniden uzlaşırdı. Bizim sistemimizde «geçmişten-geleceğe» düşüncesi mantıklıdır. İşlem ve sonuçtan sonra gelen nedenselliği kuramayız. Tachyon âleminde de eğer birtakım zekî yaratıklar mevcutsa, onların da geleceğin mutlaka bir geçmişini izlemesi gerektiğini kavrayabilmeleri çok zordur.

Onlar için normal olan süreç, geçmişin gelecekte üretilmesidir. Biz «uzak geçmiş»ten dem vururken, onlar da «uzak gelecek»ten söz ederler. Ve kastettikleri şey de, gelecek kavramından bizim çıkardığımız anlamın tamamen tersi olur.

Artık, kendi kendimize sormalıyız: Zaman nedir? Geçmiş nedir? Gelecek nedir?

Bilincimizde «zaman» bu anın geçişidir; geçmiş büyümektedir.

Deneyel olarak her süredurum sisteminin kendi süredurum zamanının söz konusu olduğu kanıtlandığından bu basit tanımlama yetersiz kalmaktadır.

Olağan özdeş saatlerin seçiminde bile, zamanlar farklı sistemlerde farklıdır. Bilimadamları, zaman kavramının ancak ve ancak 'süredurum' sistemiyle ilintili olarak açıklanabileceği kanısını paylaşmaktadırlar. Doğa yasalarına göre hiçbir 'süredurum' sistemi galebe çalmadığına göre, fizik yönden bir «zaman»dan söz etmek anlamsızdır.

Düşünce sistemimizi değiştirmeliyiz. Bir olay, nedenden önce cereyan edebileceğine göre, bizim dayanak noktalarımızı nasıl savunabiliriz?

İnsan beyni kimyasal ve elektriksel yöntemlere göre işlev görmektedir. Ölçülemeyen bir zihin ve bilinçlilik hâlleri, fizik çerçeveye sığdırılamamaktadır. Telepati deneyleri, bilinç'in aktarılabilirliğini ve aynı şekilde dalga olarak alınabileceğini kesinlikle kanıtlamaktadır. Bilinçlilik hali, parapsikoloji kürsülerinde de bir ön-bilinç şekli olarak ele alınmaktadır. Bilinmeyen bir enerjinin beynimize duhul ederek gelecekle ilgili ve bizlerin gerçekten bilmemeliğimiz gereken birtakım bilgileri fısıldaması durumunda, 'beyin' de 'bilinç' de iki zamansız olgu olarak belirginleşmektedir. Korku ya da bir acı neticesinde gelecekle ilgili olarak addedilen birtakım imalardan sez etmiyorum. Gerçek anlamıyla, parapsikolojide kastedilen şekliyle, ön-seziyi vurgulamaya çalışıyorum.

Beyinlerimizin içinde neler olup bitiyor? Diğer bir boyuttaki, bir başka süredurum sistemindeki atomdan küçük partikülleri düşlediğimiz zaman, farkında olmaksızın, bilincimizde yer alan geleceğe ilişkin enformasyondan mı yararlanıyoruz? Uzak bir geçmişte yer almış birtakım olaylar, uzak bir gelecekte de mi tekrarlanmıştı? Geçmiş ve gelecekle ilgili bilgilerin birbirine aktığı ikili bir kanalda mı düşünce üretmekteyiz? Günümüz teknik buluşlarına mitolojik isimler takılması, bir rastlantı değil de, özgür irademizin dışında kalan bir olay mıdır?

Zaman, geçmişe ve geleceğe doğru yönlendirilebilirse, doğrudan etkisi hangi yöne doğrudur? Garip bir fikir gibi gelecek ama, kuramsal bir tachyon zaman makinesi ile geçmişe yolculuk edebilmek, şu an gerçekleşecek olan bir olaya düzen verebilir miyiz? Konuyu örneklendirmek gerekirse, herhangi bir kişinin tachyon zaman makinesine hinip de Eski Roma'ya dönmesi ve Tül Sezar'ı, Senato'da başına gelecek suikast ile ilgili olarak uyarabilmesi mümkün müdür? İmparator, bu uyarıyı dikkate almaksızın yine Senato'ya giderek suikaste uğrayacak mıdır, yoksa aksine, tarih tamamen farklı bir seyir mi izleyecektir? Uzak geçmişe uzak gelecekte çeki düzen verebilecek miyiz? M.S. on binli yıllarda yaşayacak olan ahfadımız, bu tür yönlendirmeleri başaracaklar mıdır? Bu görüş açısından yaklaşılırsa, gelecek tarafından sürekli olarak düzeltildiği için, tarih değişmez midir?

Uzay yolculuğu teknolojisi, 50 yıl içerisinde ışık hızıyla uçuş düzeyine erişmeyi gerçekleştirirse ve böylece kötümserlerin oluşturduğu Kara Tarikat geleceğimizi köreltmede yanılığa düşerse; acaba bu aşama, insanlık tarihinde ilk kez mi cereyan edecektir, yoksa yalnızca dedelerimizin yapmış olduğunu tekrarlamakla mı yetineceğiz? «Dünya dışı varlıklar» insanların ilk aşamalarını ziyaret etmiştir şeklindeki iddiamın ciddi bir biçimde üzerinde durmamdan bu yana, «atalarımız uzay yolculuğunu gerçekleştirmişlerdir» cümlesiyle de çelişkiye düştüğümü sanmıyorum.

Belki dogmatik görünebilir ama, kendi kendimle çelişmiyorum. Çelişki gibi gözükse birtakım noktalan, belki de bu örnek bira/ olsun acıklıca kavuşturacaktır.

Diyelim ki, bundan 50 bin yıl öncesinde dünya üzerinde yüksek derecede teknolojik bu sanayi düzeyine ulaşmış bir toplum mevcut bulunsun. Yine varsayalım ki. bu ileri teknik düzeydeki atalarımız, yüksek hızlara erişebilen «zay gemilerini diğer güneş sistemlerine göndermiş olsun*ar. Bu yolculuklar sırasında, uzay gezginleri, zaman genişlemesi yasalarına tâbi olmuşlardır. Uzay gemisinin hızıyla zamanlama kotlusunda ortaya çıkan farklı hesaplan göz önüne alarak, uzay gemisinde geçen bir on yüm, dünya üzerindeki 40 bin yıla malolduğunu hayâl edelim.

Ve kabul edelim ki, bu yıldızlara açılabilen uygarlık 40 bin yıl içerisinde, M.Ö. 50.000 ile M.Ö. 10.000 yılları arasında ortadan kalkmış olsun. Korkunç savaşlar, doğal afetler ve yer kürenin her yanını kaplayan tufanlar, üstüne üstüne kutupların yer değiştirmesi. Ya da, dış uzaydan gelen bir mikrobun yayılması gibi bir olay yaşanmış olsun:

Hayatta kalanlar, sil baştan yeniden başlayacaklardır. Korkunç afetlerden sonraki nesiller yine mağaralarda yaşayacaklardır. Yazı yazabilir, ateş yakabilir, araçlar kullanabilir, toplumsal örgütleri sürdürebilir, fakat ırklarının parlak geçmişini, yalnızca atalarının geleneklerinden bilebilirler.

Ve aradan geçen yalnızca on yıllık bir zaman aşımından sonra, uzay gemilerinin geri döndüklerini farzedelim. Bu uzay gezginleri ne yapacaklardır? Görünüşü kurtarmaya bakacaklardır. Hayatta kalanları yönetecek, onları eski yasalara ve toplu yaşamın eski kurallarına iteceklerdir.

Diğer bir deyimle, atalarımız dış uzaydan gelen kendi atalarınca ziyaret edilmişlerdir. Tek bir ailenin çocukları olmalarına rağmen, kosmosun derinliklerinden gelenler, tanrılar olarak karşılanmışlardır. Tarih tekerrürden ibarettir.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte, kadın ve erkek mürettebatla birlikte uzaya açılacak bir uzay gemisi konusunu gündeme getirecek olursak, acaba geçmişten mi yoksa gelecekte mi söz etmiş oluyorum. Değişik bakteri kültürleri sterilize buzdolabında muhafaza edilecek. Havası alınmış plastik paketlerde her cins bitki saklanacak. Özel olarak oksijenlenen küçük leğenlerde, küçük balıklar yüzecek. Kabinler, zamanımızın bilgilerini dile getiren ansiklopediler, mikro-filmler, evrenin en uzak bir köşesinde gerek duyabilecekleri ve hayatta kalmalarını sağlayacak kazma-kürek ve tırmık gibi araç gereç ile dolu olacak.

Ve öyle bir gün gelecek ki, çetele ile tutulan günler dolacak... ve göklere doğru açılacaklar.

Ve tarih yine tekerrür edecek olursa, uzay gemisinin kaptanı büyük bir ihtimal ile Nuh adını taşıyacak.

RESMÎ KAYITLARDAN

Yıllar önce bir dost, Britanya Müzesi'ndeki bir kısım tablonun Sümer ve Babil savaşlarında kullanılmış tank resimlerini sergilediğine işaret etmişti.

Bu sohbetten hemen sonraki ziyaretim sırasında Britanya Müzesi'nin zemin katındaki tablolarındaki Babil ve Asur devrini yansıtan görüntülerde yer alan cisimlerin, tanka benzediklerine ben de dikkat ettim. Arkeologlara göre, kent duvarlarını yarmaya yarayan savaş şahmerdanları idi bunlar.

Olabilir de, fakat ille de böyle olması gerekmez.

Dört nesne, bu kalın kütükten «şahmerdan» yaklaşımından soğutmuştur beni:

— Bu şahmerdan denilen nesnelere, söz konusu kavramdan her ne anlıyor iseniz, askerler tarafından taşınır, kendi kendilerine, hele yokuş yukarı hiç hareket edemezlerdi. Taşıyıcılar ok ve taşlara karşı korunuyor olsalar bile, hiç değilse, ayaklarının gözükmeleri gerekirdi. Değişik biçimde hareket ettirilen bir şahmerdanın da altındaki tekerlekli bir vasıtayı mutlaka görmeliğimiz gerekir. Öyleyse bu nesnelere nasıl nakledilmiştir?

— Şahmerdanın, duvar veya kuleye temas ettiği zaman, belirli bir etki meydana getirebilmesi için, mutlaka dik açı ile vuruş sağlaması gerekmektedir. Tamamen yukarı doğru yöneltilmiş şahmerdanlar, pratikte hiçbir yarar ifade etmemektedir. Bu yoldan sağlanmış bir kinetik enerji, neticesiz kalmaktadır. Bu pozisyondaki bir şahmerdanın, saldırıda bulunduğu yüzeye teması, ya devrilmesine ya da en azından at gibi şaha kalkmasına yol açacaktır.

— Resimlerden birinde gözüken ikiz şahmerdan ise, pratikte tamamen yararsızdır. İkili şahmerdan ile duvara bindirecek olursanız, vuruş gücü yarıya inecek-

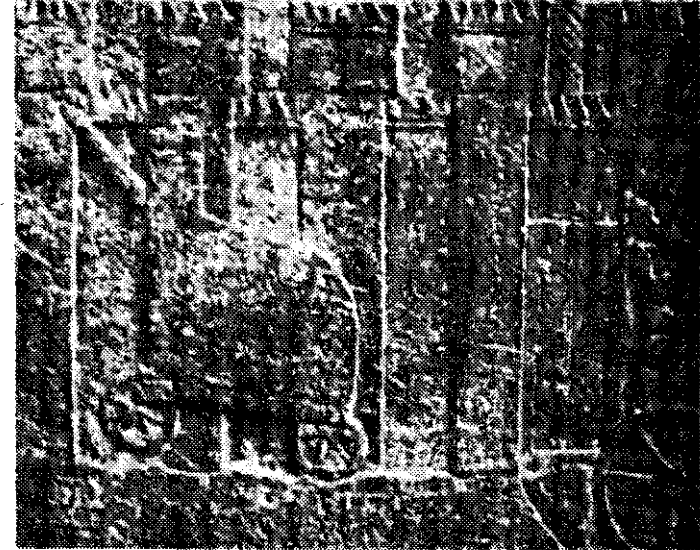
tir. Ne var ki, bu işin yapıcıları, iki şahmerdanı uygun görmüşler ve uçlarını yukarı doğru çevirmişler.

— Son olarak, ama en önemsiz olmayan noktaya gelelim. Şahmerdan neden bir kuleye ihtiyaç göstermistir, nerede görülmüştür?

Bu ikili şahmerdan örneği —daha çok mevcuttur— bana Eriha kentine yapılan saldırıda rastladığımız cinsten bir tür akustik toplan olup olmadıklarını düşündürdü:

«...kavim boru sesini işittikleri zaman... duvar olduğu yere çöktü, ve herkes kendi önüne doğru olarak kavim şehre çıktı...»

- Tevrat, Yeşu 8, 20 -

Antik devirden kalma tanklar mı? British Museum'dan iki örnek.

BEŞ

TANRILARIN ALAMETLERİ Mİ? TANRILAR İÇİN ALAMETLER Mİ?

Olay birkaç yıl önce Atina'da geçti. Bir basın toplantısı sırasında, bana bir tek soru bile sormayan, fakat sürekli notlar tutan, saçlarına ak düşmüş, bir adam çarptı gözüme. Daha sonra yanıma gelerek, gayet kibar bir edayla, bütün eski Yunan tapınaklarını; özellikle birbirleriyle tam bir geometrik uyum içerisinde sıralanan mitolojik dönemden kalanları bilip bilmediğimi sordu.

Yüzümü ekşitmiş olacağım ki, söylediklerinin tamamen gerçek olduğu hususunda ısrar etti. Dinleyicilerimin, beni, kendi alanıma giren yeni yeni spekülasyonlara itmekten büyük mutluluk duyduklarının farkındayım. Hayır dedim. Bu konuda bir şey bilmiyordum, çünkü eski Yunanlıların tapınaklarının geometrik düzeninde uygulayabilecekleri bir düzlem bilgisinden haberdar olduklarını da hiç duymamıştım. Ayrıca, tapınaklar genellikle yüzlerce kilometre uzaklıktaydı birbirlerinden. Çoğu zaman da, birlikte gözükmelerini engelleyen dağlar giriyordu aralarına. Bu noktada müdahalede bulunarak, anakaradan çıplak gözle görülebilen ada tapınaklarını hatırlattı. Olmaz, diye hüküm yürüttüm yine, yapımcıların tapınak ve benzer yapılan geometrik bir ilişki içinde yapmaları için hiçbir neden yok ki.

Ak saçlı adam özür dilercesine omuzlarını silkti ve yanımdan ayrıldı. Şüpheliğim şaşırtmıştı onu. Sonra da tamamen aklımdan çıktı. Bir süre sonra, masamın üzerinde, bu Yunanlı beyefendinin iddialarını destekleyen iki ciddi kitapla burun buruna gelince, aramızda geçen konuşma yeniden zihnimde canlanıverdi. Biri Yunan Hava Kuvvetle-

ri'nden Dr. Teophanis M. Manias⁽³⁷⁾, diğeri ise Braunschweig Carolo-Wilhelmina Teknik Üniversitesi'nden Prof. Dr. Fritz Rogowski'ye⁽³⁸⁾ aitti. Her iki yazar da, bütün dinsel mekânların, kehânet merkezlerinin; söz gelimi eski Yunan tapınaklarının tamamının belirli bir 'geometrik-teo-deşik bir modeli'ne göre yapıldıklarını açıkça kanıtlamak-tadırlar. Her iki kitabı da okuduktan sonra, yeniden Atina'daki konuşmamızı hatırladım. Bu yersiz şüpheliğimden ötürü, o beyden özür dilemek istedim. Fakat, adını bile bilmiyordum. Hiç değilse, bu kitap Atina'nın Notos Yayın-evi tarafından basıldığı zaman, benim de cephe değiştirdiğimi öğrenecektir.

Aslında binalarla ilgili geometrik prensiplerin kullanımı, eski Yunan'ın bütün çağların en büyük matematikçilerinden biri olan Öklid'i yetiştirdiği düşünülürse, mucize sayılmamalıdır. M.Ö. IV. Yüzyılın sonlarına doğru yaşayan Öklid, İskenderiye'de Eflatun Üniversitesi'nde hocalık yapmış; on beş eseri, matematiğin hemen tüm konularına ve özellikle geometriye yer vermiştir. Binaların bu şekilde yerleştirilmesi onun fikri miydi?

Öklid, filozof ve aynı zamanda aktif bir politikacı olan Eflatun'un çağdaşı idi. Eflatun, Megara'da Öklid'in ayaklarının dibine oturarak verdiği dersleri dinlemiştir. Eflatun, meslektaşının etkisinde mi kalmıştı? Yapı işlerinde politik yönden kararlara katılırken, bilgisini de mi kullanıyordu? Bu nedenden ötürü mü, mimarlar, tapınakları «geometrik nirengi» sistemine göre kuruyorlardı?

Ne yazık ki, bu hipotez yanlıştır. Çünkü, tapmak ve kutsal yerlerin büyük bir kısmı Öklid öncesinde de vardı!

Yine de farketmez. Eflatun, *Timaeus* adlı eserinde, yedinci ve sekizinci bölümlerde sözünü ettiği, eski Yunan Tapınaklarının gizem dolu düzeni hakkında birtakım şeyler biliyor olmalıydı. Duru hitabetin ustası Eflatun, geomet-

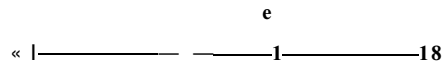
riye büyük bir değer verirdi. Bugün bile, geometri üzerine yazılmış birçok kitap, Eflatun'un şu cümlesi ile başlar:

«Geometriden habersiz kimselere, söz söyletmeyin. Geometri, ebedî oluşun bilgisidir.»

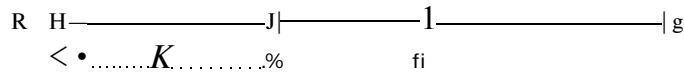
Öklid'in, Eflatun'a o sıralar mevcut bulunan geometrik bilmecelerle ilgili gözlemlerinden söz etmiş olması da ihtimal dahilindedir. Bu da, Öklid'in, Eski Yunan tapınaklarının taşlarına biçim veren geometrinin temel ilkelerini bildiği anlamına gelir. Dr. Manias, konuyla ilgili olarak şöyle demektedir: «Ökiid geometrisi, bütün olarak, asırlara dayanan dinsel ve bilimsel metinlerden kaynaklanmaktadır.»¹⁷⁾

Tabii hepimiz, Öklid tarafından da vurgulanan, «Altın Kesit»in ne olduğunu biliyoruz. Bu dinsel yapılarla ilgili olarak birtakım ilişkilerin derinlerine girmeden önce, 'altın kesit' ile ilgili olarak kızımın ders kitabındaki tanımlamayı aktarmak istiyorum:¹⁸⁾

«AB doğrusu, bir E noktası ile bölünürse, ve bu bölünmede AB'nin AE'ye olan oranı, AE'nin EB'ye olan oranı ile eşit ise, AB'nin 'Altın Kesit'e bölündüğü söylenebilir.»

«Bu bölünmüş doğru, uzun böüütü kadar uzatılacak olursa, yeni doğru da «Altın Kesit» prensibine uygun bir yapı arzedecektir. Bu süreç sonsuz kere tekrar edilebilir.»

Şimdi birkaç örnek-verelim:

— Delfi ile Epidaurus, arasındaki uzaklık ile Epidaurus ve Delos arasındaki **azaklık**, «Altın Kesit»in uzun bölüte oranısını vermektedir **ki**, bu oranı % 62'dir.

— Olympia ile Chalkis arasındaki uzaklık ile, Olympia ile Delos arasındaki uzaklık, yine aynı % 62'lik orantıyı vermektedir.

— Delfi ile Thebes arasındaki uzaklık, Delfi ile Atina arasındaki uzaklık oranı da yine % 62'dir.

— Sparta ile Olympia arasındaki uzaklık ile, Sparta ve Atina arasındaki uzaklık oranı da, yine Altın Kesit'in % 62 prensibine uymaktadır.

— Epidaurus'tan Sparta'ya uzanan hat ile Epidaurus ile Olympia arasındaki hattın oranı % 62'dir.

— Delos ile Eleusis arasındaki uzaklık ile, Delos Delfi arasındaki mesafe, yine % 62'lik bir orantının habercisidir.

— Knossos'tan Delos'a olan uzantı ile Knossos'tan Chalkis'e olan uzantı arasındaki oran, % 62'dir.

— Delfi Dodoni arası ile, Delfi Atina arası, yine % 62'lik bir oran vermektedir.

Bu dinsel merkezlerdeki tuhaflıklar, bir tek «Altın Kesit» bilmecesi ile de çözüme kavuşmuş değildir.

Bu tapmaktan biri merkez alınarak, çevresinde bir daire çizilecek olursa, dairenin çizgisi iki ve üçüncü bir tapınaktan; hatta bazen bir dördüncüsünden teğet geçmektedir. Söz gelimi:

— Merkez Knossos olmak üzere Sparta ve Epidaurus daire çevresinde kalmaktadırlar.

— Merkez Taros olmak üzere Knossos ve Chalkis daire çevresinde kalmaktadır.

— Merkez Delos olmak üzere Thebes ve İsmir daire çevresinde kalmaktadır.

— Delfi, Olympia ve Atina; Argos'tan eşit uzaklıktadırlar.

— Sparta, Eleusis ve kehanet merkezi Trofonion; Miken'den eşit uzaklıktadırlar.⁸⁷⁾

Epidaurus, Delfi ile Delos tapınağına altın kesit prensibi ile bağlı.

Dr. Manias'ın bir diğer belirlemesi de, dinsel merkezler bir nokta olarak alınacak olursa, mutlaka diğer iki merkezle aynı düz çizgi üzerinde bulunmasıdır.

İşin en inanılmaz yanı, bu geometrik ilişkilerin, iki matematik dehası, Pisagor (yaklaşık M.Ö. 570 civarı) ile Öklid'den öncelere dayanmasıdır. Gerçekte, mitolojik Yunan Taş Devri'ne kadar uzanmaktadır. Dr. Manias, yüksekten bakıldığı zaman, bütün bu düzenlemelerin devasa daireler, eşkenar beşgenler, beş köşeli Pisagor yıldızları, piramitler ve hatta Yunan mitolojisinden geometrik figürler meydana getirdiğini göstermektedir. Tek bir örnek yeterlidir: Apollo efsanesine göre, Yunus Balığı'na dönüşen Apollo, Girit rahiplerine Delfi Tapınağı'nın yerini göstermiştir. Girit ile Delfi arasındaki dinsel merkezleri bir kara kalemle birleştirecek olursak, ortaya 500 km. uzunluğunda bir yunus balığı tasviri çıkar!

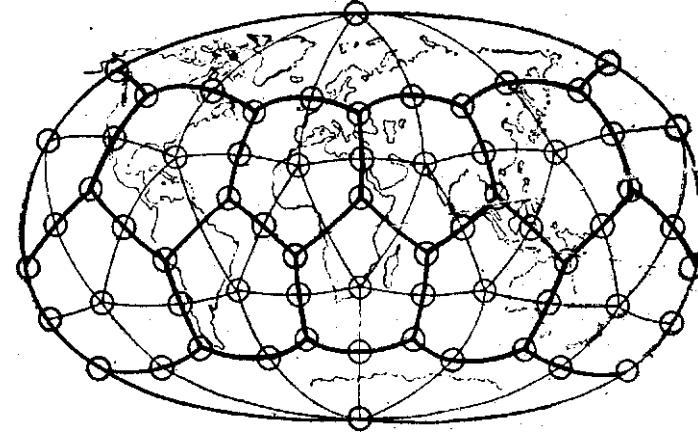
Konu bütünüyle ele alındığında dehşet vericidir. Ve

bu sayısız geometrik düzenlemeler, yapımcılarla ilgili şans faktörünü ortadan kaldırmaktadır.

Öyleyse bu matematiksel mükemmelliği nasıl açıklayacağız? Tarih öncesi İnsanların matematik bilgi düzeyiyle nasıl bağdaştıracağız? Bu adamlar, neyi nerede kurduklarını nasıl bilebildiler?

Bütün bu ilişki ve bağlantılar, ancak büyük bir yükselikten görünebilir olduğuna göre, geometrik şebekenin tepelerinde yer alan birileri, ellerindeki flamaları sallayarak, 'tamam, işte. orada' diye komutlar mı verdiler!

Yoksa —Prof. Rogovski'nin öne sürdüğü gibi— eski Yunanlılar, önce her şeyi küçük bir ölçekte planladıktan sonra, geometrik şebekeyi geniş düzeye mi yayma yoluna gittiler? Eğer gerçek böyleyse, Eflatun'un «Timaeus» eserinde «kutsal bilginin binlerce yılların birikiminden devra-

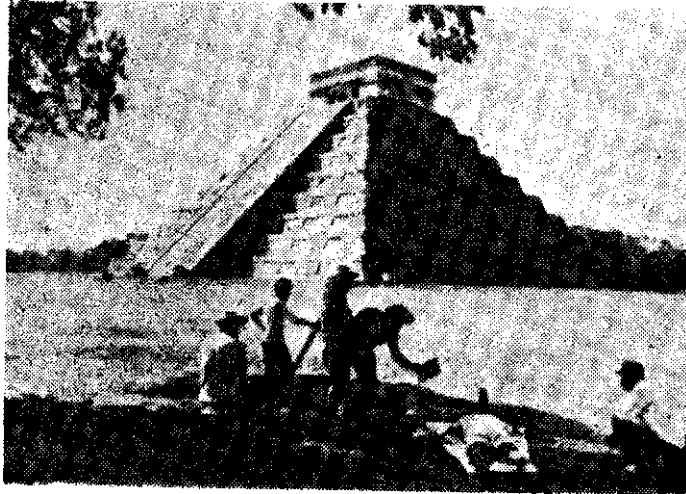

Rus bilim adamları, eski din merkezleri arasında birer bağlantı hattı çekince, ortaya çıkan görüntü, beşgenlerden oluşan, açılmış bir futbol topunu andırıyor.

İmdiği» şeklindeki ifadesi ne anlama gelmektedir? Ve bu sözü M.Ö. 400'lerde sarfediyorsa, binlerce yıl geriye dönünce, doğrudan Tanrılar Çağı'nın göbeğinde buluruz kendimizi.

Bu tür bilmeceler, beraberinde bir sürü ciddi sorular getirmektedir. Tapmak ve dinsel merkezlerin Öklid'den önce yapıldığı kabul edilirse, ve de bunlar belirli bir geometrik örnekler şemasına uygunluk gösteriyorlarsa, eski Yunanlıların neden böyle bir yola başvurduklarını sormak gerekir. Bu olağanüstü planlamanın nedenini bulmalıyız. Ve böylesine eski devirlerde böylesine ileri matematik bilgileri nereden bulduklarını açıklayabilmeliyiz. Ve son olarak, kendileri bulamayacağına göre, söz konusu mekânları Yunan kabilelerine gösteren kimdir? Sorular dizisi bizi çıkmaz bir yolun içine itiyor.

Olaylar, bu kadarla da kalmıyor ve iyiden iyiye karmaşıklaşıyor.

Maya Piramidi Chichen İtza - tanrılardan kalma bir alâmet mi?

Dr. Manias, derin bir hayret uyandıran ikinci bir keşifte bulunuyor ve anlıyor ki, eskilerin bu geometrik sistemi, yalnızca Yunanistan'la sınırlı değildir. Kıbrıs, Lübnan (Baalbek), İskenderiye ve hatta Mısır Piramitleri bile aynı şebekenin birer parçasıdır.

Rus araştırmacıları Gonçarov, Makarov ve Morosov eski önemli kültürel merkezleri içeren bir harita üzerinde çalışmışlardır. Moskova Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden Nikolai Gonçarov, ortaya çıkan neticeyi görünce, elinde olmadan aklına bir futbol topunun kesitleri gelmiştir.⁽⁴⁰⁾ Önemli kültür merkezlerinin noktalandığı dünya haritası, yerküreyi on iki adet beşgene ayırmıştır. «Komsomolskaya Pravda» Gazetesinden Nikolai Bodnaruk, şöyle yazmıştır:

«Bu haritaya göre birçok eski kültür, yerleşme alanlarını rastlantı neticesinde değil, bu sistemin belirli odak noktalarına göre belirlemiş, Mohenjo Daro'nun, İndüs kültürü Mısır, Kuzey Moğolistan, İrlanda, Pasakalya Adası, Peru ve 'Rus kentlerinin anası' Kiev için bu yaklaşım tamamen tutmaktadır.

Kuzey Afrika ile Basra Körfezi arasındaki petrol yatakları, iki beşgenin kesişme hattı üzerinde uzanmaktadır. Aynı durum, Amerika'da Kaliforniya'dan Teksas'a kadar uzanan bölge için de geçerlidir. Bu çift şebekenin odak noktalarına dikkatlice bir göz gezdirelim: Güney Afrika'nın olağanüstü zenginliklere sahip güney kesimi, Güney Amerika'da Cerro de Pasco yerleşim merkezleri, Alaska ve Kanada; Batı Sibirya'nın petrol ve yeraltı gazı okyanusları ve daha niceleri.

Tabiatıyla bu bağlantıları her tarafa uygulayamayız. Ne var ki, rastlantı hesaplarını aşan bir yoğunluk söz konusudur. Ayrıca, gezegenimizdeki değişikliklere bağlı olarak doğal zenginliklerin oluşumundaki farklılık, geometrik düzendeki sapmaları açıklamaya yetlidir.»

Bu son keşiflerin ışığı altında, Eflatun'un da 'Timaeus' adlı eserinde «dünyamıza tepeden bakacak olursak, on iki parçalı bir deri topa benzetirdik» demiş olduğunu özellikle hatırlatmalıyım.

Şu'dünya ananın dere-tepe ve ovalarında gerçekten hiçbir yenilik yok mudur? *

Dünyanın her yanına yayılmış bulunan dev taş «alâmetleri» göz önüne getirince, bu tür anıt ve kültür merkezlerinin, belirli bir komisyonca öngörülen «ana plan» çerçevesinde yapıldığı ve söz konusu kutsal mekânlara, uçan tanrılar tarafından görülerek yerleştirildiği izlenimine kapılmaktan kendimi alamıyorum. Bu kolluk örneklerini sıralayalım (eski kitaplarımda daha geniş bilgi mevcuttur):

— Dünyaca ünlü Nazca düzlüklerinde iniş şeritleri arasına dev figürler resmedilmiştir.

— Şili'de Antofagasta Eyaleti'ndeki kayalarda dev satranç tahtası modelleri resmedilmiştir.

— Kuzey Şili'deki Taratacar Çölü'nde 100 metre yüksekliğinde dev bir robot vardır.

And dağlarından bir gayda motifi.

— Uffington'un Berkshire meralarındaki 110 metrelik Beyaz At.

— Ceme Abbas'taki 55 metrelik dev.

— Sussex Eyaleti'nde Wilmington'daki Uzun Adam.

— Kaliforniya'da Blythe yakınlarındaki 13 m. uzunluğunda ve 9 metre yüksekliğindeki at; 28 m. yüksekliğinde ve 21 m. genişliğindeki kollarını açmış dev anasıyla 31 metrelik dev.

— Arizona Sacoton'daki 46 metrelik dev.

— Manitoba'da White Shell Eyalet Parkı'ndaki Aşınmış Mozaikler. Marlborough'nun sekiz km. batısındaki Wiltshire'de Silbury Tepesi.

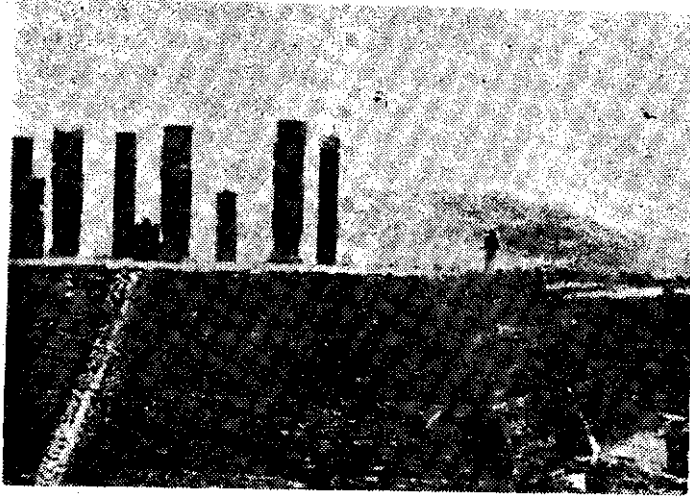
— ABD Louisiana Eyaleti'nde Poverty Burnu yakınlarındaki 6 adet ve de toplam uzunlukları 11.2 mili bulan sekizgenler.

— ABD Ohio Eyaletindeki-, Bush Yarığı'nın Yılan Tepeciği. Ripon'da (Yorkshire), Japon Adası Hokkaido'da Nonakado yakınlarında, ABD'nin çeşitli eyaletlerinde ve de Wyoming'in Big Horn Dağlarındaki Medicine Çarkı başta olmak üzere birçok yerde karşımıza çıkan ortak merkezli daire ve çarklar.

— Ve son olarak, Peru'da Paracas Koyu'na uzanan And sıralarındaki 250 metrelik gaydalar.

Bu küçük koleksiyon yeterince kanıtlamaktadır ki, eski kültürlerin insanları, dağlara veya düzlüklere, yükseklerden görünebilir birtakım devasa alâmetler kazımışlardır. Neden ve kimin için katlanmışlardır bunca zahmete?

Arkeolojik literatür, bütün bunları eski bir külte bağlayarak karşımıza çıkmaktadır. Olabilir, fakat ne tür bir kültür söz konusu olan? Hadi alçakgönüllülük göstererek bilgi dileyelim. Fakat bu bilgi hiçbir zaman sunulmaz. Eğer söz konusu olan bir kültür ise, evrensel cinsten bir kültür olmalıdır bu. Ortak bir üretici, bütün insanlara aynı aktivitelerin ilhamını aşılamıştır. Aksi takdirde, her kıt'adan bir sürü insanın dağlara tırmanıp kayaları kazması, ovalara resimler çizmeleri, yakından anlaşılmayan geniş figürler meydana getirmek için iş yapmalarının bir anlamı kalmaz.

Meksika'da Tulá'daki tanrı heykelleri. Ne tür tanrı-
lardı bunlar?

Siyu Kızılderilileri şöyle bir efsane anlatırlar:

«Nice Ay Doğum ve Batımları öncesinde, atalarımızın geçmişinde, gökyüzünden bir büyük tekerlek gelmiş. Ateş gibi parılıyordu ve tekerleğin dingili yıldız gibi yanıp sönüyormuş. Tekerlek Medicine Dağı'na doğru yönelince, rüzgârlar korku dolu ıslık sesleri çıkarmışlar. Köydekiler, dehşete kapılarak titreye titreye kaçmışlar. Belirli bir uzaklıktan geriye bakınca görmüşler ki, tekerlek, çalıktaki bir vahşi kaz gibi havalanmış ve görünmez olmuş. Kabilenin bilge kişileri bir araya gelerek karar almışlar. Demişler ki, izler taşlarla belirginleştirilsin de, gelecek nesiller bu «Matatu Wakan»ı (Göksel Tekerlek) bütün zamanlarda hatırlamayı sürdürsünler. Ve Siyular, bu tekerleğin Güneş'ten geldiğine inanmışlar. Ve

toprak üzerinde, ancak çok yükseklerden uçan kartallarca görülebilecek, dev alâmetler kazımaya başlamışlar.»

Gülmemeliyiz. Bu tür «kült»ler, o çok bilgiçlik taşıyan Yirminci Yüzyılımızda bile yaygınlığını sürdürmektedir.

Güney Pasifik'te Malinezya adalarının yerlileri, «USA» diye okunan fakat kendilerinin okuyamadıkları bir takım harflerle vücutlarına dövmeler yaparlar. İddialarına göre, çok çok uzun bir zaman önce, Amerika denilen yabancı bir ülkenin kralı tarafından ziyaret edilmişlerdir. Bu kralın adı John Frum'dur. Ve Kral, günün birinde bu zavallı hayaüarını geliştirmeleri ve mutluluğu bulmaları için, yanında 50 bin göksel yoldaşı olduğu halde, Masur Yanardağı'ndan geri döneceğine söz vermiştir. Ve yerliler derler ki, tanrı John Frum, ancak geleneklerine saygıyı sürdürür ve de tanrılara itaat ederlerse, geri dönecektir. Bu amaçla da tahta çubukları sırtlar, eğretili otlarıyla kaplanmış basit tahta kutulara dualar fısıldar, ritmik daireler halinde danslar yaparlar. Bütün bunlar ne mi ifade etmektedir. Yalnızca ve de yalnızca, 1942'lerde bu adalara çıkan ve ABD donanması tarafından kurtarılan kadar burada kalan Amerikan askerlerinin anısının sonuçlarından başkaca bir şey değildir bu olup bitenler. Özel literatürde, bu oldukça yeni dine «Kargo Kült»ü adı verilmiştir. Kargo, bildiğimiz gibi postayla havale edilen paketlere takılan isimdir. Fakat ne ilgisi var ise, Batılı kült uzmanlarınca, bu isim uygun görülmüştür.

16 Ekim 1978'te, BBC televizyonu, Afrika-Zaire'deki roket denemeleriyle ilgili bir film göstermişti. Alman Şirketi OTRAG, yıllardanberi, Mobutu'nun devletinde, ucuza malolacak bir roket projesiyle ilgili çalışmalar yürütüyordu. Bir ara, kamera, olup bitenleri şaşkınlıkla izleyen bir grup zenciye çevrildi. Ve bir tercüman, fikirlerini sorunca, aralarından biri şöyle karşılık verdi: «Bunlar, gökyüzüne ateş gönderen, bizim güçlü dostlarımızdır.», OT-

RAG ekibi söz konusu bölgeden ayrıldıktan sonra, bir de 'roket kültü'nün doğup doğmayacağını kim bilebilir?

Günümüzün aktüel olayları bile yeni yeni kültürlerin doğuşuna yol açabiliyor ise, o zaman son derece haklı bir şekilde, uzak geçmişin kült ve mitlerinin de, gerçekten yaşanmış birtakım olaylarca esinlendirildiğini ileri sürebiliriz.. Ve bu açıklama, devasa «taş alâmetleri», tanrılar için ortaya konulan tüm alâmetleri akla yakın kılar.

1868'de, Alman **kâşif** ve fildişi **taciri** Adam Renders, Güney Afrika'nın kesif çalılıklarında kaybolur. Bıçağıyla tropik bitki örtüsünden kurtulabileceği bir yol açmaya çalışan Renders, birdenbire, kendisini on metrelik bir duvarın önünde buluverir!

Ve o an için kurtulduğuna inanır. Çünkü madem ki burada duvarlar vardır, şüphesiz civarda insanlar da bu-

Adam Renders, birden on metrelik bir duvarla karşılaşır.

lunmalıdır. Duvar boyunca yürümeye başlar ve bir süre sonra anlar ki, bu daire şeklinde bir yapıdır ve dönüp dolayıp yine aynı noktaya gelmiştir. Ve en nihayet, çalılıklar ve ağaç dallarının arasından geçebileceği bir gedik bulur. Renders, Zimbabwe harabelerini gören ilk beyaz olduğundan kuşkulanır.

1871 yılında Renders Alman jeolog Kari Mauch'u aym yere sevkeder. Mauch harabelerin bir planını çıkarır ve Almanya'ya geri dönüşünde kendisini Zimbabwe'nin Kâşifi ilan eder. Mauch, Zimbabwe ve çevresinin Kral Süleyman'ın altın ve değerli taşlar getirttiği (Eski Ahid, I. Krallar 9, 26) Ofir Ülkesi olduğu şeklindeki görüşü destekler. Tabii bu görüş, Zimbabwe'nin esrarını çözebilme gayesi ile ortaya atılan yığınla tezden yalnızca bir tanesidir.

Başkalarıysa bu Ofir denilen yeri Hindistan ve Elam'da, Arabistan veya Doğu Afrika'da ararlar. Büyük ihtimalle Kızıldeniz'in batı kıyısının güneyinde biryerlerde kalmaktadır. Nerede olursa olsun, Kari Mauch da, teorilerden birine damgasını vurmuş ve bu gizem dolu mekânın kendisinden önce rapor edildiğini bilememiştir. Oysa, Adam Renders, bulunduğu yeri terk etmemiş ve ölene kadar orada kalmıştır.

Kuramsal tezlerin yoğun sis perdesi, Zimbabwe Harabelerini kuşatmıştır. Arkeolog Marcel Brion⁽⁴¹⁾ Zimbabwe ile ilgili kuramların tamamını derledikten sonra, bunların hiçbirinin «romantik spekülasyonlar»dan öteye gidemeyeceği hükmüne varmıştır.

Afrika Cangılının içine gömülmüş bir belde olan Zimbabwe'nin, genel olarak esrarengiz bir köşe oluşu şaşırtıcı değildir. Görmüş geçirmiş Arap yazarı ve gezginci Ebu El Hasan Mesudî (895'lerde yaşamıştır) pek fazla ileri bir düzeye erişmemiştir. Bağdadlı yazar «Altınla Yıkanan

Zimbabve'de de turistler bu ilginç kalıntının başına koşarlar. Bu tür gizler, sanki bir mıknatıs gibi insan-oğlunu cezbetmektedir.

Beldeler adlı kitabında Zimbabve'ye değinmiştir. Mesûdî zamanında da bu bölgede önemli miktarlarda altın çıkarılmış olduğundan hiç şüphe yoktur.

Çok yer gezmiş çok yer görmüş bir Portekizli Tarihçi, Damiao de Goes (1502-1574), Zimbabve'den söz eder, fakat bir kez bile görmüş değildir. Ülkelerindeki muazzam bir mimarîden dem vuran gururlu zencilere değinir. Vatandaş ve de meslektaş Joao de Barros (1496-1570), dört ciltlik «Asya» adlı eserinde Zimbabve'ye de yer verir. Şöyle yazar de Barros:

«Yerliler, bu binalara «Kraliyet Evi» anlamına gelen Zimbabve adını veriyorlar... Ülke halkının yazısı ve geleneksel bir tarihi olmadığından, bu nesnelere ne zaman ve kimin tarafından yapıldığını bir bilen yok. Yalnızca, kendi kapasitelerinin çok çok üzerinde kaldığı için, insan elinden çıkamayacağı düşüncesinden hareket ederek, söz konusu binaların Şeytanın eseri olduğunu iddia ediyorlar...»

200 yıl kadar sonra, Goa Valisi, şu yorumda bulunur:

«Monomotopa'nın başkentinde bir kule ya da duvar bulunduğu ve bu eserin yerli zencilerin elinden çıkmadığı rapor edilmektedir.»(«)

Ben de, uzunca bir zamandır turistik mahallerden biri haline gelen Zimbabve'yi 1976 yılında görme fırsatını buldum. Fort Victoria'dan harabelere ulaşmak için dar bir yol izliyorsunuz. Zimbabve Viraneler Oteli, Zimbabve'den birkaç km. uzaklığa düşüyor. Gölgeli bir avlunun çevresinde birkaç sazdan kulübe. Taş masalarda otururken, nazik siyahiler yiyecek ve içecek servisi yapıyorlar. Göğüslerine takılmış ipek bandajlar, büyük harflerle işlerini ilan ediyor. Yemek garsonu! Şarap Garsonu! Şef Garson! Hemen yakındaki oviden sürekli silah sesleri gelmeyecek olsa, burada pastoral bir yaşam sürülebilir. Mozambik yalnızca birbuçuk saat mesafede kalıyor ve makineli tüfekleri ile varlığını duyuruyor.

Rodezya'nın otel ve pansiyonlarında siyah ve beyaz garson ve oda hizmetçileri gördüm. Kent görüntüsünün bir bölümünü de siyah ve beyaz şoförler oluşturmaktaydı. Zencileri sevmeyen birçok beyaz ve de beyazları sevmeyen birçok zenci var. Burada her şey çok mu başka? Almanlar, göçmen Türk işçilerini seviyorlar mı? Biz İsviçreliler, karayollarımızı, sulama kanallarımızı ve de Alplerin içinden geçen tünellerimizi açan Güneylileri seviyor muyuz?

Bütün bu dokundurmalarla, ırk sorununu yumuşatmak dileğinde değilim. Ne var ki, Zimbabve'nin harabeleri bile politik arenanın içine itilivermiş. Kısa bir süre önce, Rodezya'da, söz konusu yapıların siyahlara atfedilmesi büyük bir şaşkınlık uyandırdı. Gerçekte, ne kuzeyde ne de güneydeki yüzlerce zenci kabilesinden hiçbiri bu tür eserler dikmiş değildir. Bu tür bir organizasyon ve planlama onlara daima yabancıydı, bugün bile yabancıdır. Bundan yirmi yıl kadar önce, Bantu zencilerinin böyle bir nesneyi yapmış olduklarını öne sürecek olan herhangi bir kimse, kendi inanırlılığıyla oynamış olurdu. Zenciler buna benzer ileri eserleri yaratabilecek yeteneğe lâyık görülmezlerdi.

Rodezya Ulusal Müzeler ve Anıtları'ndan ve yıllardır Zimbabve Müzesi için çalışmakta olan 35 yaşındaki Rodezyalı arkeolog Paul Sinclair ile bir görüşmem oldu. Kendi gayretiyle çevre vadilerde kazılar tertiplemiş, ve oldukça derinlerde Çin ipekleri, Arap çanak-çömlekleri ve sayısız Bantu süs ve ziynetleri ve de garip küçük heykelcikler bulmuştu.

Sinclair'e sordum:

«Sence bu masif yapıyı kim kurmuş olabilir?»

«Siyahlar,» dedi Sona dilinde, Zimbabve «Muteber» veya «Saygın* Ev gibi bir anlama geliyordu. Saygın bir Ev, aynı zamanda dinsel bir tapınak ya da kraliyet eviyle de özdeş olabilirdi. Ne yazık ki, bu devasa eserin yapım emrini vermiş olan megalomanyak diktatörün mezarım hâlâ bulabilmiş değiliz. Bu nedenle de, kimlik belir-

leme çalışmaları cevapsız kalmaya devam edecek gibi gözüküyor.

«Seni, bu nesnenin siyahlar tarafından yapıldığına inandıran etken nedir?»

Sinclair, beni çekmecelerle dolu bir dolabın önüne sürükleyerek, birbiri peşi sıra açıp kapamaya başladı.

«Bak, bütün bu nesnelere, harabelerin bulunduğu vadide bulduk. Burasıyla Mözambik'in Sofala ve Quelimae limanları arasında yaklaşık yüz kadar benzer kalıntı var. Daha mütevazî ölçülerde, fakat aynı yöntemlere göre inşa edilmişler. Isı yoluyla granit dilimler kesilmiş ve harç kullanılmaksızın birbiri üstüne sıralanmış. Bir zamanlar Zimbabve Krallığı Hint Okyanusu'na kadar uzanıyordu. Tahminen, Zimbabve'nin bilinmeyen kralları Arap ve Çinlilerden çeşitli mallar alabilmek için karşılığında altın ihraç ettiler. İşte kanıtlan burada! Bu Çin ipeğidir, bunlar da Çin seramikleri ve hepsi de buradaki kazılardan çıktı. Arap giysileri, bilezikleri, kırık cam işleri ve hatta eski Hint süs işleri bile bulduk. Bu buluntular karşısında burasıyla Hint Okyanusu'ndaki limanlar (bugünkü Mozambik) arasında uzanan bir ticaret yolu bulunduğu hususunda ikna olduk. Bu yolda neler taşındı? Bu civarda bol bol altın madenleri olduğunu bildiğimize göre, altın elbette! Kral'ın adı — Monomotata — da bu yaklaşımı doğruluyor nitekimC Bu ad, «Madenlerin Efendisi» anlamına geliyor.»

«Bu yapımcıların Araplar olduğunu varsaymak daha mantıklı olmaz mı?»

«Hayır. Buluntuların yalnızca çok az bir bölümünün yabancı kökenli oluşu bu hipotezi çürütüyor. Bütün bu çekmeceler buluntularla dolu. Siyah yapı işçilerinin yadigarı.»

Çekmeceleri doldurmuşlardı. Kamp ateşi çevresinde boş zaman uğraşlarının göz nuru ürünleri küçük heykelcikler. Yüzleri, genellikle, zenci hatlarını andırmakla beraber, birkaç tane de benim astronot-tanrılarımı çağrıştıranlarına rastladım. Bunlann, bir miğferle tamamı sarmalanmış yuvarlak kafaları vardı. Fildişi bilezikleri, kemik kolyeleri've

ince tahta işlerini, fildişi kakmacılık ürünlerini dikkatle elden geçirdim.

«Eğer sözlerini yeterince anlayabildiysem, Bay Sinclair, Zimbabwe'yi zenciler inşa etmişler. Fakat neden ve hangi amaçla?»

Arkeolog, Zimbabwe'nin, o günlerde de aranılan bir maden olan altınların depolandığı ve yağmalara karşı korunduğu bir kale olarak inşa edilmiş olabileceğini düşünüyordu.

Bu cevap beni pek tatmin etmemiştir doğrusu.

Portekizli tarihçi, yerli geleneklerine kulak verdikten sonra şöyle yazmamış mıydı?

«Bu yapının Şeytan'ın eseri olduğunu iddia ediyorlar. Çünkü kendi kapasitelerini göz önüne alınca, böyle bir nesnenin insan elinden çıkmış olamayacağına inanıyorlar...»

Zimbabwe'nin bugünkü görünümü ne alemdedir?

Harabeler, 2000 m² yani diğer bir deyişle iki tane futbol sahası oluşturacak bir alanı çevreleyen 100 m. uzunluğunda eliptik bir duvardan oluşmaktadır. Bugün bu eliptik alana «Kral Evi» adını vermek baştanbaza bir saçmalık gibi gözükmektedir. Çünkü, içinde bir tek mezar, bir tek heykel, bir tek büst ve hatta bir tek aletçik bile bulunamamış bir yerde, kralların yaşadığı hiç görülmemiştir.

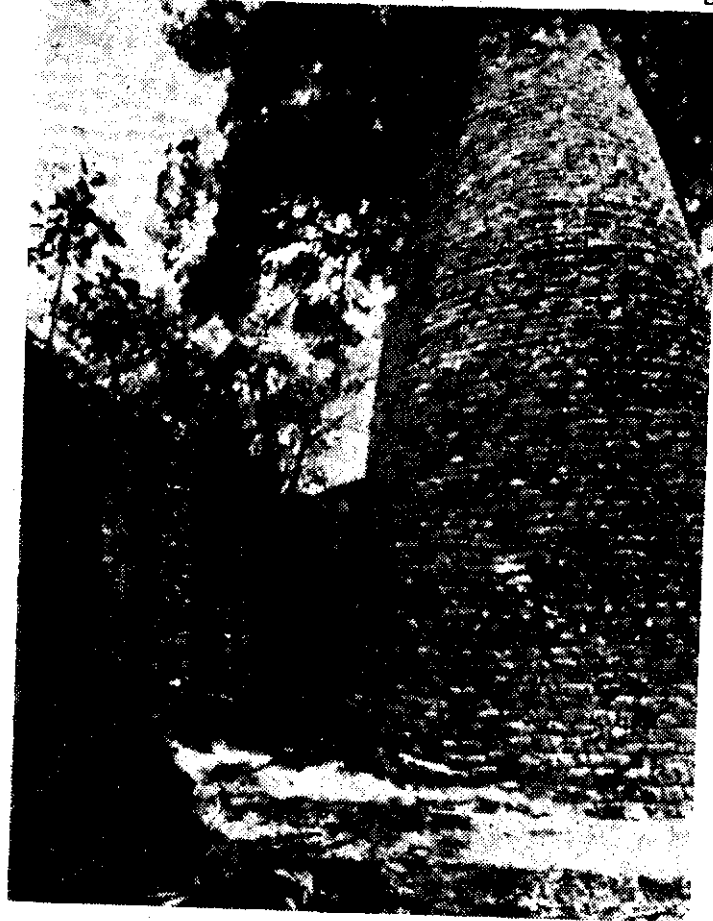
Zimbabwe'nin tarihi yoktur.

Alanı çevreleyen duvar 10 m. yüksekliğinde ve yaklaşık 4.50 m. genişliğindedir. Duvar harç kullanılmadan inşa edilmiş ve tahmini olarak 1 milyon ton hammadde kullanılmıştır.

Eliptik hattın içinde kalan duvar kalıntılarının da tatmin edici bir açıklaması mevcut değildir. Daireler, daha küçük elipsler ve de dış duvara paralel olarak uzanan daha alçak bir duvar ile sağ köşede (tabii ki, elips'in normal halde köşesi olamaz) 6 m. çapında ve 10 m. yüksekliğinde

bir de kule vardır. Hele kuleden hiçbir anlam çıkaramadım. Ne girişi, ne bir merdiveni ne de pencereleri var. İçinden dışına kadar yığma taşın ibaret bir duvar.

1929 tarihli kazılara katılan İngiliz Arkeolog Gertrude Caton-Thompson kulenin altında bir mezar olabileceği

Ne giriş kapısı ne de penceresi olmayan bir garip kule.

fikrinden hareket etmişti. Kazılar yapıldı, fakat böyle bir mezar bulunamadı. Görünürde hiçbir amacı olmamasına rağmen, kule de, diğer duvar yapılarla birlikte öylece durmaktadır.

Bu eliptik hattın çevresinde, «vâdi harabeleri» diye anılan ve o kadar da kayda değer olmayan bir mahal daha yer alıyor. Özellikle bir vadi olup olmadığı da tartışma götürür. Harabeler, geniş eliptiğin bulunduğu düzlüğün üzerindedir, hepsi o kadar. Ve ancak burada imkân bulunabildiği için, taşların arasında renkli bir bahçecilik gelişiyor.

Geniş elips, ile 'vâdi harabeleri', tepede kalan ve «Akropolis» adı verilen bir üçüncü kompleksin gölgesinde kalıyorlar. Burada, doğal toprak özellikleri olağanüstü bir ustalıkla kullanılmış. Kayaların yarık verdiği yerlerde duvarlar inşa edilmiş. En kalın dış duvarlar 7.50 m. yüksekliğinde ve 6.70 m. genişliğinde. Yukarı doğru giderek inceliyor ve en tepede genişlikleri 4 m'ye düşüyor! Yapı işçileri, duvarların bazı bölümlerini ince kaya çıkıntılarına kurabildiklerine göre, yükseklik konusuna bayağı aşina olmuş olmalı. Zimbabwe gerçekten bir kale ise, Akropolis'in bu bölümlerinin savunması kolay geçmiştir.

Tepedeki kazılar sonucunda küçük altın bilezikler, cam boncuklar ve sabuntaşından yapılmış sekiz tane de kuş bulunmuş. Saponit adlı bir maden olan bu sabuntaşı, kuruyken, aynen sabun izlenimi uyandırır. Bu Zimbabwe kuşlaştı, esrar perdesini biraz daha koyulaştırmaktadır. Yükseklikleri 30 cm. olup, muhtemelen sütunların üzerinde bulunmaktaydılar.

Akropolis'in zemininde geometrik motifler vardır. Tepeden **vadideki** harabelerle büyük duvarın görünümü tek kelimeyle nefes kesicidir.

15 m.'yi aşkın taş blokların bir kısmı insan elinden çıkma, diğerleri ise mekanik bir çalışma ürünü gibi gözüküyordu. Peru'da da aynı izleri taşıyan monolitler gördüm. Orada da, Sacsayhuaman İnka Kalesi'nin tepesinden, ay-

Akropolis, tamamen ovaya hakim bir tepede kalıyor.

nen burada Zimbabwe'de olduğu gibi, bir zamanlar bu taş bloklarla devlerin oynadığı gibi bir duyguya kapılıyordu insan. Bugün dar ve zigzag bir merdivenle monolitlere tırmanmak mümkün. Fakat öğle güneşinde yanlarına rehber almadan tırmanmaya kalkışanlar, kendilerini yılandan korusunlar.

Rodezya'nın kurucusu Cecil Rhodes (1853-1920) Zimbabwe'yi gezmiş ve söz konusu yapının kökenine ilişkin sayısız teoriye ilgi göstermişti. Rhodes, bu teoriler arasında Zimbabwe'yi altın ülkesi Ohir ile özdeş tutan Tevrat'ın açıklamasını uygun bulmuştu kendine.

Aynı dönemlerde, arkeolog J.P. Went, Zimbabwe'nin Araplar tarafından kurulduğu şeklindeki görüşü desteklemişti. Bugün aynı görüş, Bantuların hiçbir yerde taş yapılar dikmediklerini, dolayısıyla burada da bir ayrıcalık söz

**Sekiz Zimbabwe kuşundan biri. Şöyle şakıyor sanki:
«Biz nereden geldik?»**

konusu olamayacağım ileri süren R. Gayre, bu teze katılmaktadır. Gayre, tezini kanıtlamak için altın-ticareti olayından yararlanmaktadır. Araplar, İslâmiyet öncesi devirlerde buralarda madenleri kullanmış ve hazinelerini koruyabilmek için Zimbabwe'yi inşa etmişlerdir. Eliptik duvarla Ugili olarak da, Yemen'deki, on yedinci yüzyıldan kaynaklanan benzer bir duvarı örnek göstermektedir.

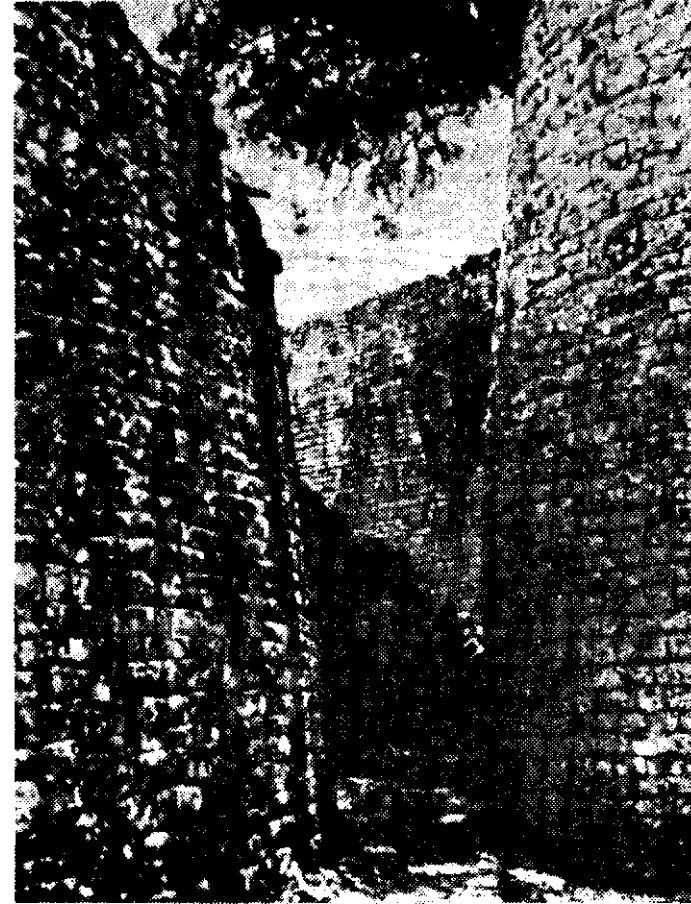
Bazı tahminlere göre, Zimbabwe'nin o hareketli günlerinde, yılda 600 bin tondan fazla altın çıkartılmıştır. Bugün ise Rodezya'nın yıllık altın üretimi yalnızca 16 tondur.

Her şey probleme dönüşüyor; hiçbir şey kesinlik kazanamıyor. Gerçekten de, Zimbabwe'nin tarihi yok galiba.

İster siyah ister beyaz olsunlar, atalarımızın da aynen

bizler gibi pratik yöntemlerden yola çıktıklarına inanmak istediğim için, bu masif taşlarla karşılaşana kadar, Düşler Ülkesi Ofir fikrine pek ihtimal vermemiştim. Neden mi?

Eğer altınların nakliyesi için bir garnizon öngörülüyor

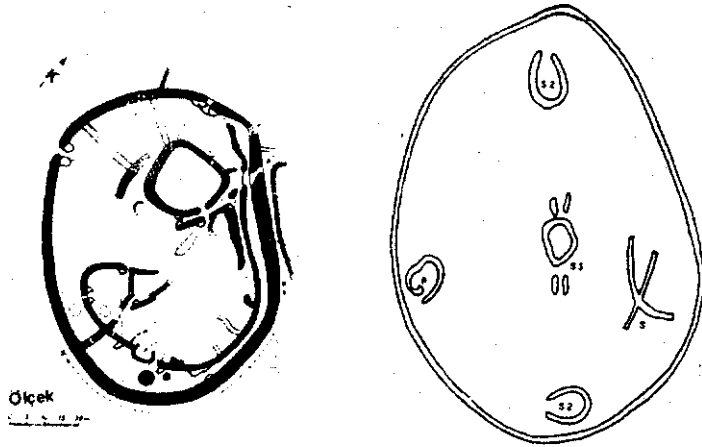
Duvarlar. Duvarlar. Duvarlar. Ne bir gedik, ne bir mazgal, ne bir giriş. Hangi amaca hizmet ettiği çözülememiş bir taş yığını.

ise, askerler bu heybetli Akropolis'te yaşayabilir ve düzlüğü gözleyebilirlerdi.

Buraya kadar tamam da, eliptik duvarla ilgili yine de bir açıklama gelmiyor. Ne çevreye kumanda edebilecek bir esprisi var, ne de yüzyıllar boyunca bütün savunmacıların başvurduğu kulelere, burçlara, mazgallı siperlere ve de mazgal sevilerine sahip! Duvarlara tırmanmak bile mümkün değil. Ne merdiven, ne de aynı işi görebilecek çıkıntılar var. Bu büyük eliptik taş yığını, tam anlamıyla ne idüğü belirsiz bir nesne.

Peki ama. Tanrı Aşkına, Afrikalı zenciler, yüzlerce ton graniti buraya hangi amaçla taşıyıp da bu garip anıtı diktiler?

Bu soruyu kafamdan silemiyor, harabeden harabeye gezerken, zihnimin bir köşesinde sürekli bu bilmece ile uğraşıyordum... ta ki, Zimbabwe Müzesi'nin duvarındaki bu kompleksle ilgili bir harita fikir verene kadar!

Zimbabwe harabelerinin krokisi ile Mali'nin Dogon Kabilesi'ne ait Sirius Modeli.

Masif konik kulenin, büyük elipsin içinde; sağ köşede anlamlı bir konumu vardır. Elips ve kule, ufak tefek farklılıklarla Mali Batı Afrika Cumhuriyeti'nde de ortaya çıkan bir Sirius modeli değil midir?

Araştırmacı ve bilim adamı Robert K.G. Temple, hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan bu yana, Sirius Sistemiyle ilgili en ince ayrıntıları bile bildiklerini kesinlikle kanıtlamıştır.

Sirius A, Büyük Köpek Takım Yıldızı'nın (Canis Major) ana yıldızıdır. Hemen hemen görünmeyecek kadar küçük bir nötron yıldızı, Sirius B, çevresinde eliptik bir yörünge çizmektedir. Ve Sirius A'nın çevresindeki bu yörünge, Dogonların kaya çizimlerinde, ayan beyan ortadadır.

Dogonlular, bu üstün astronomik bilgilerini, Dogori adlı bir tanrıdan aldıklarını ileri sürmektedirler. Nommo zencileri, Sirius A'nın yörüngesinde dönen Sirius B ile ilgili olarak aydınlatmakla yetinmemiş, bunun yanısıra Sirius sisteminde yer alan diğer bazı gezegenlerin adları ile yörüngesel çizelgelerini de belirlemiştir. Sözelimi bir «ayakkabıcı gezegeni» ile bir de «kadınlar gezegeni» mevcuttur ki, modern astronomi henüz bu konuda herhangi bir bilgiye sahip değildir. Tek bilmen, Sirius B'nin, Sirius A'nın çevresinde, elli yılda tamamlanan eliptik bir yörünge çizdiği.

Zimbabwe Müzesi'nin planı önünde öylece dururken, birden bir paralelliğe takıldım. Sağ köşedeki kulesi ile birlikte Zimbabwe'nin büyük elipsi, Dogon'un Sirius modelini andırmıyor muydu? Büyük elipsin içinde yer alan yıkık duvarlar, açıklanabilmesi son derece güç bir biçimde «ayakkabıcı gezegeni» ile «kadınlar gezegeni'nin yörüngelerini çağrıştıran bir yol izlemiyor mu? Ana eliptik duvarın içinde, onun üçte biri uzunluğunda ikinci bir duvar neden yer alsın ki? Bu helezonî iç eliptik duvarın, savunma amacına hizmet ettiği de söylenemez.

Dogon'un Sirius Modeli ile Zimbabwe'nin kuleli elipsinin benzerliklerini müşahade etmek için, pek de fazla olmayan bir yükseklikte, havadan şöyle bir tur atmak yeterlidir.

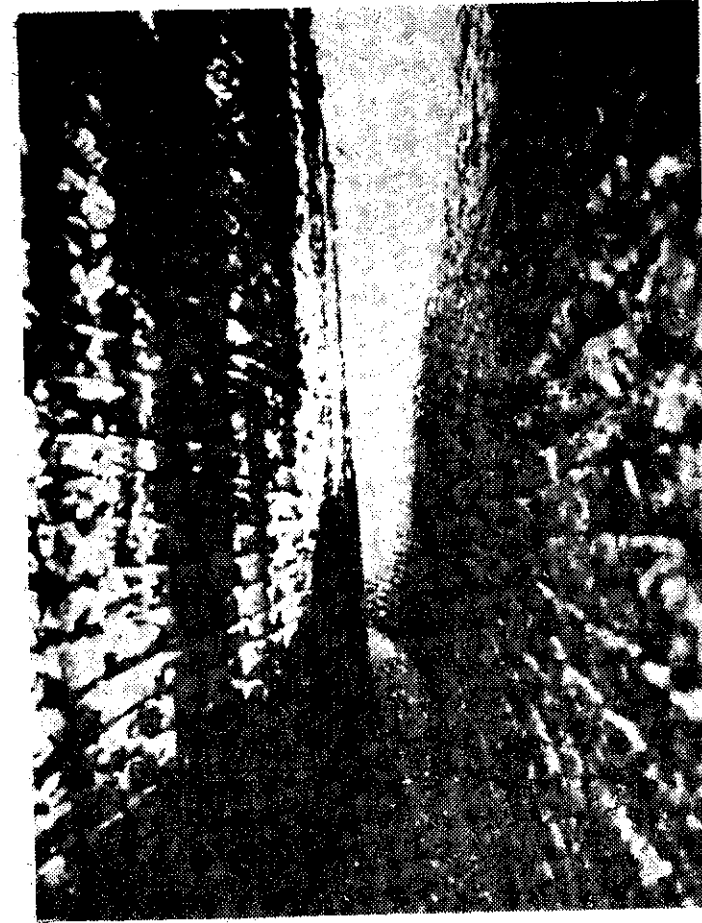
Görüntü yönünden benzerlikleri göz önüne alındığında, sorun, Zimbabwe Kompleksi ile Dogon Sirius Modeli arasında ideolojik bir bağlantının bulunup bulunmadığıdır.

Bütün zaman ve mekânlarda, insanları büyük gayret ve eserlerin yapımına iten başlıca faktör din olgusu olagelmıştır. Tanrılar adına dünyanın hemen her köşesinde meydana getirilen alâmetler, dinsel kökenlidir. Dinsel dürtüler aracılığıyla taş tapınaklar ve piramitlerden Arap camileri ve Hıristiyan katedrallerine kadar nice eserler gerçekleştirilmiştir. İnkalar ve Mayalar da, basamaklı piramit ve tapınaklarını yine tanruların şerefine dikmişlerdir. Dünyaya yön veren tüm manevî inançlarda, yoksulların en yoksulları bile, tanrısal sembollerini yüceltebilmek için altın ve kıymetli taşları toplamaya itina göstermişlerdir. Putperest veya Hıristiyan hiç fark etmez. İnsanoğlu daima yapılar kurmuş ve bir tanrıyı onurlandırmak gayreti ile fedakârlıkları göze almıştır.

Kendi kendimize sormaklığımız gereken konu, Zimbabwe siyahilerinden tanrı Nömmo'ya tapanların, bu devasa yapıyı, özel olarak tanrılarının anısına Sirius sisteminden örneklendirmiş olup olamayacaklarıdır. Dinsel şekle, Nömmo'nun günün birinde geri dönebileceğine ilişkin umutlarını, böylesine heybetli bir yapıya mı dökmüşlerdir? Tanrılarına «burada yaşıyor ve seni bekliyoruz» tarzında bir işaret bırakmayı mı amaçlamışlardır?

Akropolis'teki Zimbabwe'nin sekiz kuşu, köken olarak göksel bir tanrı olan Mısır İlahı Horus'un kutsal şahinlerine büyük bir benzerlik gösterir. Horus da, kanatlarını açmış bir şahin ile sembolize edilirdi.

Robert K.G. Temple'm iddia ettiği, gibi, Dogon kültürü bu eski bilgeliği Mısırlılardan devralmış olabilir mi? Gerçekte, eski Mısır takvimi aslında bir Sirius takvimidir ve yine Mısır tanrıçası İsis de, köken olarak Sirius tanrıçasıdır.

Bantu zencilerini, ritüel bir törende sırayla yürürken hayâl ettim.

Şahine benzer sekiz adet kuş, Afrika harabelerinde ne arıyor?

Zimbabwe'nin ne zaman ve kimin tarafından kurulduğunu bilemiyoruz. Harabelerin görünen bir tarihi bulunmu-

yor. Fakat Dogonluların, ne zaman ve neden dolayı Malf ye geldikleri konusunda herhangi bir bilgiye sahip değiliz. Görünen o ki, aynı yıldız sisteminin modeli, ne Dogonlular ne de Bantular için yabancı değil. Her ikisi de, Mısır tanrısı Horus'un sembolü olan şahine tapıyorlar. Dogonlar, Sirius Sisteminden kalma yıldızlardan armağan bir efsaneye tanrıların ziyaretini ebedileştirmeye mi çalışıyorlardı? Bantular da, aynı gayreti, ancak tepeden bakılırsa anlaşılacak bir eser meydana getirmek için mi sarfediyorlardı?

Yaklaşımlarının Zimbabwe bilmecesine kesin bir çözüm getirdiği iddiasında değilim. Tek bildiğim odur ki, bugüne kadar hiçbir kimse, dört dörtlük tatmin edici bir şey söyleyememiştir. Zimbabwe'nin büyük elipsi kale olmadığına göre (kale, 100 metre yüksekteki Akropolistedir) ya bir mesken ya da bir çeşit tapınak olarak kullanılmış olmalıdır. Ne var ki, kendi türünden en küçük bir buluntu bile ortaya çıkamadığına göre, bu mesken kuramı suya düşmek zorundadır; görece barbarca şeklinde tanımlayabileceğimiz duvar işçiliğinde de ne bir kral adına ne de herhangi süsleyici bir dekorasyona yer verilmemiştir. Taca benzer en küçük bir nesne bulunmamıştır. Bir zamanların, içinde insanların yaşadığı çağrışımını verebilecek oda filan yoktur. Çevrede koskocaman bir dört duvar, onun içinde hemen paralelinde bir iç duvar, ve de bir köşede kapısız-penceresiz bir kule... Kral ne yapsın bütün bunları?

Kale ve saray kuramları tasfiye olduğuna göre, dinsel bir kült yaklaşımı ile başbaşa kalıyoruz. Zimbabwe'de kaldığım süre zarfında, paralel duvarların arasında kapısız kuleye doğru sıralanarak Sirius Sisteminden gelen tanrı Nommo adına ayinler yapan Bantu zencilerinin hayallerini kuruyordum.

Buraya kadar dökümünü yaptığımız Zimbabwe sorununa getirilen bütün çözümler, spekülasyonlardan öteye gidememiştir. Sırf bu nedenledir ki, ben de kendi spekülasyonumu eklemekte bir sakınca görmüyorum. Bu da, Zim-

babwe ile ilgilenen bütün diğerleri kadar geçerli olsa gerktir.

Bütün bu çalışma ve yolculuklarımın ardından, saçlarına kır düşmüş Atinalı beyi hatırlıyorum. Beni affetmesini dilemeliyim kendisinden.

RESMÎ KAYITLARDAN

Yeni Zelanda'nın Maori yerlilerinin «Rongomai» «fsanesinde şöyle bir anlatım vardır:

«Nga-Tî-Hau'nun atalarıyla bir başka kabile arasında savaş çıkmış. Kötü kabile bir Pa'da (istihkâm haline getirilmiş köy) mevzilenmiş. Kötü kabile kutsal bir emaneti çaldığı için, Nga-Ti-Hau kabilesinin rahipleri, kendilerine yardımcı olması için tanrıları Rongomai'ye yakarmışlar. öğle üzeri, tanrı Rongomai, hava yoluyla gelmiş. Yanıp sönen bir yıldız veya bir kuyruklu yıldız ya da bir ateş alevi gibiymiş. Pa'nın üzerine gelene kadar çarçabuk uçuvermiş ve sonra da Maray'ın (köy meydanı) ortasına doğru pike yapmış. Yer fırl fırl dönmüş ve birbirine girmiş, gürültü gökgürültüsü gibi olmuş. Nga-Ti-Hau savaşçıları tanrı Rongomai'yi sevinç çılgınlıkları ile kutsamışlar ve Pa'yı anında ele geçirmişler.»

Kaynak: John White, Maori nin Eski Tarihi, Yeni Zelanda, 1887.

ALTI

GERÇEK KRAL LİSTELERİ

Sözlükler ve ansiklopediler türünden geniş referans kitapları, ortalama okuyucu için, «eğer»ler ve «fakat»lara yer vermeyen, kabul edilmiş az ve öz bilginin iletimi gibi bir yarar sağlar.

Bu gerçeği «Sümerler» başlığı altında sınarken, kalın ciltli kitaplarda şu tür bilgilerle karşılaştım:

«Bugünkü Bağdad ile Basra Körfezi arasında kalan bölgenin (Mezopotamya) sakinleri olan Sümerler. Varlıkları linguistik temellere dayandırılarak kanıtlanabilen, başlangıçları MÖ üçbinlere kadar uzanan, bilinmeyen bir ırktan insan topluluğu. Sümerlerin Babil'e, Fırat'la Dicle arasında kalan bölgeye ne zaman ve nereden göç ettikleri, bugüne kadar ortaya çıkarılamamıştır.»

Veya:

«Merkezî ve güney Mezopotamya'nın sakinleri olan, MÖ IV ile II bin yılları arasında ortaya çıkan Sümerler.»

Ya da:

«Sümerlerin kökeni belirsizdir. Doğudaki dağlardan veya denizden gelmiş olabilirler. Bilinen tek gerçek, tarih döneminin başlangıç yıllarında Mezopotamya'ya yerleşmiş olduklarıdır.»

Bu insanların nereden gelmiş olduklarının bilinmezliği oy birliğiyle kabul edilmiştir. Nansen pasaportu (vantsız göçmenler için kullanılan yolculuk dokümanları) taşıyan bu insanların gerideki ayak izleri, zamanın rüzgârları tarafından silinip savrulmuştur. Ve yine bu aynı insanım, çivi yazısı için 42 alfabelik karakter bulmuş ve kısa ömürlü konuşma dilini kalıcı yazıya dönüştürmüşlerdir.

Bağdad'ın güneyinde yürütülen kazılarda, Sümer Devrine **dayanan** 30 binden fazla kil tablet bulunmuştur.

Bundan yüz yıl öncesine kadar, Sümerlerin adlarının bile bilinmemesi ne denli olağanüstü ve ne denli gizem doludur! Asurolog Jules Oppert (Hamburg 1825-Paris 1905), Sümer ülkesini açığa çıkaran ve çivi yazısını söken ilk bilim adamı olmuştur. Ve bu olay 1869 yılında cereyan etmiştir.

Knit-ylvania Üniversitesinden Asurolog Prof. Samuel Noah Küinier, **kil** tabletler üzerindeki çalışmaları neticesinde **Stinitkrin** araba tekerleği ve yelkenli gemi gibi teknik gelişinden: mükemmel organize edilmiş bir hiyerarşik yetki sistemi içerisinde yönetilmeyi ve bugün bile hâlâ yararlanma durumunda olduğumuz astronomik bir takım bilgileri **!-a-!Ür**; iyi bildikleri hükmüne ulaşmıştır. Sümerler bütün b» bilgileri nereden edinmişlerdir? Garip ama gerçek, dakikamı altmış saniyeden oluşmasından tutun da, güneş yılına **kadar daha** birçok çağdaş bilgi, Sümerlerin dağarcığı içersinde ver almaktadır.

Avrupa'nın tas devrini yaşadığı bir dönemde, Sümerler, baskı dokümanları, fatura ve benzerleri ile adeta belirli düzeyde bir büro çalışmasına ulaşmışlardır. Silindir mühürleri de bulan, yine onlar olmuştur. İki-ikibuçuk santimetre dolayındaki bu mühürler kolyelerin içinde taşıyor ve bu sayede her an el abında olabiliyordu. Vergi tahsildarları, alındıların üzerine basıyorlardı bu mühürleri. Bazıları **son** derecede güzel yapılmış olan bu mühürler en az **4000** yıl öncesine kadar uzanmaktadır. **Ah** bu Sümerler!

Bu bilinmeyen insanların dosyasına daha ne gibi bilgiler ekleyebiliriz?

Saç Rengi: Son derece koyu. Yazıtlarda «kara kafalar» şeklinde değinmeler var.

İrk: Sümerler bu bölgeye gelmeden önce, Fırat ve Dicle havalisinde Sami kabileleri yaşamaktaydı. Sümerler ise kesinlikle Sami ırkından olmadıkları gibi, zenci kökenli de değillerdi.

Sümer kabartmalarındaki tasvirlerden, çok ama çok ötelere uzanan bir Hint-avrupa karışımı müşahede edebiliriz. Sir Arthur Keith şu noktaya işaret etmektedir:

«Sümerlilerin yüz hatlarının bir benzerini doğuda; Afganistan ve Belücistan yerlileri ile İndüs Vadisinin ötelinde, yani 2400 km.'lik bir uzaklıkta görebilmek mümkündür.»⁽⁴⁵⁾

Her nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, bilim adamlarının da kabul ettikleri gibi, beraberlerinde parlak bir kültür ve bütün bir uygarlık getirmişler ve bu üstünlüğe karşı koyamayan yerli kabileleri sahneden silmişlerdir.

Bu üstünlüklerinin bilincinde olmuş olmalı ki, sayısız yaradılış mitlerinde kendilerinden göksel yaratıcılara hizmet etmek üzere doğmuş ve «gerçek uygarlığın kurucuları» olarak söz etmektedirler.⁽⁴⁴⁾ Bu tanrılarının; özellikle «Gökler ve Yeryüzü Tanrısı» Enlil'in yardımları ile Sümerler, rüzgârlarla kavru lan çorak bir araziye parlak ve verimli bir krallığa dönüştürmüşlerdir.» (Krantcr)

MÖ 4000'ler gibi bir zamanda, böylesine **vüksek** Mıra kültür, hiçlik bulutları arasından nasıl doğabilmiştir?

Kent mimarisini onlara öğreten kimdir? (hızlandırılmış kurslar mı?!)

On iki şehir devletini böylesine etkin bir biçimde organize etmeyi kimden öğrenmişlerdir?

Ülkelerinde kanallar açabilecek **kadar** ileri bir miihen-

dişlik bilgisini nereden edinmişlerdir? Bu sayededir ki, Fırat'ın taşmaları sonucunda ortaya çıkan su kalıntısı karşısında, normal ürünü titizlikle korumuşlardır.

Kareler, küpler, evrik değerler, kare kökler, güçler ve hatta anlaşılması güç, Pisagor hesapları yapabilmelerini mümkün kılan matematik yeteneğim nereden edinmişlerdir. \lanlan ve daireleri nasıl hesaplayabilmişlerdir? Bir dairenin 360 dereceye bölünebileceğini kim anlatmıştır onlara? Ölçümler için gerekli olan birimleri veren kimdir?

Bugün, Sümer tarihinden geriye kalan kanıtları Mezopotamya'daki arkeolojik bölgelerde, British Museum ve Louvre'da gezerek görmek kabildir. Tek kelime ile nefesinizi keser bu kalıntılar. Bana kalırsa, Sümerler, Mezopotamya'ya kadar süren uzun yolculukları boyunca teknoloji, kültür ve dinlerinin izlerini bırakmış olmalıdırlar. Fakat bırakmamışlardır. Çünkü, aksi takdirde, nereden geldiklerini bilebilirdik.

Bazı arkeologlar Sümerlerin göç yoluyla gelmediklerini, Bağdad ile Basra Körfezi arasında kalan vatanlarında zaman içersinde geliştiklerini ileri sürmektedirler. Son olarak Uruk'ta yürütülmekte olan kazılarda 'ev, kuş, ateş, tapınak, tanrı, gökyüzü, yağmur vb. nesne ve kavramlardan oluşan garip listeler bulunmuştur. Sanki bir eğitmen ilkel insanları toplayarak demiştir ki: «İyi bakın. Bu nesnenin adı şudur!» Evrime katkılarla mı karşı karşıya bulunuyoruz?

Aslında Sümerlerle ilgili tartışmalar belli bir ölçüde uzlaştırılabilir. İsin'de hüküm süren ilk hanedan, eski kralliyet merkezi olan BabiFin güneyindeki bu kentte, MÖ 1953-1730 yılları arasında tarih sahnesine çıkmıştır. Ve bu sıralarda Geçmişin Kralları'nın bir listesi çıkartılmıştır. Ve kopyaları korunmuştur. MÖ dört ve üçüncü yüzyıllarda Babilli rahip Berossus, bir parça da hayal gücüyle Yunanca tercümelerini yapmıştır. Yine de, halen hizmete uygun bir merdiven bugüne kadar uzanabilmiştir.

1932 yılında ise Sümerologlar büyük bir şaşkınlık ve sevince garkolmuşlardır. Kral Listeleri'nin orijinali Dicle Vadisinde Musul Kenti yakınlarındaki Horsabad adlı Irak kentinde gün ışığına çıkartılmıştır. Böylece bilim adamları asıl ad ve tarihlerle yüzyüze gelmişlerdir.

En eski ve en kesin hanedan listesi arkeolojik literatürde «Babil Kral Listesi WB 444» adını taşır. 20.5 cm. kalınlığında ve gizemli kralları tâ insanın ilk yaradılış günlerine kadar indiren bir bloktan oluşmaktadır.

Bunun devamı da «Babil Krallar Listesi A» adı ile tanınır. İlk hanedanın başlangıcı, isimler ve tarihler okunmaz hâldedir. 1830 ile 1530 arasında kalan ilk Babil Hanedanı krallarını içermektedir. «Krallar Listesi B,» bu açığı kapatmakta ve ilk hanedanı da zikretmektedir.

Sümerlerin esrarı Krallar Listesi'nin bir talih eseri ele geçmesiyle çözülebilmiş midir? Ne gezer! Esas dertler o zaman başgöstermiştir.

WB 444'e göre, ilk on kral yaradılıştan büyük tufana kadar yönetimde kalmışlardır ki, bu süre yaklaşık olarak 456.000 yıl tutmaktadır. Evet, en iyisi bu rakamı bir kez daha okuyun ve inanın bir baskı hatası filan yok. Kelimelerle ifade edilecek olursa tamı tamına dörtyüzellialtıbin yıl! Büyük Tufan'dan sonra, krallık gökyüzünden geriye dönmüştür. Ve birbiri ardına işbaşına geçen 23 kral 24 bin 510 yıllık bir süre ile yönetimde bulunmuşlardır. Üstelik bu sürenin biraz da eklentisi vardır. Tam yirmidörtbinbeşyüzon yıl üç ay ve üçbuçuk gün! Evet yalnızca birkaç yılcık!

Kral listeleri, resmî bir şekilde düzenlenerek «hanedanlarca yönlendirilen kralları» zikretmelerine rağmen⁽⁴⁵⁾, bilim adamları bir yerlerde bir şeylerin tutarsız olduğunu sezmişlerdir. Sümer topraklarında yorulmak bilmeyen çalışmalar yürüten Sir Leonard Woolley bile yeterli bir açıklama getirememiştir.⁽⁴⁶⁾ Arkeologlarımız ise değişik yönetim devreleri için belirtilen zaman dilimlerini aşırı astronomik bulmuşlardır.

Eski standartlara göre, sabit bir takım neticelere ulaşmamalarını normal karşılıyorum.

Ve bu uzun yönetim sürelerinden doğan sorunla ilgili olarak kişisel spekülasyonuma geçmeden önce, Krallar Listesinden derlediğim bir seçme bölümü aktarmak istiyorum. Liste insanın yaradılışına kadar uzanmakta ve şu an için bizi ilgilendirmeyecek bir sürü sayfa işgal etmektedir.

Krallar Li.sw.si WB 444'ten örnekler:

Krallık gökyüzünden indiği zaman,, krallık Eridn'da idi. Eridn'da Akilim kraldı. 28.800 yıl hüküm sürdü. Alalgar, 36 000 yıl hüküm sürdü. İki kral, 64 800 yıl hüküm sürdüler. Bad-Bad-tibira'da En-men-lu-anna 43.200 yıl hüküm sürdü. En-men-gal-anna 28.000 yıl hüküm sürdü. Sippar'da En-men-dur-amm kraldı 21.000 yıl hüküm sürdü. Bir kral, 21.000 yılını hüküm sürdü. Suruppak'ta Ubar-tulu kraldı 18.600 yıl hüküm sürdü. Beş şehir. Sekiz kral, 241.200 yıl hüküm sürdüler. Tufan indi. Tufan indikten sonra, ve krallık indikten sonra	yeniden gökyüzünden. Çoban Taun Dumuzi 36.000 yıl hüküm sürdü. Üç kral, 108.000 yıllarını hüküm sürdüler. Lanık'ta En-zib-zi-anna 28.000 yıl hüküm sürdü. Alab 600 yıl hüküm sürdü. Atab'iü İ'û; 840 yıl hüküm sürdü. Çoban E i ANA. gökyüzüne yükselen, ülkeleri güçlendiren. kraldı. 0 1560 yıl hüküm sürdü tialift Etaminin oğlu, 400 yıl hüküm sürdü. Samug'un oğlu Tizkar, 305 yıl hüküm sürdü. İlta-sadum, 1200 yıl hüküm sürdü. (Mes)-kiag-ga(ser), Güneş Tanrısının oğlu başrahipti krallık Kis'teydi. Kis'te Ga-ur kraldı,
---	--

1200 yıl hüküm sürdü. Gulla-Nidaba-anna-pad 960 yıl hüküm sürdü. Zukakip 900 yıl hüküm sürdü, (ve kral), (onun hükümran lığı) 324 yıl oldu. Kutsal Lugal-banda, çoban olan, 1200 yıl hüküm sürdü. Tanrı Dumu-zi, balıkçı olan, şehri Kua'dır,	100 yıl hüküm sürdü. Kutsal GILGAMIŞ, babası bir Lillu cini idi, Kullab'ın Yüksek Rahibiydi 126 yıl hüküm sürdü. Ur-nungal, GILGAMIŞ'ın oğlu 30 yıl hüküm sürdü. Ur-nungaiın oğlu Utul-kamma 15 yıl hüküm sürdü, Labaser 9 yıl hüküm sürdü. •
---	---

Bir anlamda, Kralların Listesi, tanrıların listesi olmaktadır. Krallar, Sümerlerce yüceltilmekle kalmamış, aynı zamanda eğitimci ve öğretmen olarak da görülmüşlerdir. Gılgamış, Etana ve Enkidu adlarını taşıyan destanların kahramanlarıdır. Kral listelerindeki isimler çivi yazısı ile bezenmiş kil tabletler ve mühürlerde de zikredilmiş ve böylece bir ya da birkaç tarihçinin uydurması olmadıkları ortaya çıkmıştır. Krallar gerçekten mevcut olmuş ve etkileri, günlük hayatın her kesimine damgasını vurmuştur.

İyi hoş da, bu akla hafsalaya sığmayan uzun hüküm darlık yıllarının anlamı nedir?

Friedrich Schmidtke⁽⁴⁶⁾, Sümerologların içinde bu Umdukları keşmekeşle ilgili olarak şunları yazıyor:

«İlk bakışta, hanedanların birbirlerini izledikleri 1/ lenimine kapılmıyor ki, bu da. Sümer Tarihinin boyutlarına sığması mümkün olamayacak bir takım sonuçlar veriyor.»

Bilimsel çevrelerde, tarihçilerin hangi nedenden ötürü böylesine 'imkânsız rakamlar' kullanmış olabilecekleri hay

Babil Kral Listesi WB 444.

ret ve tartışma konusu oluyor. C⁴⁶) Profesör Schmidtke Sümer ve Babil krallarının isim ve tarihlerini sunmadan önce, temkinli bir dille taviz arıyor:

«Tufan öncesi hanedanlar dinler tarihi açısından» her ne kadar ilginç olurlarsa olsunlar, WB'nin içeriğini destan mahiyetinde değerlendirerek pek fazlaca ciddiye almamalıyız.» •

Bu başlangıç tarihlerini, masallar ve destanlar sınırında mı ele almalıyız? Konulan bu denli basite indirgeyerek, içinden çıkılmaz olanı, masallar ve efsaneler sepetine atarak işin içinden sıyrılabilir miyiz?

Böyle bir davranış, anlayamadığımız her şeyi, 'şans' dediğimiz o büyük büyücünün ellerine teslim etmek anlamına gelmez mi?

WB, dünyanın yaratılışından Büyük Tufan'a kadar, toplam olarak 456.000 yıl hüküm süren *on orijinal kral* kaydetmektedir.

Tevrat da, Adem'in yaratılışından Tufan'a(*) kadar *on ata'mn* ismini zikretmektedir ki, bu baylar da, çok çok uzun ömürler sürmüşlerdir.

68 yaşında kız çocuk sahibi olan Pablo Picasso, ilk kez 130 yaşında oğlunu kucağına alan Adem'e kıyasla, oldukça genç bir erkekti. Ve yine 900 yaşında ölen Adem'le karşılaştırılacak olursa, 92 yaşında öldüğü zaman, Picasso ancak gençliğinin baharını sürmekteydi.

Tufan öncesi peygamberi ve on ata'nın yedincisi olan Enok, daha da uzun ömürlüydü. Üstelik kendi eceliyle ölmedi ve tanrı tarafından gökyüzüne alındı. Oğlu Methuselâh, Tufan'dan çok çok öncesinde, 969 gibi mübarek bir yaşta gözlerini yumdu.

Jerontologlara, inanılmayacak kadar yüksek yaş oranlarıyla ilgili sorular yöneltecek olursanız, Amerikalı ve Rus uzmanlar doğanın insan yaşını 110 ilâ 120 civarında belirlediği hususunda söz birliği ederler. Mucizevî bir biçimde 150'yi bulan Bulgar Çoban'la ilgili raporlar ise, yine masal

dosyalarına aittir. Biri çıkar da, bu tür olayları kanıtlamaya çabalayacak olursa, nasılsa doğum tarihlerini belgeleyebilecek destekleyici kanıtlardan yoksun kalacaktır. Kocakarı masalı...

Hayat süremiz, vücutlarımızdaki 15 milyar hücrenin fonksiyonlarıyla belirlenmektedir. Bu hücreler, yaşam boyunca bölünmekte ve vücudumuzun yeniden inşasında görev almaktadır. Yirmilerden itibaren hücresel bölünmeler geri saymaya başlamakta, otuzdan sonra sona ermekte; en fazla 50 adet bölünme daha geçirmektedir.

İnsanoğlu'nun 110 ve 120'ler gibi «Tevrat» yaşları beklemesi, yalnızca bir arzu, bir düştür... tâ ki, jerontolojik araştırmalar, hücresel çürümeyi yavaşlatmayı başarana kadar. Eski devirlerden kalma mumya dokularını inceleyen bilim adamları, farklı fizik yasalara tâbi insanların hiçbir zaman mevcut olmadığını söylemektedirler.

Bu tartışılmaz gerçeklerin ışığı altında, Sümer ve Tevrat yazıcılarının, atalarının, modern bilimin bile ulaşamadığı böylesine astronomik yaşlara ulaştıklarım iddia etmelerindeki nedeni anlamıyorum.

Kalde'nin Ur kenti yakınlarındaki El Obeid tepesinde Sir Charles Leonard Woolley, üzerinde şu sözcükler kazılı bir kil tablet bulmuştur:

«Ur Krula Mes-anni-padda'nın oğlu, Ur Kralı A-anni-tadda'ya ithaf edilmiştir.»

Bu Mes-anni-padda, Krallar Listesinde, Tufan'dan sonraki üçüncü hanedanın kurucusu olarak geçmektedir.

Kral listelerindeki isimlerin, sanki birden fazla hükümdarlık etmiş ve birkaç yüzyıl için ortadan kaybolmuşçasına, farklı zamanların farklı hanedanlarında yeniden ortaya çıkmaları şaşırtıcıdır.

İşte bir örnek. Babil Kralı Nabu-na'id, Sippar'daki Güneş' Tapmağı'nda bulunan tablette şöyle demektedir (M.Ö. 55-538):

«Göğün ve Yerin Hâkimi, Güneş tanrısı için, eski kral Nabukadnezar'm Sippar'daki evinde inşa ettiği ve eski temellerini arayıp bulamadığı Güneş Tapınağı'nı yeniden kurdum. 45 yılın ardından, bu evin duvarları yıkılmıştı. Öylesine korkmuştum ki, dizlerimin üzerine düşmüş, vücudumu dehşet dalgası sarmış, yüzüm allak bullak olmuştu.

Tanrı'nım suretini tapmağın içinden aldım ve bir başka tapmağa koydum. Eski temelleri aradım ve zemini 18 arşın derinleştirelim, ve güneş tanrısı; Güneş Tapınağı'nın Büyük Efendisi 3200 yıl boyunca başka hiçbir kralın göremediği, Sargon'un oğlu Naram-sin'in temellerini bana gösterdi. ... (bu bölümler okunamamıştır)

Sargon'un oğlu Naram-sin'in temellerine, ne giren ne de çıkan noktalara yapı taşlarını yerleştirdim.»

Kral Nabu-na'id, ısrarlı bir şekilde arayarak yerin 18 arşın altında selefi Naram-sin'in inşa ettiği Güneş Tapınağı'nın temellerini bulmuş olduğunu (kendi zamanından 3200 yıl öncesinden kalma) açıkça anlatmaktadır.

Dikkati çeken bir başka nokta da, Naram-sin isminin de, aynen babası Sargon gibi, kral listelerinde, tamamen değişik zamanlarda yeniden ortaya çıkışıdır, (yaklaşık MÖ. 3800)

Ve bir örnek daha: A ve B Kral Listelerine göre, Hammurabi, I. Burnaburias'tan yaklaşık 700 yıl kadar öncesinde hüküm sürmüştür. Şümerologlar ise böyle bir şeyin söz konusu olamayacağı ileri sürerler.

«Hammurabi'nin I. Burnaburias'tan 700 yd önce yaşamış olduğu şeklindeki bir iddia tamamen imkân dışıdır.»⁽⁴⁸⁾

Neden imkânsızdır? Büyük bir emek ürünü olarak hazırlanan Kral Listelerinde söylenen budur!

Çeşitli kralların kil tabletlere kazılı isimlerine deği-

gik bölgelerde rastlanmıştır. Bu belgeler, söz konusu kral-
ların yaşamış olduklarını, su götürmez biçimde kanıtla-
maktadır. İsimler, belgesel kanıtlardır. Kral Listeleri, hangi
hükümdarların işbaşına geçtiklerini ve ne kadar süreyle iş
başında kaldıklarını anlatmaktadır bizlere.

Ve şimdi gerçek çapraz bilmece başlıyor!

Sümerologlar henadanlar ve bu hanedanlardan gelen
kralların düzgün bir kronolojisini çıkarmaya çalışmakta-
dır. Ve bu aşamaya da, değişik bölgelerde bulunan tab-
letlerin analiziyle ulaşabileceklerini sanmaktadırlar.

Belirli bir tarih kayıtlara geçmekte, ileriye veya ge-
riye yönelik kronolojik akış, bu esasa göre izlenmek iste-
nilmektedir. Söz gelimi, Kral X'in yerini Kral Y alır.
Ve Kral Y, bir savaş sırasında Kral Z tarafından öldürü-
lür. Bu hesaba göre, Kral X, Kral Z'den daha önce yaşa-
mış olmalıdır.

Ve tam bu noktada, tarihin uzak dönemleri, gayretkeş
bilim adamlarına pis bir oyun oynamaktadır! Kral X, Y
ve Z bambaşka bir kil tablette bambaşka bir sıralama ve
tamamen değişik bir çevreleme içersinde yeniden ortaya
çıkırlar.

Bu zahmetli soy ağaçlarını bir çırpıda yıkmamak için
ne yapmak gerekmektedir?

Onlar da, arkeologların bu tür durumlarda başvurdukları
yöntemi kullanırlar. Herşey için bu eski tarihçileri suç-
larlar. Bu baylar sayı saymasını bilmemektedir, diye pat-
larlar. Kralları ve tarihleri, sırayla yazacaklarına, karma-
karışık geçirmişlerdir kayıtlara. Yani, bu tarihçilerin genel-
de budala^ldûklarına inanmamızdan başka çare yoktur.

Ne var" ki, bu ağır yakıştırmalardan sonra, ortada bir
gerçek daha vardır *Uf* 1)Ü savunmasız tarihçiler, orijinal
Kral Listelerinde her hükümdarı birbiri peşi sıra kaydet-
mişlerdir! Ve bu güvenilir tarihçilerin nasıl olup da, Tev-
rat'a da el atabildikleri ve on ata'yı da sisteme sokabil-
dikleri, iyice akıl karıştırmacı bir muammadan ibarettir.

İlk bakışta, her ikisine de kaynaklık etmiş olan kişile-
rin aynı tarihçiler olabileceği benim de gözümde kaçtı.
Tevrat ve tarih araştırmaları ortaklaşa olarak, daha sonra-
ları İsrail'in kurtarıcısı ve Yahova dininin kurucusu olacak
olan, genç Musa'nın bir Firavun sarayında büyüüp eği-
tim gördüğünü kabul etmektedirler. Herhalde, MÖ ikibin-
lerin o eşsiz kütüphanelerinden bol bol yararlanmak im-
kânını bulmuştu.

Musa, Sümer Kral Listelerine göz atmış mıydı? Ve bu
enformasyonları üstün hafızasına kaydederek, sözlü gele-
neğin bir parçası olarak devir mi etmişti? Eğer öyleyse,
Tevrat'taki on ata için, Sümerlerin Tufan Öncesi Krallara
atfettikleri aynı rakamları neden almadı? Sümer ve Tevrat'
ta zikredilen ahfad ile ilgili olarak aynı kaynağın kılavuz-
luk ettiği fikriyle eğlenenler çıkabilir. Ne var ki, her iki-
sinin de iyiden iyiye bir gözden geçirilmesi neticesinde en
Önemli ortak nokta olarak kralların ve ataların ileri yaş-
ları tartışmasız olgu olarak belirlemektedir. Ve bu da, bu
olguyu açıklayabilmek için yeterli sayılmaz.

Tartışmamıza, tahmine dayalı üç açıklama katmalıyım:

1) Zaman zaman, Tufan Öncesi Kralları, dünya dışı
varlıklar tarafından başka güneş sistemlerine yapılacak yol-
culuklara davet edilmektedirler.

Ve bu yolculukların son derece etkileyici anlatımları,
geleneksel Yahudi Kabbala'sının ana kitabı olan Zohar'da
muhafaza edilmiş durumdadır. Ve de Habeş Kilisesi tara-
fından meşru kabul edilen Enok'un Kitabı'nda da aynıları
mevcuttur.

Teknik Tarih Profesörü Richard Hennig, Sümer Ef-
sanesi Etana'nın bazı bölümlerini, «dünyanın en eski uçuş
hikâyesi» olarak tanımlamaktadır. MÖ 3000 ilâ 2500 yılları
arasında kil tabletlere yazılan bu hava yolculuğu, aynı za-
manda silindir mühürlere de işlenmiştir. Sümer Destanı Gıl-
gamış'ta, kahramanın tanrıların mekânma yaptığı düşlere
lâyık yolculuk, uzun uzun anlatılmaktadır.

Uzak dünyalara yapılan hava yolculukları, yalnızca Ortadoğu insanlarına özgü masallardan değildir. MÖ dörd ve üçüncü yüzyıllarda yazılan ulusal Hint destanları Mahabharata ve Ramayana'da, aynı konuları bulmak mümkündür. Nordik mitlerde ve kızılderili geleneklerinde de aynı şey ortaya çıkmaktadır. Anlaşılan 'tanrılarla yapılan göksel yolculukların, belirli bir gruba ait «telif hakkı» söz konusu değildir.

Albert Einstein'm (1879-1955) relativité teorisini geliştirmesinden bu yana, hayatın başlangıcı ve sona erişiyi ilgili olarak aşırı rakamlar ileri sürmek moda olmuştur. Ve fizik deneylerden sonra da, Einstein'm teorisi, doğal yasaların bir keyfiyeti olarak kanıtlanmıştır.

Zamanın genişlemesi ve açılmasıyla ilgili ebedî doğa yasası ışık hızında seyreden bir uzay gemisinin astronotları için, gerideki üste kendilerini izleyenlere kıyasla, zamanın çok daha ağır seyredeceğinden ne fazlasını ne de eksikliğini söylemiştir.

Einstein'dan bu yana, zaman, artık sabit bir boyut değildir. Enerji ve hız yoluyla yönlendirilebilir.

Bu bilginin ışığı altında, Kral Listelerindeki o içinden çıkılmaz Sümer tarihleri nasıl değerlendirilebilir?

Bize kadar uzanabilen Sümer yazıtları, zamanın akışı içerisinde tüm önemini yitirecek, boş dış politikalarından söz etmemektedir. Söz konusu yazıtlar, kendi çevrelerinde mesken tutan 'tanrılar' için kurulan saray ve tapınaklar gibi nesnel olaylardan dem vurmaktadır. Ve Sümer Kralları, kendilerini 'gerçek' tanrılarının temsilcileri olarak görmektedirler. Bu 'tanrılar', kralları kişisel olarak yerlerine memur kılmışlar ve onlar da bütün dünyayı kaplayan Tufan'dan sonra, aynı prosedürü izlemişlerdir. Ve Tufan'lar çekilip de, Mavi Gezegenimiz yeniden içinde yaşanılabilir hale gelince, kral gemisi gökyüzünden geriye dönmüştür. Kral Listesinde söylenen budur.

Eğer bu nokta gerçek kabul edilecek olursa, tanrı kralların yaşayan dünya dışı varlıklar veya dünya dışı yaratıklar

tarafından bir aşağı bir yukarı taşındıkları yaklaşımları pek o kadar saçma gelmemeye başlar.

Hüküm sürme yıllarıyla ilgili «İmkânsız» bulunan rakamlar ve kral gemisinin; kraliyetin gökyüzünden gelişi, bu dünyayla ilgili nesnelere karşı karşıya bulunmadığımız şüphesini güçlendirmektedir.

Zamanın açılma ve genişleme prensibini biliyor isek, on kralın hüküm sürdükleri 456.000 yıl rahatsız edici bir ifade olmaktan çıkar. Hattâ basit bir çocuk oyuncağına dönüşür!

2) Dünya dışı varlıklar (tanrılar) dünya çocuklarıyla çiftleşerek oğullar ve kızlar üretmişlerdir. Böyle iddia etmektedir Peygamber Enok. 1947 yılında, Ölü Deniz yakınlarındaki Chirbek Oumran yerleşme merkezi yakınlarında bulunan 2000 yıldan da çok daha eski Lamech parşömeninde böyle söylenmektedir. Nippur dolaylarında hüküm süren Sümer tanrısı Enlil, çekici Ninlil'i iftâl ederek çocuğuyla birlikte alır. Tekvin bölümünde bile, 'tanrı oğulları' ile 'insan kızları' arasında evliliklere değinilmektedir.

Bu alışılmışın dışındaki döllenmenin ürünlerinin, ruh doktorunun koltuğuna uzanarak iç yaşamlarındaki bölünmelerle ilgili şaşırtıcı ayrıntılar nakletmelerinden daha tabii ne olabilir. Ve bu melezler, «seçkin» yaratıcılarını taklide yeltenmişlerdir. Çünkü bütün geleneklerde de tanrılarının ölümsüz olduğu söylenir, oysa ara nesil de, diğer insanlar gibi ölümlüdür.

Ve 'tanrılarının' yeryüzünde ürettikleri nesiller, dünya dışı varlıklar gezegenden tamamen ayrıldıkları ve bu nedenle de yüksek hızlarla yapılabilecek yıldızlararası bir yolculuk söz konusu olamadığı için, ölümlü oldular. Yaşlanma sürecini engelleyemediler.

Tanrı oğullarının bu kaba ölümlülüğü yenebilmek için uğraşmaları tamamen kavranılabilir bir durumdur. Ve yine aynı şekilde, diğer insanlar ile aralarındaki bu ayrıcalığı

kullanmış olmaları da anlayışla karşılanabilir. Yönetici sınıflar bile onların bu üstün güçlerinden faydalanmıştır.

İçine ne hastalık ne de ölümün adım atmadığı o kutsal bahçe, Sümer Cenneti Dilmun, nasıl bir şeydi ki?

Kahraman Gūgamış'ın atalanndan Utnapiştım'in gayet iyi bildiği o «ölümsüzlük otu» ne olabilirdi? Kendisi de bir ölümsüz olarak, ölümler denizinin çok çok uzaklardaki yakasında bir adada oturuyordu. Bu ebedî gençlik bitkisi neydi?

Tufan'ı atlatanlardan Utnapiştım, sırrını Gılgamış'a açmıştı. Ölümsüzlük, bir tatlı su bitkisinden elde ediliyordu. Gılgamış, bu bitkiden edindi ve yemeleri için yakınlarına da vermek istedi. Yol üzerinde, bir kaynak başında yikanırken, bir yılan çıkageldi ve bu harika bitkiyi çaldı. Gılgamış ağladı.

Tanrıların ve/veya Tufan Öncesi Kralları'nın oğulları hücrelerin yaşlanmasını yavaşlatan bir ilaç mı biliyorlardı? Ve bu ilaç yaşam fonksiyonlarını bir parça daha uzatıyor muydu?

Şimdilere dek bu ölümsüzlük otu bulunabilmiş değildir. Jeriatrik çalışmalar, bizim adımıza; bizim için arayışları sürdürmektedir.

3) Tanrıların oğulları ve/veya Tufan Öncesi'nin Kralları gövdelerini mumyalaştırıp, dokusal yapılarını koruyan özel kaplarda muhafaza ettirerek, ruhbanların koruyuculuğu altında, yüzyıllar sonra yeniden insan içine mi çıkıyorlardı?

Bu yönde yürütülmekte olan deneylerin hiçbirine benzemeyen bir biçimde, hücre duvarlarının kristalleşmesiyle hücresel çekirdekleşmeyi, önleyebilmiş bir çeşit düşük ısılarda dondurma yöntemi mi geliştirmişlerdi? Tanrıların her an için tapmakta olduklarına ilişkin iddia da bu esasa mı dayanıyordu?

Üst rütbeli rahipler, tanrıların fizik bedenle zaman zaman aralarında yaşadıklarını, kentlerin gerçek sahipleri

olduklarını ve yalnızca günlük yönetim işlerini, yerlerine geçirdikleri krallara bıraktıklarını biliyorlardı.(*7) Rahipler hem dünya dışı tanrıların geri dönüşlerinden hem de onların uyuyan oğullarının yeniden uyanmasından korkuyorlardı.

Tapmaklar, ilk köken olarak, yaşayan gerçek tanrılarla karşılaşma yerleri olarak yapılmıştı. Çok çok sonraları, tanrılar geri dönmeyip de uyuyan tanrı oğulları da kalk borusuna "karşılık vermeyince, rahipler devreye girerek, kral ve insanların uysal ve söz dinler kalabilmelerini sağlayabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Tapınaklara, bir zamanların göksel kökenli olanlarını hatırlatacak heykeller dikildi.

Belki bu üç spekülasyon, Krallar Listesi WB 444'ün çevresini saran esrar perdesinin aralanmasında yardımcı olabilir. Bilgi bankalarındaki depolanmış gerçekler, gözden kaçırılmayacak kadar kusursuzdur.

RESMİ KAYITLARDAN

5 Eylül 1978 tarihinde, Ludwigshafen am Rhein sakinlerinden Dr. Knut Oppenlaender, çocuklarından birine ai' bir kitaptaki tuhaflığa dikkatimi çekti. Gerçekler/Dünyanın Şaşırtıcı Rekorları adını taşıyordu söz konusu kitap. Bu kitaba tekabül eden bendeki «Guinness'in Dünya Rekorları» kitabında da bulunmalıydı, eğer gerçekten bir dünya rekoru ise. Kütüphaneme gittim, 1978 baskısı Rekorlar Kitabı'nın 207'inci sayfasında, dünyanın en uzun ismini buldum.

Metin, diğer Almanca kitaptaki aktarımı ile aynıydı. Ve dünyanın en uzun ismi, aynen şu şekilde sıralanmaktaydı:

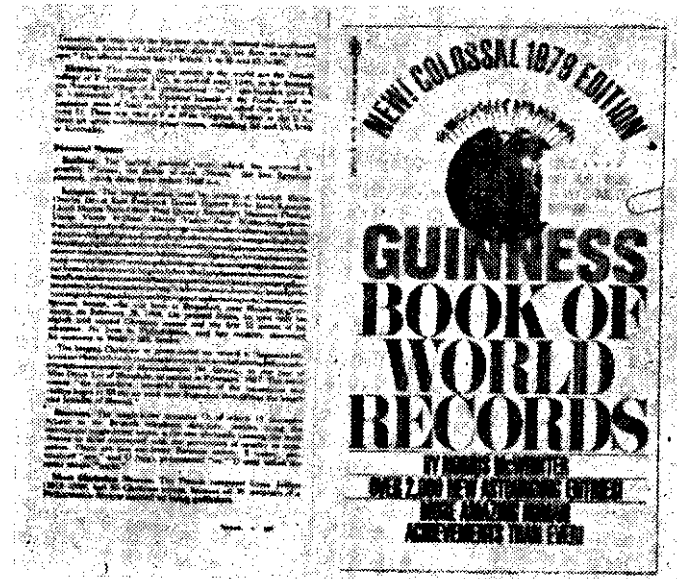
Adolph Blaine Charles David Earl Frederick Gerald Hubert Irvin John Kenneth Lloyd Martin Nero Oliver Paul Quincy Randolph Sherman Thomas Uncas Victor William Xerxes Yancy Zeus Wolfèspheglsteinhausen-bergerdorffvoralternwarengewissenschaftschaferswe-sseuschafewarenwohlgepflegteundsörgfaltigkeitbeschutzenvonangreifendendurchihrraubgierigfeindewelchevoralternzwolftausendjahresvorandieersheinendenvahderersteerdemenschderraumschiffgebrauchlichtalsseinursprungvonkraftgestartseinlangefahrthinzwischensternartigraumauftersuchenachdiesternewelchegehabtbewohnbarplaneitenkreisdrehensichundwohinderneurassevon-verstandigmenschlichkeitkonntefortpflanzenundsicherfreuenanlebenslanglichfruedeundruhemitnichtiefurcht-vorangreifenvoneihanderintelligentgeschopfsvonhinzwischensternartigraum, Senior. 1904 yılının 29 Şubatı, Hamburg yakınlarındaki Bergedorf doğumlu.

Bir dolu saçma mı? İlgisi yok. Bu isim, 29 Şubat 1904 tarihinde Hamburg yakınlarında doğan ve sonradan Amerika'ya göçeden bir adamın pasaportunda yazılı olan isimdir. Hemen anlaşıldığı gibi, ismin tamamı, kimlik kartları ya da not kâğıtlarına karalanabilecek ka-

dar basit değildir. Yakın zamanlara kadar, söz konusu kişi Hıristiyan isimlerinin yalnızca ikinci ve sekizincisi ile soyadının otuzbeş harfçığını kullana gelmiştir. Bugün ise, Amerika'nın Philadelphia eyaletinde yaşamakta olan bu rekor sahibi, bir kısaltma daha yaparak Wolfe + 585, Sr adıyla yetinmiştir. Bu kadarı ile idare edecektir artık.

Guinness'in Rekorlar Kitabı'nda, söz konusu isim alınırken, bu olağanüstü sıralama ile Ortaçağ Almanca-sı arasındaki bağlantıya hiç değinilmemiştir. Bir parça modernize etmek gerekirse, söz konusu metinden şu anlam çıkmaktadır:

«Uzun bir zaman öncesinde özenle koyunlarını güden vicdan sahibi çobanlar yaşıyordu. Sonra,

Kaynaklar : 1) Guinness'in «Rekorlar Kitabı», 1978
2) Gerçekler ve rekorlar, Münih-Viyana, 1976.

dünyanın ilk insanından önce zorba düşmanlar belirdi. Bu 12 bin yıl Önce idi. Uzay gemileri, enerji kaynağı olarak ışık kullanıyorlardı. Oturabilir bir gezegen ararken, yıldızlararası uzayda uzun bir yolculuk yapmışlardı. Yeni ırk kendini zeki insanlıkla çiftleşerek üretti. Uzaydan gelebilecek diğer zekî yaratıkların korkusunu duymaksızın, hayatlarından zevk aldılar.»

Bay Wolfe + 585'in atalarından Ortaçağ'da yaşayan bir tanesi, insanlığın uzak geçmişi ile ilgili olarak bilgi sahibi olmuş olmalıdır ki, olup bitenleri gelecek nesillere aktaracak özbilgiyi soyadının içine sıkıştırıvermiştir. Ve günün birinde, bir meraklının, bağırsak kurduna benzer harf dizisini kurcalayabileceğim düşündürmüştür.

Bay Wolf da, «telgrafa sığacak» bir isim edinme yerine, atasının arzusunu hatırlayarak artı 585 ile tam' 585 harfi vurgulamıştır.

YEDİ

GEÇMİŞİN PEYGAMBERİ

Bundan on yıl kadar önce, ilk kitabım plan «Tanrıların Arabaları», dünyanın hemen her ülkesinde, best-seller listelerinin tepelerine tırmandı. İlk şaşkınlık dalgası ve zorunlu bir küçük görmenin ardından, toplu bir onaylama (ve de hiddetli tepki) yaşandı.

1968 yılından bu yana «dış dünyalardan gelen tanrılarla ilgili olarak neler yazılmadı ki!

Bu 10 yıl boyunca, yalnızca batıda, «benim» konularımı işleyen 321(!) kitap yayınlandı. Bir kısmı kuramı genelde ele alırken, bazıları yalnızca bir ülke ile ilgilendiler. Josef Blumrich (Ezekiel'in Uzay Gemisi), Robert K.G. Temple (Sirius Gizemi - Dogon zencilerinin mitolojisi) ve Luis Nava (Evren Macerası - Felsefi Analizler) gibi özel durumlara eğilenler de çıktı.

1968 yılından beri, postacı, adresime 50 bin civarında mektup taşıdı. Kişi ve konular başlıkları altında 43 binden fazla gazete kupürü arşivlerimi doldurdu. Kupür servisi yalnızca Almanca ve İngilizce konuşulan ülkelerdeki yayınları izlediğine göre, herhalde asıl rakam 100 binin üzerinde olmalıdır. Yine de, zerresi benim ağzımdan çıkmamış bir takım uydurma beyanların bıraktığı buruk tat, gerçeklerle bağdaşan yayınlara kıyasla çok küçük bir azınlıkta kalmakla birlikte, tam anlamıyla silinebilmiş değildir.

1972 yılında tanınmış ŞikagoTu avukat Dr. Gene M. Phillips 'Ancient Astronaut Society' —Eski Çağlar Astro-not Derneği—> adı altında bir Örgüt kurdu (Avrupa ad-

fesi: Ancient Astronaut Society, CH-4532 Feldbrunnen, İsviçre). Tanrıların Arabaları adlı filmimin, Amerikan televizyonunda kısaltılmış bir kopyasını seyretmişti. Tarih öncesi çağlarda gezegenimizin tanrılar tarafından ziyaret edildiğine ilişkin görüş, bu ünlü hukukçuyu öylesine etkilemişti ki, birkaç dostuyla birlikte kendiliklerinden bu konudaki kuram ve araştırmalarla ilgili bilgi değiş tokuşunda bulunmak üzere bir dernek kurmaya karar vermişler. Gene Phillips, o zamanlar konuyla ilgili olarak bana yazıp desteğini istedi.

1979 yılında A AS, 42 ülkeye yayıldı ve üye sayısı 4000'e yükseldi. Bunların yaklaşık üçte biri öğretim üyelerinden ve benim yazdığım konularla ilgilenen yazarlardan oluşuyordu. 1974'ten bu yana, dernek, her yıl bir başka ülkede dünya kongreleri düzenlemeye başladı. İçlerinde eleştirilerimiz de yer almak kaydıyla, son araştırma sonuçları trampa edildi ve lektürler halinde kamu oyuna duyuruldu, tartışmalar açıldı. Bugüne kadar yapılmış olan dünya kongreleri şöylece sıralanmaktadır: 1974/Şikago, 1975/Zürih, 1976/Crikvenica (Yugoslavya), 1977/Rio de Janeiro, 1978/Şikago, 1979/Münih, 1980/Yeni Zelanda.

Kuramımız, böylesine şiddetli eleştirilere uğramasa, giderek kendini daha mükemmelleştirebilmesi mümkün olmazdı. 1968 yılından beri «Eskiçağ Astronotları» görüşünü eleştiren 25 kitap basıldı. Bunlardan ondokuzu isim veya takdim safhalarında bilimsellik iddiası taşımakla birlikte, aralarından yalnızca dokuz tanesi ilim adamlarınca kaleme alınmıştır Aksine birçok iddiaların mevcut bulunmasına rağmen, ben hâlâ gerçek anlamda bir «bilimsel» kitabı bekleyip durmaktayım. Bu rotadan saptırıcı baskılar, basın-yayın üzerindeki belirti tüketici etkilerinden meydana gelmektedir. Eleştirme sisteminin mükemmel bir olgu olduğunu kabul ediyorum. Hepsi de az veya çok aynı şeyleri yazıp duruyorlar. Gerçek kanıtlardan yoksun oldukları için, alışlagelmiş bir takım boş iddialar, kutsal sayfalardan alınarak karşı-kanıt gibi ileri sürülmek isteniyor.

Hiçbir şeyi kanıtlayamadıkları için, bu karşıt yakla-

şımları, patlamayan mermilere benzetme hakkım görüyorum kendimde. Yöntem şu: Heyerdahl, Ceram, Brion veya Lhote gibi araştırmacıların elinden çıkma bir arkeoloji kitabı bazı buluntuları benden tamamen farklı değerlendirecek olursa, çürütülmüş oluyor. Bunun tersine, geçerli dogmalara karşı, eski metinlerin yorumunda modern bilgileri kullanınca yine ben hataya düşmüş oluyorum. Başkalarının hipotezleri kutsal, dokunulmaz, gerçek ve bilgelğin son aşamaları olarak kabulleniliyor. Hipotez yünden ben bunun aksini —kısmen ya da tamamen— iddia edince tek kelimeyle siir-ü lisan ediyorum. İşte her şey bu denli basit cereyan ediyor. Atalarımız da, her ilerici fikre karşı, böylesine engelleyici bir kafa yapısıyla direnselerdi, halimiz ne olurdu? Tarihimiz boyunca da daha nice otoriteler, kendi görüşlerini kesin gerçekler olarak mermerlerde anıtlattırmak ve her türlü protestoyu kutsal şeylere karşı işlenmiş bir ihanet olarak tanımlamaya yeltenmişlerdir. Bu otoriteler, sindiremeyecekleri kuramları boğazlarından geçiremeyince, karşıtlarını boyunduruklarda sergilemeyi ya da direklerle bağlayarak ateşe vermeyi yeğ tutuyorlardı. Bugün de aynısı oluyor. Ne var ki, âsiler, dogmatik görüş ve doktrinleri, tartışmasız gerçekler olarak kabul edecek olsalardı, insanlık, bilgi alanında bir adım bile ileri gidemeyecekti. Hemen bütün çağlarda ilerlemenin ana kaynakları olan yeni yeni görüşlerin ortaya konulması ve geliştirilmesiyle ilerleme kaydedilebilir. İlerleme, gelişme ve bilginin ileri aşamalarına ulaşabilmek için bu tür zorlamalara muhtacız. Bunu gayet iyi bilirdesine, Werner von Braun (1912-1977) şöyle diyordu:

«Bir şeyin niteliği sonradan kavrandığında, gerçek olmuş bir Ütopya'dan daha basit bir nesne yoktur!*

Bu işlerden çoğu kez ağızım yanmakla birlikte, 1977'de bir kere daha vaatlerin ağıyla çevrelenmekten kurtulamadım. Prodüktör Graham Massey ziyaretime gelerek, konularıyla ilgili objektif bir dokümantere ilişkin son derece

nazik yaklaşımlarda bulundu. BBC adına gelmiş bulunduğ u için, normal olarak kabul ettim. Sagan'dan Heyerdahl'a kadar, karşıtlarım, bu tür ciddi dizilerde resmigeçit yapmışlardı. Çıkıp çıkmamaları gerçi beni ilgilendirmezdi ama, herhalde bir karşılık vermek de en doğal hakkımdı. Bu hakça bir mücadele olacak, benim kuramımın savunucuları da, karşıtlarıyla yüzyüze diyaloga gireceklerdi. Ne var ki, zerresi bile gerçekleşemedi bu iyi niyetimin. Yalnızca eleştimerüerime konuşma şansı tanındı. *

Bay Massey'in dokümanteri birçok ülkede gösterilip de, tüm eleştirmenlerim ağız birliği edip bilimsel bir tavır takınarak «Daeniken'in maskesi düşürüldü diye ahkâm kesmiş olmasalar, üzerinde durmaya değmeyecekti.

Ünlü Amerikalı astronom Cari Sağan, ödülü kapıp kaçtı.

1977 yılı sonlarından bu yana, eğer deyim yerinde ise, ikili oynayan bir dernek faaliyet göstermektedir. Adı da Paranormal İddiaların Bilimsel Araştırılması Komitesi' dir. Söz konusu komite Amerika Birleşik Devtetleri'ndeki «yeni" saçmalığı»⁽⁴⁸⁾ ortadan silmeye çalışan bilim adamı, gazeteci' ve eğitimci olmak üzere 43 üyeden meydana gelmiştir. Kuruluşun, başı^ Buffalo Devlet Üniversitesi'nden Felsefe Profesörü Paul Kurtz'tur. Cari Sagan'ın da bu kuruluşun üyelerinden biri olduğunu söylememe gerek var mı? Komite, eski astronotlar görüşüyle ilgili olarak başını bombardımana tutmaktadır.^Farklı düşünen insanlara da hayat hakkı tanyan, üç büyük şirketten biri olan* NBC televizyon şirketine fcârşsı özellikle saldırmaktadır. Popüler dergilerin editörleri, bilimsel gösterişlerle bezenmiş makaleler karşısında çaresiz etkilenmekte... ve basmaktadır.

Tek kelimeyle harika! İ968 yılından beri olup bitmiştir bütün bunlar. Ve dayandıkları tek neden de, bir best-sellerdir. Hem sahne hem de sahne gerisinde böylesi bir savaşı yürütebilmek için, ortaya atılan kuram hem güçlü

hem de tahrik edici olmalıdır! Son derece hoşnutum. Demek ki, esinlendirici bir tek fikir bile, kurulu düzenleri sar-sabiliyor. Arabalar, buzdolapları ve diğer maddi konforumuzun yanısıra, madde düzeyinin üzerindeki sorulara açık bir kafa yapısının varlığını göstermez mi bu durum? Demek ki, gayri safi millî hasıla Üe ilgili uğraşlar, insanoğlunun geçmişini arama ve geleceğe yönelik düşler kurma türünden çabalarını tam anlamıyla silememiş.

Her ne kadar zevkli olsa da, dostlarımın yorum ve görüşlerini almaktan kaçınıyorum. Fakat bu hararetili ortam içersinde oldukça sinsî ve öznel bulduğum bir tavra dikkat çekmek isterim. Okullarda (okullu çocuklardan bir sürü mektup aldığım için gayet yakından biliyorum) ve bir takım yayınlarda, genç nesiller muhatap alınarak «tanrılar eşittir astronotlar» kuramının zararlı ve insanlık için büyük bir tehlike olduğu fikri, açık veya kapalı olarak sü-rekli malzeme teşkil ediyor. Bakın nasıl yapıyor...

Üç temel iddia var:

1) Kabul edilmiş dünya tablosu içerisinde, tarih öncesi devirleri için dünya dışı yaratıkların ziyaretine bir gerek yoktur. Dünya dışı varlıkların yerküreye inerek sakinlerine yardımcı olduklarına gelene kadar, bilmece oluşturan olgular, çok daha doğal ve mantıksal yoldan açıklanabilir.

2) Tanrılar eşittir astronotlar görüşünün savunucuları, atalarımızı aptal ve basit buluyorlar. Ve dünya dışı varlıkların yardımı olmaksızın, bu anıtsal eserleri tekbaşlarma dikemeyeceklerini öne sürüyorlar.

3) Bu hikâyeler insanlık için tehlikelidir, çünkü insanı dünya dışı varlıklara inandırarak, onların yardımlarını beklemeye, ellerini kollarım bağlayıp oturarak, tüm sorunların çözümünü için yol gözlemeye iticidir.

Bu suçlamalar, açık bir yalanlama ve tekzip gerektirmekte ve gerçekten de dünya çapındaki tartışmalarda ana noktaları oluşturmaktadır. Ve beyni uyuşturarak düşünmeyi engelleyen birer uyuşturucudan farksızdırlar.

Tanrılar eşittir astronotlar kuramı, gerçekte konulara nasıl yaklaşıyor? Önce birinci iddiayı ele alalım:

Tarih öncesi geçmişimize eğilerek çözülememiş olgulara kanıt getirmeye çalışan bundan daha mükemmel ve mantıklı başka bir tek bile kuram tanımıyorum:

- Dünya üzerindeki hayatın kökeni.
- Dünya üzerindeki zekân kökeni.
- Maymun ve zekî insan arasındaki farklılıklar (ek-sik bağlantılar).

— İnsan ve şempanzenin idöntik protein yapısı (eksik olan evrimsel itici güç)

- Dinlerin başlangıcı.
- Mitolojilerin orijinal çekirdeği.
- Eski Ahid'de, diğer bir çok eski metinlerde olduğu gibi, tanrının ateş, gürültü, duman, zelzele gibi tezahürlerin eşliğinde dolaşması.

— Devlerin ve ırkların kökeni.

• — Peygamber Enok'un Kitabındaki gökyüzünün düşmüş oğullarının isim listesi.

— Tanrı ve şeytan sorunu, iyilik ve kötülüğün temel sembolleri.

— Tarih öncesi devirlerinin kutsal yargı mahkemelelerinin tanımı.

- Dünya çapındaki Tufan.
- Tufan Öncesi'nin efsanevi kralları ve ataları.
- Gökyüzüne karışan dinsel ve mitolojik biçimler.

Şimdilere dek açıklanamamış ve tarih öncesi devirlerden kalan yapıların kaynağı ve nedenleri (tanrılara karşı beslenen saygıyı göstermek için, genellikle tam elinden çıkma ya da ruhban sınıfların «kutsal» geçmişten edindikleri bilgilerle kullanılabilen âletlerle inşa edilmiş).

— Tanrılara karşı bir korunma vasıtası olarak inşa edilen sığmaklar (yeraltı şehirleri, gayri meskûn kaya lâbirentleri, dolmenler).

— Eski metinlerde sık sık ortaya çıkan zaman genişlemeleri (Japonların Nihongi'sinde ve Baruk Kitabında Abimelek'in kaybolmaları).

— İlk mumyalamalar (insanların, tanrılarının yeniden dönüşü ile fizik plânda yeniden doğacaklarına inanmaları).

— Tanrılarının dönmesi ihtimaline karşı beslenen yaygın korku (çünkü insanoğlu kutsal yasaklamaları hiçe saymış, bu nedenle de dünya dışı varlıkların geri dönmeleri hâlinde cezalandırılacağına inanmıştır).

— Tanrılarını yatıştırmaya yönelik ilk kurban kabilinden armağanlar (dünya dışı varlıklar 'evrimsel yardımlarına karşılık, genellikle bu tür armağanları kabul etmektedirler.)

— Buğday ve mısır gibi, mitolojilerde tanımlanmış ilk yiyecek maddelerinin kökeni.

— Eski dinsel sembollerle kültürlerin kökeni (güneş kültü, yıldızlar kültü, gökyüzünde uçan arabalar, gökkubbedeki tekerlekler, Ahid Sandığı ve Süleyman'ın Uçan Arabası gibi teknik makineler). Yeryüzüne, çizilen ve ancak uçan tanrılar tarafından görülebilir olan devasa figürler. Geleneklerin kökeni (söz gelimi başmelek (iblis) Lüsifer'in elindeki ateş saçan kılıç ile diğer başmelek Cebrail ile savaşması). Yerkürenin her tarafına yayılmış sayısız dinsel motifli kaya resimleri.

— Eski zamanların dinsel ve kutsal heykelticikleri (miğferli tanrılar, uzay elbisesine benzer giyimli figürler, kanatlı ve teknik aksesuarla donanmış tanrılar vb.).

— Dünya dışı varlıkların onuruna bugün hâlâ devam etmekte olan kültürlerin kökeni (Brezilya'da Kayapo kızılderiileri, ABD Arizona'da Hopi kızılderiileri).

Elbette bu tamamlanmış ve mükemmel bir liste değildir. Ben, yalnızca birkaç hayati noktaya değinebilmek arzusunun yola çıktım. Eleştirmenlerim, gerçekten objektif olabilselerdi, insanlığın bilinmeyen tarihine **uzanan** yollara açılan geçitlerle uğraştığımızı kabul ederlerdi.

Dünya dışı varlıkların geçmişimizin karanlık devirlerini aydınlatmaya gerekmediği ve gezegenimiz üzerindeki bir zamanlar mevcut oldukları teorisinin hiçbir şeyi açıklayamayacağı şeklindeki açık kapı bırakmayan katı yaklaşım, savunulacak bir şey olmaktan uzaktır.

Geçmişin çözülemeyen bilmecelerine uzanabilecek basit cevaplar nerededir? Tanrılar eşittir astronotlar kuramı, gerçekten de basit cevaplar getirdiği için mi işe yaramazdır? Homo sapienlerin genetik bir evrim sürecinde bilmem kaç milyonda birlik bir ihtimalin ortaya çıkması neticesinde evrime uğradığım kabul etmektense, dünya dışı varlıkların kendilerine benzeyen zeki yaratıklar meydana getirdiklerine inanmak çok daha «basit» değil midir? Üstelik gelenekler de bundan başka bir şey söylememektedir bize. Basit cevaplara ulaşabilmek yerine, ilk mitolojiler ve dinlerdeki (metinlerinde sık sık rastlanan teknik bilgilere rağmen) anlatılanlara psikolojik uydurmalar gözüyle bakmak saçmalık değil midir? Dünya dışı yaratıkların yer kürede bir zamanki varlığım kabul edecek olursanız (lütfen, hiç değilse kuramsal bir deney olarak), o zaman, atalarımızı ruh doktorunun sedirine sürüklememize gerek kalmayacaktır. Ne var ki, bu olguyla yüzyüze gelip de kurcalamaktansa, tarih öncesi devirler için devlerin varlığım toptan reddetmek çok daha kolaydır. Eski metinlerdeki devlerin izleri görmezlikten gelinemez, üstelik dünya üzerinde buldukları devirlere ait olan bu izlerin fotoğrafları da çekilmiştir. Zor bir soruya bu yöntemle yaklaşmak, hiçbir şekilde basit bir cevap olarak değerlendirilemez.

Mesleklerle ilgili olarak körlük, yalnız bilimsel çevrelerle sınırlı kalmayıp, hemen her alanda karşımıza çıkmaktadır. Rahatsız edici yeni fikirler, genellikle toptan reddedilmektedir. Uzmanlar, yeni fikir ve görüşlerin üzerine eğilmektense, tamamen saçma eski açıklamaların içinde gömülüp kalmayı yeğ tutmaktadırlar. Bundan 2500 yıl kadar önce, tanrılar, atamız EzekieFe şöyle -demişlerdir: «Görmek için gözleri olan, fakat görmeyenlerin ortasında, isyancıların evinde ikâmet ediyorsun» Bugün olsa, bu cümleye şöylece bir ilâvede bulunulabilirdi: «Görmek için kanıtlara sahipler, fakat kullanmıyorlar!»

Gelelim ikinci iddiaya. Atalarımızın aptal ve tarih öncesi yapıları yapabilmekten çok çok uzak bir kapasitede bulduklarını hiçbir zaman yazmış değilim. Taş tapmaklarla, Nazca **Vadisindeki** şekillerin dünya dışı varlıkların elinden çıkmış olduğunu da söylemiş değilim. Ön yargılı muhaliflerimin kötü niyetli iddialarından ibarettir bütün bunlar.

Buna karşılık, yapılış neden ve motifi olarak, söz konusu esrarengiz yapıların, 'tanrılar' tarafından gösterilen yapı teknikleri ile dünya dışı varlıklara kadar uzatılabileceği görüşümü destekliyorum. Ve bu görüşüm de uygun bir zeminde kaynaklanıyor. Dünyanın hemen her yanında rastlanılan bu usta eserleri başka türlü açıklayabilmek mümkün, müdür? Karşılaştırmalı doktrine göre, çeşitli ilkel kültürler birbirlerinden tamamen bağımsız bir şekilde gelişmiş, Paskalya Adalarından Bretanya'ya, İnka öncesinden Britanya Adasına (Stonehenge) kadar, tamamen ilintisiz bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Paskalya Adalarındaki, Sacsayhuaman'daki (Peru) taş yapılar ile Malta ve Çatalhöyük'teki (Türkiye) ve Baalbek'teki (Lübnan) aynı tarz üretim ile yüzyüze gelince, ister istemez şu soruyla karşı karşıya geliriz: Bütün ustalarını aynı inşa tekniklerini uygulamak üzere dünyanın çeşitli köşelerine postalayan uluslararası duvarcılık okulu neredeydi? Üstelik, ortada ne gemi ne de uçak gibi düzenli bir ulaşım imkânı ne de «Günümüzün Megalitik Yapıları» türünden dergilere imkân sağlayabilecek bir iletişim söz konusu değildi.

Benim basit varsayımım:

Atalarımız, birbirlerinden tamamen habersiz bir biçimde, dünyanın çeşitli köşelerinde, tapmak ve piramitler dikmek için devasa monolitler topladıysa, bu müthiş emek sarfına esas teşkil edebilecek ortak bir motifleri olmalıydı.

Peygamber Enok, sayfalar tutan bir takım astronomik

tariflerden yola çıkarken (büyük ihtimalle bunların anlamını o gün anlayabilmiş değildir), bütün bu bilgilerin, kendisine, gökyüzünün gözcüleri tarafından dikte edildiğini ileri sürer. Doğrusu, bu gökyüzü gözcülerinin kimliklerini sormak kadar akıllıca bir davranış düşünülemez.

Geçmişimizle ilgili bir takım gelenekler, cevaplandırılmaları gereken sorular sıralamaktadır. Ve ben buna rağmen atalarımızı budalalıkla suçlamıyorum. Tersine, son derece üstün zekâhtolduklarını düşünüyorum. Kuramıma getirdikleri eleştirilerin tamamen ötesinde, ilerlemelere kendilerini ustalıklı adapte etmişlerdir.

Atalarımızın kimlik kartının deşifre edilmesi için yapılan çalışmalara gelince, maymunların, özellikle şempanzelerin, meydana çıkarılmaya bağlı yaratıcı bir zekâyâ sahip buldukları, deneylerle kanıtlanmaktadır. Belirli bir deneyler dizisinde maymunlar yemek ve sularını alabilmek için belirli düğmelere basmakta, ışığı söndürüp yakmakta, diğer kafese geçebilmek için kapı kolunu açmak gibi eğitimleri başarıyla tamamlamaktadırlar.

11 Ekim 1978 tarihli Frankfurter Allgemeine gazetesinde şöyle bir haber yer almıştır:

«Karadeniz kıyılarında, Adler yakınlarında 10 bin maymun için bir kent kuruluyor. Maymunlar, Deneysel Patoloji ve Terapi Bilimsel Araştırmalar Enstitüsü'ne ait. Moskova'da yayınlanmakta olan haftalık *Nedelya'nm* haberine göre, mimar Vadim Adâmovich'in plânı 84 hektarlık bir arazi üzerinde bir laboratuvar ile hayvanlara meskenlik edecek kulübelere meydana geliyor. Her kulübede ışık, akar su ve bambudan yataklar mevcut bulunacak. Duvarlarda plastik boyalar kullanılacak. Her kulübenin çitli açık hava alanı bulunacak. Nedelya'ya göre, maymunlar, şimdiye kadar keödülerine ayrılmış en geniş arazide yaşayacaklar. Ve demir parmaklıklardan oluşan özel bir çit, maymunlar kentiyle dünyanın geri kalan kısmı arasındaki ilişkilere set çekecek.»⁽⁴⁹⁾

Bu projeye ilgili olarak birkaç yıl içerisinde yeniden haber alıp da sevimli atalarımızın kısıtlı da olsa belirli bir zekâ düzeyine ulaştıklarını; insan benzerleri gibi bambudan zıfâ yataklarına uzandıklarını muzları elleriyle yemeyip çatal-bıçak kullanmaya başladıklarını, önemli ihtiyaçları için hijyenik biçimde WC'ye başvurduklarını ve de kafesten kafese telefon görüşmeleri yaptıklarını öğrenecek olursak, şaşırılmayalım.

Schweitzer Illustrierte, maymunları evcilleştirmek için yürütülen çalışmalara şöyle yer veriyor.⁽⁵⁰⁾

Dişi goril Coco, San Francisco Hayvanat Bahçesinde 4 Temmuz 1971 tarihinde^diinyaya geliyor. Penny Patterson adlı genç bir bayan, Coco'yu alıyor. Ve yedi yıl kadar sonra, Coco, sahibesinden, belirli istek ve emirleri ifade eden 350 kadar kelimeyi hakkıyla öğrenmiş bir düzeye ulaşıyor. Öğretmeni Penny, öncelikle sağır-dilsiz alfabesini aşılama çalışıyor Coco'ya. Ve yedi yılın ardından, Coco, söz konusu işaretlere tam bir hakimiyet sağlıyor. Son olarak Coco, Michael adlı erkek bir gorille dünya evine giriyor. Artık tek bir konu kalıyor geriye. Doğacak yavrular, analarının eğitim görmüş zekâsını alacaklar mı, yoksa Bayan Patterson, ana okulu eğitimini yenilemek zorunda mı kalacak? Her türlü şıkta unutulmamalıdır ki, yalnızca bir tek maymun eğitilmiştir; bütün bir maymun sürüsünün davranışı değiştirilmiş değildir!

Şempanzenin zekâsı pek fazla geliştirilememektedir, Senegal'deki bir av hayvanları rezervasyonunda, şempanzelerle rehabilitasyon programı uygulayan bir Maymun Okulu⁽⁵¹⁾ mevcuttur. 1968 yılından bu yana Stella Brewer, ana-babası kaybetmiş ya da hayvanat bahçesi ve sirk gibi insan etkisi altındaki yerlere düşmüş şempanzeleri alarak, yeniden cangıla dönüş şartları için hazırlamaktadır!

Böylece, insan çaba ve öğretimi altına girmiş maymunların bir parça zekâ kullanmaları gerekmektedir. Özel düğmelere basmak, belirli kelime ve şekilleri anlamak ve kendi çevresinde yaşam sürdürebilmek, öğretilmeye çalışılmaktadır.

Bütün bunların hiçbiri, maymunların kendi girişimiyle gerçekleşmiş değildir. Biz insanlar, öğretmenleri durumundayız. Eğitim gören bu şempanze ve goriller birkaç nesil sonra belirli ölçüde bir bağımsızlık kazanırlarsa, yarım yamalak da olsa mantık içerisinde konuşabilir ve bir çeşit uygarlık meydana getirebilirlerse, biz insanlar, onların varlık düzeni içerisinde 'tanrılar'm rolünü oynamış olacağız. Onlara bilgiyi ve gelişmeleri için temelleri veren bizleriz. Bu düşünen maymunlar açısından zeka ve güç sahibi bizler olacağız. Bütün bunlar, bu işi tezgahlayanların kafalarındaki tamamen tersini kanıtlamaktadır, kanunca. Böylece maymunların zamanın akışından bağımsızlıkları değil, tersine bu akış içerisinde dış güçlerden etkilenebilmeleri kanıtlanmış olmaktadır!

Bu benzetmeden hareketle, insan zekâsıyla ilgili gelişme üzerinde karar vermeyi, okuyucularına bırakıyorum. Ya *bizim* eğitimlerimiz kimlerdi?

Ve nihayet, gelelim üçüncü noktaya* Tanrılar eşittir astronotlar kuramı tehlikeli midir? İnsanları, sorunlarına ancak dünya dışı yaratıkların çözüm bulacağına inandırarak, ömürleri boyu beklemeye itebilir mi? Bütün saldırılar arasında en çok geri zekâ ürünü olanıdır bu. Bu yalanı destekleyen herkes, 'yukarıdan yardım' vâdeden kurulu dinlere saldırıda bulunmuş olur. Şu sükûn verici düşünceye ne demeli: «Tanrı ihsan eder.» Temel dinsel grup ve mezheplere bağlı çocuklar, Pazar Okullarında ne öğreniyorlar? «Kapıyı çal, sana açılır.» «Murad insandan, takdir Tahri'dan.» «Dile, verilsin.» «Ruhta fakir olanlara ne mutlu; Çünkü gökyüzünün melektütu onlar içindir.»

Her ne kadar bir mağfîret doktrini değilse de, kadehin reddi gibi bir tehlike veya kişinin kendi güçlerini küçümsemesi veya kararlan kesin tanımlanmamış başka varlıklara bırakması gibi sapmaların, «tanrılar eşittir astronotlar» kuramında yeri yoktur. Ve buna rağmen iddia ediyorum ki, dünya dışı varlıklar geri döneceklerdir!

Hıristiyanlar, Efendi'lerinin dönüşünü beklerler. İn-

cil de, büyük bir güçle ve azametle döneceğini, bulutlarda oturarak hüküm vereceğini söyler.

Bu geri dönüş umutları, 2000 yıl önce, İsa Yahudilerin arasındayken de mevcuttu ve Mesih'in beklenişi şeklinde ifade ediliyordu. İsa'yı kurtarıcıları olarak tanımadılar.

Tevrat'ta, gökyüzünün bekçileriyle birlikte ebediyen kaybolan Tufan öncesi peygamberi Enok ve ateşten bir araba içinde bulutlara karışan İlyas gibi kişiler mevcuttur. Geleneksel öğretiye bakılırsa, Enok ve İlyas, burada ölmek için geriye döneceklerdir.

Uzaya çıkışından önce, Bep-Kororoti de, bir gün geri döneceğini vâdeder. Brezilya'da Rio Fresco'da yaşayan Kayapo kızılderililerinin 'tanrı' olarak taptıkları, 'uzay savaşçı'dır. Arizona'daki Hopi kızılderililerinin tanrısı Kachina da, vedalaşırken, bir gün geri döneceğine ilişkin söz vermiştir.

Beyaz Fatihler İnkâ İmparatorluğu'na ayak bastıkları sırada (1542/25) coşkuyla selamlanmışlard* Çünkü gelenek, günün birinde tanrılarının geri döneceklerini vâdediyordu. Dinsel bağnazlıkları içinde, İnkalar, Altın delisi Francisco Pizarro komutasındaki İspanyol güruhunu, geri dönen tanrılarını sandılar. Orta Amerika'daki Aztekler de aynı yanılgıya düştüler. 1519'da Hernando Cortez o zamanlar Amerika'nın en büyük kenti olan Tenochtitlan'a yanaşınca, Azteklerin kendisini uzun zamandan beri bekledikleri tanrılarını sanmaları, işini son derece kolaylaştırmış oldu. 1778 yılında denizci James Cook Havai adalarını keşfederken, yerliler, Cook'u altın saçlı tanrılarını «Lono» sandılar ve evine döndüğü için şükrettiler.

Eski geleneklerde, bu tür bağlayıcı vaatlerde bulunanlar ne tip tanrılardı? Bunlar buluttan ruhlar veya hayâl ürünü fantomlar olamazlar. Gökyüzünden inen ve atalarımızın arasında yaşayan fizik bedenlilerdi. Fakat öylesine üstün vasıflara sahiptiler ki, tanrılarının gücü ile özdeş tutu-

İviyorlardı. Gökyüzüne doğru yola çıkarken verdikleri sözler de, son derece doğal karşılandı.

Dünya dışı varlıkların geri dönecekleri vaadi, saçma ve anlamsız mıydı? Hayır. Işık hızıyla uçan düzeydeki bir uygarlığın, zamanın akışıyla ilgili fizik yasalarının bilgisine sahiptiler. Dünya üzerinde yıllar binlerle ifade bulurken, kendileri için uzay gemisinde yalnızca birkaç yıl geçmiş olacağını biliyorlardı. Dünya dışı varlıklar geri dönüş sözü verebilirlerdi, çünkü bunu istiyorlardı da!

Dünya dışı varlıklar, geri dönüşlerinde ne bulacaklarını umuyorlardı?

Kendi budalaca doğmalarını birbirine kabul ettirebilmek için savaşıyor insanlarla dolu bir gezegen mi? Zekânın kutsal mirasını unutan, yanlış kullanan veya yüzüstü bırakan uysal ve aylak insanlar mı? Tanrılar, ileri bir teknolojiye, atomik santrallere ve uzay gemilerine erişmiş gelişmiş bir gezegen mi, yoksa kasvetli mağara kovuklarında gaz lambasının ışığında oklarını sivrilten bir Taş Devri Kültürü mü bekliyorlar? Bireylerinin birbirlerinin varlığına tamah ettiği bir toplum mu yoksa kendilerine verilmiş değerlere sahip çıkmış, emirlere sadık, yüksek ahlâklı bir toplum mu bekliyorlar?

Hangi emirler?

İnsanoğlunun izleyeceği yol ve hedefler Tevrat'ta en açık biçimde ortaya konmuştur:

«Ve A^h onları mübarek kıldı; ve Ai ^ha onlara dedi: Semereli olun ve çoğalın, ve yeryüzünü doldurun, ve onu tâbi kılın: ve denizin balıklarına, ve göklerin kuşlarına, ve yer üzerinde hareket eden her canlı şeye hâkim olun.»

- Tevrat, Tekvin, 1, 28 -

Dobra dobra açıklanmış bir görev dağılımıdır bu. Hayvanların krallığını ve yeryüzünü —oksijen, su, madenler, petrol vb.— gibi tüm zenginlikleriyle kendi tasarruf ve iktidarımıza tâbi kılmak için insan zekâmızı seferber edeceğiz.

Tevrat'taki emirleri veren tanrıya ister idrak olunamaz ve kadiri mutlak bir ruhsal mekanizma, ister dünya dışı bir varlık gözüyle bakalım, önemli olan şudur ki, bu tanrı veya tanrılar insanlardan çok çok üstündüler. O veya onlar, «çoğalın» emrinin nüfus fazlalığına, yiyecek ve giyecek darboğazlarına, özetle ancak zekâ ile üstesinden gelinilebilecek tıkanıklıklara yol açacağını biliyordu, biliyorlardı. Bu nedenden ötürüdür ki, insanoğlunu sorunlarını çözebilecek bir zekâ ile donattılar. Ve bu nedendir ki, şu cümlede verilen vaadi anlayabiliyoruz:

«...bir kavındırlar... ve şimdi yapmaya başladıkları şey budur; ve şirridi yapmaya niyet ettiklerinden hiçbir şey onlara men edilmeyecektir.»

- Tevrat, Tekvin, 11, 6 -

Ve bizler, sorunlarımızın üstesinden gelebilecek zekâyâ sahip bulduğukça, başparmaklarımızı döndürerek bir köşede oturup, dünya dışından bir yardım beklememize hiç gerek yoktur!

Tevrat'ta tanrı'dan tekil olarak söz edilir. Benim «tanrılar» şeklindeki yaklaşımım, kabulü imkânsız bir hile midir?

Orjinal İbranice metinde 'tamı' karşılığı için çoğul kavramı olan «Elohim» kullanılmaktadır. Çoğul kavramının önündeki fiil ise, tekil olarak çekilmiştir. Söz gelimi: «Ve tanrılar insanları kendi suretlerinde yarattı.» Fiil tekil hâlde olunca, çevirmen de çoğul kavramı «Elohim» i tekile dönüştürerek 'tamı' yapmıştır. Ne var ki, uzman din bilimciler, tekil fiil ile çoğul 'Elohim'in bir araya getirilmesindeki kabulü zor bileşime özellikle dikkatimi çektiler. O zaman şöyle olacaktı çevri: «Tanrılar insanları kendi suretlerinde yarattılar.»

Emirlerinin tutulmasının felâket getirici sonuçlarını bilmiş olmaları gerektiğine göre, 'tanrılar' nasıl oldu da in-

sanlara çoğalmayı ve yeryüzünü kendilerine tâbi kılmayı emrettiler? "

Tanrılar, açık buyruklar bırakarak ilkel insanlığı terk ettiler. Bu emirler tutulsaydı, daha halim selim ve yumuşak davranışlı bir uygarlık, güvenceli bir gelecek ve de yüksek düzeyde bir kültür söz konusu olabilecekti. Tanrılarının atalarımıza verdikleri on emir, Çıkış bölümünde 20'inci sûrenin 2 ile 17'inci âyetlerinde; Tesniye Bölümünde beşinci sûrenin 6 ile 21'inci âyetlerinde geçmektedir. Ve Tevrat tercümesine göre her emir «...mayacaksın» emir kipi ile vurgulanmaktadır. İbranice kavram her iki anlamı da kapsadığı için, aslında «yapmak istemeyeceksin» şeklinde bir çeviri de mümkün olabilir.

Geçmişte bir peygamber tarafından telkin edildiğini göz önüne alacak olursak, on emirin, geleceğe, tanrıların dönüşüne ilişkin yeni bir duruma ışık tuttuğu anlaşılacaktır.

İlk emir şöyle der:

«Kendin için herhangi bir oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında sularda olanın hiçbir suretini yapmayacaksın.»

Dünya dışı varlıklar, herşeye gücü yeten ölümsüz tanrılar olmadıklarını gayet iyi biliyorlardı. Büyük ihtimalle onlar da, en uygun deyimle bütün dinlerde 'tanrı' olarak ifade edilen bir üstün kuvvete ibadet ediyorlardı. Masum atalarımız tarafından 'tanrı' olarak görüldüklerinin farkındaydılar ve bu nedenden ötürü de kendileriyle erişilmez yüce varlık arasında bir ayırım yapmak istediler. İlerki nesillerin taş, tahta, plâstik gibi nesnelere tapınmalarını önleyebilmek için, tanrı suretleri yapılması konusunda kesin bir yasak koydular. Peki sonra ne oldu? Dünya dışı varlıklar uzayın derinliklerine açılır açılmaz, insanlar emirleri hiçe saydılar. Hemen her uygarlıkta ortaya çıkmış bul-

nan her din, tanrıların suretlerini yaptı ve çeşitli adlar yakıştırarak yücelttiler. Bu emirlere bağlı kalan ve hiçbir şekilde suretlere hoşgörü göstermeyen benim bildiğim tek din, İslâmiyet'tir.

Dördüncü emir şöyle der:

«Babana ve anana hürmet et, tâ ki günlerin uzun olsun...»

Hiç şüphesiz, bütün uygar insanlar tarafından riayet edilen tek emir bu olsa gerektir.

Bu uzun yaşam vaadini oldukça ilginç buluyorum, çünkü günceldir, aktüeldir. Ebeveynine hürmet eden bir kişi neden uzun yaşasın? -Modern araştırmalar sonucunda ilk kez ortaya çıkan bir imza söz konusu değil midir? Ebeveynin sıcaklığıyla geçen bir çocukluk evi, barış ve güvenlik dolu havasıyla olumlu bir ruhsal etki yaratmaktadır. Bunun tersi durumlarda ise, insan mutsuz olmaktadır. Modern araştırmalara göre, ruhsal sıkıntılara maruz kalan bir insanın kansere yakalanma şansı çok daha yüksektir. Bu nedenle, bu emrin tutulması, daha uzun bir ömür vâdetmektedir.

Beş ile sekizinci arasında kalan emirler basit ve açıktır ve bu emirlerin tutulması durumunda, yeryüzü cennete dönüşecektir:

Katletmeyeceksin.

Zina etmeyeceksin.

Çalmayacaksın.

Komşuna karşı yalan şahadet etmeyeceksin.

Gerçekten de barış ve mutluluk yoluna uzanan basit bir formüldür bu. İnsanlar tanrıların bu zekice yasalarına bağlı kalabilseler ne kadar harikulade olurdu! Herhangi bir bahane yüzünden insanın insanı öldürmediği bir dünya. Savaşlar ve jenosidler ortadan kalkmış. TV'de neşe saçan haberlerden öte bir şeye rastlanılmıyor. Evet, barış denilen nesne, gerçekten de bundan binlerce yıl önce programlanmıştır.

«Zina etmeyeceksin...» Bu emrin, yayınlandığı zamanda bile pek fazla dikkate alındığını sanmıyorum. Sınırsız özgürlük fikriyle sarhoş olmuş günümüz insanları, bu konuda pek bir şey duymak istemiyorlar. Eğer bir başka yıldızdan gelen bu emre itaat edebilseydi, bu kadar çok göz yaşının dökülmesi engellenir ve de bu denli büyük felâketlerin doğmasına hiç gerek kalmazdı!

«Çalmayacaksın» emri tutulabilseydi, «Tanrıya Şükür» diye sevinç çığlıkları atabilirdik. Kapılarda kilit olmazdı, polisler emekliye ayrılırdı, çantaların ve ceplerin özenle düğmelenip fermuarlanmasına gerek kalmazdı... çünkü hırsızlık denilen olay kalkmış olurdu ortadan. Ne var ki, realite, bu iyi emri, ulaşılmaz bir ütopyaya dönüştürmüştür.

«...yalan şahadet etmeyeceksin.» İnsanların düşünme yeteneğini kazandıkları ilk günden bu yana, kimbilir kaç milyon insan yalan şahadet yüzünden ne sıkıntılar çekmiştir? Kimbilir kaç milyonluk bir zaman boyunca, insanlar, komşularının aleyhine yalanlar sıralayıp durmuşlardır? Her gün ve hiç durmadan çiğnenen bir yasadır, fakat bu kötü bir yasa olduğu anlamına gelmez.

Dokuzuncu emir, engin bir tecrübe sonucunda formüle edilmiş benzemektedir:

«Komşunun evine tamah etmeyeceksin; komşunun karısına, yahut kölesine, yahut cariyesine, yahut öküzüne, yahut da eşeğine, komşunun hiçbir şeyine tamah etmeyeceksin.»

Ne denli uzak görüşlüymüş bu tanrılar! Zekâ verdikleri varlıkları ne kadar iyi tanıyorlarmış! Toplum hayatının en büyük tahripçisinin kıskançlık olduğunu gayet iyi biliyorlarmış.

Kıskançlık zehrinin tuzakları, insanlık tarihinin uzandığı bütün yollarda köşebaşlarına yayılmıştır. Açık veya gizli olarak, bir takım taraflarca savunulmamış mıdır? Diğer insanların zorlu uğraşlardan soma kazandıkları ellerinden

alınarak yeniden dağıtılmalı! Bu tür yaklaşımların bütün kenar cilaları kazınacak olursa, toplumlar ve fertler arasındaki çekişmelerin temelinde yatan kıskançlık değil midir? Evrim konusunda bilgileri sayesinde, tanrılar, hangi yasaları ve neden vermeleri gerektiğinin bilincindeydiler.

Geçmiş ve geleceği şu ana tercih etme gibi bir tutuculuktan tamamen uzak bir biçimde, özellikle ısrar ediyorum ki, bu basit addedilen on tane emir tutulacak olsaydı, dünyamızın cennete dönmesi işten bile değildi. Bu eski emirler, toplum hayatı için gerekli olan bütün ön koşulları içermektedir. 'Eğer'ler ve 'fakat'lara yer verilmemiştir. İstenildiği kadar akılcı yaklaşılsın, getirdiği yasaklamalar bakımından, dünya üzerinde bu denli az ve öz olabilen başka hiçbir yasa dizisi mevcut değildir.

Yalnızca, ben ümit etmek isterim ki, tanrılar günün birinde bir araştırmaya girmesinler de, bu muhteşem plânlarının ne hâle geldiğini görmesinler.

Evet, dünya dışı varlıklar, geri döndüklerinde neyle karşılaşmayı bekliyorlar? Kararsız ve güvenilmez bir takım ilerlemeler arzeden toplumumuzun durumuna nasıl bir tepki gösterecekler?

Güneş sistemimizin koordinatları uzay gemilerindeki bilgisayara depolanmış ve hedef olarak da gezegenimiz dünya programlanmıştır. İster uzay gemisinin ilk mürettebatı birkaç yıl daha yaşlı olarak, isterse de yeni bir nesil geri dönüş vaadini yerine getirsin, farketmeyecektir. Yerlileri eğiten ve yardımcı olan ilk koloni kurucularımıza benzeyen bir durumdur bu. Emirleri yerine getirilirse, övgü ve teşekkürlerini esirgemez, eğer durum bunun tersi ise sert tedbirlere başvururlardı.

Herhangi biri çıkar da, dünya dışı varlıkların asla bizim sömürgeciler gibi dadanmayacaklarını ileri sürecek olursa, bu gerici bir düşüncenin ürünü olur. Ve bu görüş sahibini düştüğü yanılığ konusunda ikna etmeye çalışırım. Şöyle ki, 'tanrılar', zekî insanı, kendi suretlerinde meydana getirmişlerdir. Düşünce sürecimizin, bu eski atalarımıza benzeme nedeni de burada yatmaktadır. Gelenekler, bu

'tanrıların' dünyamızın tarih öncesi sakinlerine pek de kadife eldivenle yaklaşmadıklarını vurgulayan örneklerle doludur. Koskoca kentleri, yağmur gibi gökten yağan ateş ve kükürt ile, selamsız sabahsız ortadan kaldırmışlardır. Sümer destanı Gılgamış ve Tevrat'ın Nuh Tufanı ile ilgili bölümlerinde görüldüğü gibi, öfkeye kapıldıkları zaman, kuluçka ürünlerini suda boğmaktan bir an bile kaçınmamışlardır. Dünya dışı varlıkların, günümüzde de böylesine sert ve insafsız davranıp davranamayacaklarını sormalıyız kendi kendimize.

Zaman, enerji vasıtasıyla yönlendirilebilir. Sınırsız enerjiyi tasarruf edebilen bir kişi, zaman faktörünü yanma alarak, arzuladığı herşeye erişebilir. Dünya dışı varlıklar, günümüz uygarlığını bakteri sağanağı yoluyla yok edebilecekleri gibi, uygarlığın belirli bir düzeye erişmesini de bekleyebilirler. Dünya dışı varlıklar olağanüstü bir enerji kitlesine sahiptirler; uzay gemilerini bu enerjiyle yükleyerek, başka güneş sistemlerine uçabilmektedirler. Ve uzay gemisinin hız derecesine bağlı olarak, yalnızca birkaç yıl yaşlanırken, dünyamız üzerinde onbinlerce yıl geçip gitmektedir. Ve geri döndüklerinde, yeni bir uygarlık filizlenmektedir. Bu nedenden ötürüdür ki, dünya dışı varlıklar, «sömürge faaliyet»lerinin arzu edilmez ürünlerini, zaman zaman rahatlıkla bertaraf etmekte bir sakınca görmemektedirler. Çünkü zaman faktörünü yanlarına almışlardır.

Geri dönen 'tanrıların' öfkelerini nasıl yatıştırabiliriz? Üstün teknolojileri karşısında korku duymamızı sağlayabilmek için, onların düzeyine yetişme şansımız yok mudur?

İlk emir, yeryüzünü kendimize tâbi kılmamızı söylemektedir. Ve insandan semereli olup çoğalması istenmektedir. Semereli olmak ve çoğalmak, aynı anlama gelmemektedir. Bu iki farklı emirden semereli olmaktan büyümeyi,

çoğalmaktan da daha geniş bir tabakaya yayılmayı anlıyoruz.

Eğer dünya dışı varlıklar bize zekâlarını aşıladılarsa, 'semereli olmak' zekânın gelişmesini ve özellikle bilimsel merak yoluyla, zekâ yoluyla elde edilen buluşlar kastedilmektedir. Ve dünya dışı varlıklarca aşılana bu zekânın ürünü olan bilimsel merak, gezegenimizdeki enerji kaynaklarının ortaya çıkarılması ile kanıtlanmış olmaktadır.

Gezegeneimizin yağmalanışıyla ilgili olarak hiç durmadan uyarılarda bulunan o boğuk sesli erkekler korosunu biliyorum. İnsan zekâsını bu kadar noksan bir biçimde değerlendirmeleri karşısında da esef duyuyorum. Çünkü pratikte, azalan her hammadde, bir başkası ile ikame olunmaktadır. Netice son derece basittir. Bir hammadde ne kadar az ise o denli değer kazanmakta, giderek azaldıkça değeri o ölçüde artmakta ve günün birinde pazardan kaybolmaktadır. İşte tam o anda, zeki insanoğlu, aynı etkileri bir başka malzemeyle de sağlayabileceğini hatırlamaktadır. Ve insanoğlu daima işin içinden çıkmasını sağlayacak bir çözüm yolu bulacaktır. Günümüzün benzinle çalışan tüm motor ve ürünleri rahatlıkla hidrojene kaydırılabilir. Özdeyişte olduğu gibi, iş başa düşünce, buluşları doğuran düşünce ana kendini göstermiş ve kullanılmış madenleri yeniden işleme süreci ortaya çıkmıştır. Her türlü süprüntü ve artıktan, tamamen farklı ya da yeni bir nesne elde edilebilmektedir.

Geminin doktoru Dr. Robert Mayer (1814-1878) «enerji dönüşüm yasası»nı bulmuştu. Bu yasaya göre, evrendeki toplam enerji daima sabit kalıyor, yalnızca birbirine dönüşmekle kalıyordu. Werner von Braun da şöyle yazıyordu:

«Bilim, hiçbir nesnenin iz bırakmadan kaybolmadığını belirlemiştir. Doğa, yok oluş tanımaz. Yalnızca değişiklik ve dönüşümdür söz konusu olan.»

İster tek tanrıdan, ister benim dünya dışı tanrılarımından gelsin, insanoğlunu yönlendiren yükümlülük hep aynı olagelmıştır. Tanrı'yı veya tanrılarını taklit edebilmek için, yeryüzünü tâbi kılacak ve semereli olacaklardır. Bu açıdan bakılırsa, ileri teknolojiye çamur atmak, kaynaklarımızın tüketilmesine karşı çıkmak, atomik gücün kullanımını engellemek; eski misyonumuzu tersine çevirmek ve harakiri yapmakla özdeştir. Oysa bize yüklenen kutsal misyon bambaşkadır.

İnsanlık, tanrıların dönüşü için ahlâkça, teknikçe kendi kendisini hazırlamalıdır. Mükemmel bilgeliliğin ifadesi olan On Emir, yeniden baştaçı edilmelidir. Zekice meraklılığımıza, tanrılar tarafından öngörölmüş bir değer gözü ile bakılmalıdır. Ultra-modern bir programla dünya üzerinden açılığın kökü kazanabilir, savaşlar ancak geçmişte kalan acı birer anı haline getirilebilir ve daha önemli çalışmalar ütopya olmaktan çıkabilir. Dünya dışı varlıkların bizi eşit ortaklar olarak kabul etmeleri, ancak onların suretine gerçekten benzememizle mümkündür. Bu akideleri ortaya koyarak bir bir sıraladıktan sonra, hâlâ ortaya atılıp da, «tanrılar eşittir astronomlar» kuramının insanları tembelliğe ve gökyüzünden yardım dilenmeye ittiğini öne sürcekler çıkacak mıdır? Bu kuram yapıcı ve pozitif noktalarından kavranacak olursa, insanlık, ilerlemecilikle kutsanmış barışçı bir geleceğe doğru yol alabilir. Böylece, daha uzunca bir zaman «tanrıların dönüşü» nden korkulmasma gerek kalmayacaktır. Şöyle veya böyle bugünkü haliyle dünyamız güven duygusu uyandırmaktan oldukça uzaktır. Ve bu durumu değiştirmek bize düşmektedir.

Yüce J.W. Goethe'yi bir an hatırlayalım:

«Anlamadıkları şeylerle alay eden fnsanlara karşı başı-
şıklık kazandık.»

RESMİ KAYITLARDAN

Der Spiegel Dergisi 1978 yılının son sayısı olan 52 numaralı nüshasında «Astronomi: Kosmos'un Yeni Bir Senaryosu» başlığı ile 14 sayfalık bir rapora yer verdi.

Kitaplarımın dikkatli okuyucuları, bu özlü makalede, bir çok «eski dostlar»a rastladılar.

Bu kitabın son sözü olarak da, gerçekten kayda değer içeriği nedeniyle, yine Der Spiegel'de yayınlanmış (Sayı 1/1979) bir makaleyi aktarmak istiyorum. Kitap ve konferanslarımda hiç durmadan tekrarladığım, dünya dışı zekî varlıklarla ilgili araştırmalara, bilimin tüm ilgili branşlarının katılmaları gerektiği şeklindeki önerim, sanırım en sonunda bir yansıma sağlamış oluyor:

Kozmik Araştırma

«"Uzaydaki... sözde daha üstün bir uygarlıkla İletişim kurulmasından daha çok korku verici bir İkinci kâbus hayâl edemiyorum." Bu sözler, Harvard'lı biyolog ve Nobel ödülü sahibi George Wald'a ait olup, iki ayda bir yayınlanan ve yabancı zekî varlıklarla ilgili araştırmalara yer veren yeni bir dergiden alınmıştır. Kozmik Araştırma adlı bu dergi, bu Ocak ayı itibarı ile yayına girmiş olup, ABD dışı yıllık abonesi 16 Dolar'dır ve ciddiye alınabilecek bir yayın organıdır. Yazı işleri büroları Ohio Devlet Üniversitesi'nin Radyo Rastathanesi'nde olup, yazıyla katkıda bulunanlar arasında Cambridge Üniversitesi'nden Britanyalı astronom Martin Rees, Sovyet Bilimler Akademisi Uzay Araştırma Enstitüsü'nden Nicolai Kardachev ve Amerikan Dünya Dışı Zekî Yaratıkları Araştırma programı (SETI) müdürü John Billingham gibi ciddiye alınmaklıkları gereken kalemler mevcuttur. UFO kaprisçileri için olmasa da, bilimde fantaziye özlem duyanlar için oldukça iyi çağrışım yapan bir kadro.»